

Đừng Bắt Tôi Yêu Em

Contents

Đừng Bắt Tôi Yêu Em	2
1. Chương 1: Cơ Thể Em Là Của Tôi	3
2. Chương 2: Con Hoan Ái Kịch Liệt	4
3. Chương 3: Mẹ Diệp Mi	5
4. Chương 4: Trừng Phạt	7
5. Chương 5: Dạ Tiệc	8
6. Chương 6: Bạn Nhảy	10
7. Chương 7: Đắc Tội Nhầm Người	11
8. Chương 8: Trao Đổi Sông Phẳng	13
9. Chương 9: Đêm Nay Là Của Em	15
10. Chương 10: Làm Loạn	16
11. Chương 11: Cái Lời	18
12. Chương 12: Bạn Trai	20
13. Chương 13: Ra Mắt “mẹ Chồng Tương Lai”	21
14. Chương 14: Bữa Trưa Vui Vẻ	23
15. Chương 15: Căn Phòng Kinh Hoàng	24
16. Chương 16: Tra Tấn	26
17. Chương 17: Mang Thai	27
18. Chương 18: Cô Diên, Diên Thật Rồi	29
19. Chương 19: Không Buông Tha	30
20. Chương 20: Tương Lai	31
21. Chương 21: Người Phụ Nữ Của Tôi	32
22. Chương 21-2: Ngoại Truyện: Lần Đầu	34
23. Chương 22: Dục Nhi	35
24. Chương 23: Va Chạm	38
25. Chương 24: Quyết Định Ra Đi	39
26. Chương 25: Gặp Lại	41
27. Chương 26: Lâu Rồi Mới Gặp, Cha	42
28. Chương 27: Anh Nhớ Em	44
29. Chương 28: Đàm Phán	46
30. Chương 29: Anh Không Thể Để Tuột Mất Em Một Lần Nữa	48
31. Chương 30: Khoái Lạc	49
32. Chương 31: Mưu Mô, Toan Tính	51
33. Chương 32: Không Đẹp Trai Lắm!	52
34. Chương 33: 1095	54
35. Chương 34: Không Phải Con Ruột?	55
36. Chương 35: Sự Lựa Chọn	56
37. Chương 36: Đến Thăm Cô Dục Nhi	58
38. Chương 37: Học Thành Sát Thủ	59
39. Chương 38: Phòng Huấn Luyện	61
40. Chương 39: Đàn Sói	62
41. Chương 40: Cô Ngủ Với Hắn Chưa?	63

42. Chương 41: Nếu Có Kiếp Sau	65
43. Chương 42: Tăng Bổng Lạnh Đói Giết Chết	66
44. Chương 43: Đòi Nợ	68
45. Chương 44: Ăn Cả Hay Ngã Về Không	69
46. Chương 45: Thời Gian Đang Trôi	70
47. Chương 46: Là Mẹ Đây	71
48. Chương 47: Hận Thù	73
49. Chương 48: Bị Tiêm	74
50. Chương 48-2: Dạy Dỗ	75
51. Chương 49: Cảnh Xuân Trong Khách Sạn	77
52. Chương 50: Đoan Chính Đoãn	79
53. Chương 51: Nước Mắt	81
54. Chương 52: Hẹn Gặp	82
55. Chương 53: Đích Tôn	83
56. Chương 54: Buông Thả	85
57. Chương 55: Xử Tội	86
58. Chương 56: Tôi Và Quan Gia Không Dính Dáng Gì Đến Nhau	87
59. Chương 57: Tình Yêu Là Thứ Thuộc Độc Đẹp Đẽ Nhất	88
60. Chương 58: Một Tháng Sau	90
61. Chương 59: Âm Sát	91
62. Chương 60: Cô Không Xứng	92
63. Chương 61: Mang Thai	94
64. Chương 62: Cầu Hôn Bá Đạo	96
65. Chương 63: Tiểu Tam	98
66. Chương 64: Em Không Thích Chia Sẻ Người Đàn Ông Của Mình	99
67. Chương 65: Con Ai?	101
68. Chương 66: Kết Thúc	102
69. Chương 67: Ngoại Truyện 1: Đám Cưới	103
70. Chương 68: Ngoại Truyện 2: Diệp Mi	105
71. Chương 69: Ngoại Truyện 3: Dục Nam	106

Đừng Bắt Tôi Yêu Em

Giới thiệu

Cô là con gái của trùm hắc đạo nhưng lại bị bán cho hắn vì cha cô đã thua cược. Hắn là con người lạ

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/dung-bat-toi-yeu-em>

1. Chương 1: Cơ Thể Em Là Của Tôi

Tiếng thở dốc kịch liệt khiến ai đi qua cũng phải đỏ mặt phát ra từ căn phòng của Tổng tài Quan.

Cô gái với thân thể đẹp mê ly trần truồng đang rên rỉ trên chiếc bàn kính. Bên trên là một chàng trai với cơ thể săn chắc đang không ngừng chuyển động.

“A...ừm...nhẹ thôi...a... Nam, nhẹ thôi...”

Yêu nữ dưới thân không ngừng rên rỉ khiến nam nhân càng phần khích hơn, ra vào mãnh liệt. Côn thịt tím không ngừng di chuyển dưới âm đạo của nữ nhi. Chất dịch vì khoái cảm mà còn chảy ra nhiều khiến nam nhân dễ dàng đưa côn thịt to lớn vào tận sâu trong âm huyết của nữ nhân.

Vì quá kịch thích, phía dưới như bóp chặt lấy côn thịt của hắn. Tay nam nhân không an phận mà liên tục bóp nắn bầu ngực căng tròn thành nhiều hình thù khác nhau. Khi đạt đến cao trào nam nhân gầm lên một cái phóng thích tinh dịch nóng hổi vào trong cơ thể nữ nhân.

Dù mới trải qua cơn hoan ái kịch liệt nhưng hắn có vẻ vẫn chưa hài lòng. Kéo cổ tay nhỏ bé của nữ nhân ném về phía sofa khiến cơ thể mỏng manh ngã thẳng vào chiếc ghế đất tiền. Hắn cầm côn thịt to lớn đút vào chiếc mồm xinh xắn của mỹ nữ. Vì không thể chịu nổi sự to lớn của côn thịt nữ nhân liền vùng vằng quay đầu sang bên phải. Nhưng sức lực của con gái làm sao có thể độ được với nam nhân to khỏe. Bất lực trước sức mạnh của hắn, nữ nhân đành cam chịu để hắn đưa ra đút vào trong miệng mình. Được một lúc, hắn phun chất lỏng trắng vào thẳng họng cô. Cô ho khan, mồm không ngừng nhả hết chất nhầy trong miệng ra. Nam nhân nhận thấy ý định của cô liền đưa tay bóp chiếc miệng nhỏ nhắn.

“Diệp Mi, nuốt hết vào cho tôi. Em mà dám nhả một giọt nào ra, tôi sẽ tiếp tục bắt em phải quan hệ bằng miệng với tôi.”

Nước mắt từng giọt, từng giọt rơi xuống khuôn mặt cô. Ngậm đắng, nuốt cay, Diệp Mi nuốt hết tinh dịch màu trắng trong miệng. Hắn hài lòng xoa mái tóc đã rối bù của cô. Tay còn lại lần mò xuống đôi gò bồng đảo đang vểnh cao. Cô hốt hoảng nhìn hắn. Hai lần vẫn chưa đủ hay sao, hắn còn muốn cô thêm nữa!!!! Bỗng hắn lật người cô lại. Bờ lưng trần và bờ mông căng nảy như khiêu khích hắn. Ghé sát vào tai Diệp Lạc, hắn thì thầm:

“Bảo bối, em đúng là vũ khí chết người.”

Vừa nói, bàn tay của hắn vừa ấn vào viên trân châu khiến cô không tự chủ mà phát ra tiếng rên rỉ nhục nhã. Mặt dịch không người tuôn ra khắp bàn tay hắn.

“Dâm dăng, em quá dâm dăng.”

Ngón tay hắn thọc vào âm đạo chật hẹp của cô, đưa ra rút vào. Quá ngắn, không đủ. Cơ thể cô không tự chủ phối hợp với ngón tay hắn đưa đẩy. Nhưng dù có sâu đến đâu cũng không hài lòng. Hắn nhếch môi, rút ngón tay ra cho vào mồm mình liếm nhẹ.

“Em thật thơm ngon. Rất quyến rũ. Nhưng tôi vẫn muốn nghe tiếng em dưới thân cầu xin tôi dâm chết em, Diệp Mi à.”

Cô cắn răng nhẫn nhịn. Thấy sự kiên cường trong đôi mắt cô, côn thịt càng phình to. Hắn sắp không chịu được nữa rồi nhưng hắn vẫn muốn nghe tiếng cầu xin của cô gái này.

“Được thôi. Em không xin thì tôi cũng không cho.”

Hắn bước lùi lại. Thấy nam nhân không có ý định tiếp tục, Diệp Mi mồm lắp bắp nói, tự cảm thấy xấu hổ với bản thân mình:

“Dục Nam,...làm ơn cho tôi đi... Cầu xin anh.”

Hắn vẫn chưa hài lòng với câu trả lời của cô, nhẹ nhàng liếm vành tai mẫn cảm của Diệp Mi.

“Muốn tôi cho gì, em phải nói rõ ra chứ.”

“Tôi muốn....anh dâm chết tôi....Tôi xin anh đó.”

Như nhận được tín hiệu, côn thật to lớn, sừng tấy liền tông thẳng vào cửa động mà không hề báo trước. Nữ nhân thét lên chói tai, oằn người đón nhận sự điên cuồng của hắn.

“Được, em muốn tôi phục vụ em. Vậy tôi sẽ làm em sung sướng.”

Hắn không ngừng luân động cơ thể, ép nữ nhân phải đón nhận hết côn thật. Cô cuối cùng cũng không chịu nổi, ngất trên chiếc sofa. Nhưng hắn vẫn liên tục ra vào điên cuồng trong cơ thể nhũn như sợi bún của cô.

Cũng chẳng rõ là bao lâu, trong cơn mơ màng, Diệp Mi cảm nhận được luồng dịch nóng hổi tràn vào cơ thể và giọng nói quen thuộc bên tai:

“Cơ thể em là của tôi.”

Vote, vote, vote!!!!

2. Chương 2: Cơn Hoan Ái Kịch Liệt

Tiếng nước chảy róc rách đánh thức cô. Mở mắt ra và căn phòng quen thuộc đập vào mắt. Bước chân khỏi giường, chưa đi được bước nào Diệp Mi đã ngã khụy xuống. Cơn đau xé gan, xé thịt truyền từ thân dưới lên thẳng lên não cô.

Cạch.

Tiếng cửa phòng tắm mở ra. Một thân hình cao to lực lưỡng bước ra, mắt dán lên người cô. Giật phăng chiếc khăn đang cuốn quanh hạ bộ ra, hắn không ngại ngừng quỳ xuống cạnh cô.

“Xem ra, tôi hơi nặng tay quá thì phải. Tất cả là tại cái cơ thể kiêu diễm này.”

Tay hắn xoa nắn bên ngực căng đầy của cô. Diệp Mi để kệ cho hắn sờ mó đến khi nào hắn thích thì thôi. Hắn không hài lòng với sự cam chịu của cô. Xách vai cô lên, hắn ném thẳng lên giường. Vì đau Diệp Mi rên nhẹ lên một cái. Chưa kịp nhận ra điều gì thì hai chân cô đã bị xích lại phía chân giường. Cô vội vàng nhồm người dậy liền bị ắc thẳng xuống giường. Hai tay cũng nhanh chóng bị khoá lại về 2 phía thành giường.

Hắn nở một nụ cười ma mãnh đứng ngắm nhìn cơ thể trên giường.

“Quá đẹp, quá hoàn hảo. Em làm tôi muốn phát điên rồi.”

Hắn ta như một con dã thú lao đến chỗ cô. Hai tay không ngừng xoa bóp bộ ngực trắng mịn vì kích thích mà càng cứng lại. Hắn dùng đầu lưỡi trên đầu nụ hoa hồng hào, cẩn nhẹ lưu lại dấu răng rõ nét. Diệp Mi rầy rụa rồi cùng nằm im cho hắn chà đạp bản thân mà nước mắt không ngừng thấm ướt chiếc gối nhưng bên dưới.

6 tháng.... 6 tháng địa ngục của cuộc đời.... 6 tháng cô sống ở đây bị hắn phát tiết lên cơ thể mình mà không thể làm gì được. Cô hận hắn, hận cha vì đã quá háu thắng mà nở cựa luôn cả cô con gái ông yêu thương nhất này. Ngày cô bước ra khỏi nhà, lên chiếc xe BWV của hắn, mắt ông đỏ hoe. Lần đầu tiên trong đời, mọi người được nhìn thấy Lâm Đức Tiếp - người đàn ông máu lạnh nhất nhì hắc đạo - gục ngã. Ông chẳng thể làm gì được vì hắn còn máu lạnh hơn ông, còn tàn độc hơn ông và quyền lực hơn ông nữa. Hắn là tổng giám đốc tập đoàn Quan thị, chủ bang Nam Nhiếp hùng mạnh nhất nhì thế giới.

Ngón tay hắn thọc vào trong âm huyết Diệp Mi kéo cô ra khỏi dòng suy nghĩ. Khuôn mặt xinh đẹp nhăn lại.

“Dám không tập trung sao? Được, tôi sẽ để em cảm thấy sung sướng đến nỗi không thể nghĩ đến chuyện gì ngoài tôi nữa.”

Nói xong, hắn ấn mạnh vào viên trâm châu khiến Diệp Mi thét lên. Chất dịch bắt đầu chảy ra xối xả. Hắn cười tà rồi lấy đầu lưỡi liếm hết sạch chất dịch màu trắng.

“Ngọt, rất ngọt.”

Hắn bóp lấy bầu vú làm chất dịch càng ra nhiều hơn.

“A...ừm”

Không thể kiềm chế được, Diệp Mi rên rỉ, phát ra những âm thanh mê miều. Bỗng hắn nhồm người dậy, lấy trên đầu tử chai rượu vang tuyết Royal DeMaria. Nhận ra được ý định kinh hoàng của hắn, cô không ngừng đẩy dụa.

“Đừng mà, Dục Nam. Tôi xin anh... Nó...quá to.”

Như không nghe thấy Diệp Mi đang gào khóc. Hắn ma sát đít chai với âm đạo hồng hào. Từ cửa huyết, nước càng ngày càng chảy ra nhiều. Chai rượu nhớp nháp dính đầy chất dịch nhờn nhờn.

“Cơ thể em đang phản bội lời nói của em đấy, bảo bối à.”

Chiếc đít chai không báo trước mà tiến sâu vào cửa huyết. Diệp Mi giật nảy người vì lạnh, thân dưới vì không chịu được sự to lớn của chai rượu mà không ngừng bó thắt lấy.

“Dục Nam, nó...lớn quá, tôi chịu...không nổi. Làm ơn...rút nó ra đi mà.”

Vì cô thít quá chặt hắn không thể dịch chuyển chai rượu lấy một chút. Hừ lạnh một cái, hắn chồm người dậy hôn lấy bờ môi đỏ mềm của Diệp Mi. Cô vì mất cảnh giác mà thả lỏng thân thể. Hắn nhân cơ hội thọc sâu chai rượu vào trong âm đạo cô. Giờ mới nhận ra thì đã quá muộn, cô thét lên trong đau đớn.

“Tôi cầu xin anh... Tôi không muốn nó.”

Hắn cười cười

“Vậy em muốn cái gì vậy, tiểu quỷ dâm dăng???”

Cô cắn chặt răng rồi bật thốt ra.

“Tôi muốn...anh, Dục Nam.”

“Được, vậy tôi sẽ đáp ứng em.”

Hắn rút chai rượu ra rồi nhanh chóng đưa côn thật to lớn vào thế chỗ. Cơ sảng khoái cảm như bao trọn lấy Diệp Mi. Cơ thể cô đu đưa theo nhịp ra vào của hắn. Cô chấp nhận thả lỏng bản thân. Thấy cô phối hợp cùng mình, hắn hài lòng mở hết các chốt khoá. Chân, tay vừa được thả tự do, cô liền không e ngại mà cuốn lấy cơ thể rắn chắc của hắn.

Đôi trai gái quan hệ triền miên suốt đêm. Tiếng rên kiều mỹ và mùi tình dục tản ra khắp căn phòng ngủ.

Vote, vote, vote!!!!

3. Chương 3: Mẹ Diệp Mi

Lần nữa tỉnh dậy thì trời đã sáng, Diệp Mi xoay cơ thể đau nhức của mình thì chợt nhận ra có một vòng tay rắn chắc đang ôm lấy cô. Nhẹ nhàng quay ngược người lại, khuôn mặt đẹp trai như tượng tạc đập thẳng vào mắt cô. Cô phải công nhận hắn rất đẹp. Vẻ đẹp rắn rỏi của một vị thần Hy Lạp. Sống mũi cao thẳng. Bờ môi mỏng. Xương quai hàm góc cạnh. Diệp Mi di ngón tay qua từng bộ phận. Tay không tự chủ mà vẽ theo đường viền khoé môi hắn. Cô chần chừ rồi cũng đặt một nụ hôn dịu dàng lên bờ môi mỏng. Nhắc cánh tay rắn chắc ra khỏi cơ thể mình, cô chập chững bước vào nhà tắm. Dưới vòi hoa sen Diệp Mi để nước gột sạch những dấu tích còn sót lại của cuộc hoan ái nồng nhiệt.

Từ đằng sau, luồng hơi ấm áp thẳng vào lưng cô. Hai bàn tay rắn chắc mân mê nụ đào ửng hồng.

“Nam à, tôi mệt lắm rồi.”

Hắn thở dài rồi ôm lấy chiếc eo con kiến của cô.

“Mỗi khi ở cạnh em, tôi lại không thể kiềm chế được bản thân. Em muốn tôi phải làm sao đây???”

Diệp Mi gỡ tay hắn ra, xoay người đối diện hắn.

“Chỉ tắm thôi, được không?”

Hắn gật nhẹ đầu, đôi môi mỏng hôn lên trán cô. Cứ thế hai cơ thể trần truồng ôm lấy nhau mặc cho dòng nước vẫn cứ tuôn xối xả.

Nói về mọi mặt thì Dục Nam đối xử với Diệp Mi không hề tệ chỉ trừ việc hắn đòi hỏi ở cô quá nhiều mỗi đêm. Cô biết đôi lúc hắn vẫn quan hệ với mấy cô người mẫu, diễn viên nóng bỏng. Đêm đến có khi hắn còn mang họ về nhà nhưng chưa từng một lần hắn cho bọn họ bước chân vào phòng hắn, cũng là phòng của Diệp Mi. Cô định hỏi thẳng hắn nhưng cuối cùng lại thôi.

Quần chiếc khăn bông màu trắng càng làm tôn lên làn da mịn màng hồng hào của cô, Diệp Mi bước ra khỏi phòng tắm. Chẳng hề lo sợ mà thay quần áo trước mặt Dục Nam. Hắn quàng chiếc áo bông, ngồi trên sofa, mắt nhìn chăm chăm từng động tác của Diệp Mi.

Xong xuôi, cô bước đến cạnh Dục Nam, hôn lên má hắn một cái.

“Tôi ra ngoài một chút sẽ về ngay.”

Hắn không nói gì biểu hiện cho sự đồng ý. Đang mở cửa thì cô bỗng nhớ ra một việc, quay lại nhìn hắn.

“Bảo mấy cô tình nhân của anh đừng có đi lấy giày của tôi đi nữa.”

Cô mở cửa rồi bước ra ngoài, mồm vẫn lầm bầm “hoặc là tốt nhất anh nên dẫn bọn họ đến khách sạn thì hơn.”

Chiếc cửa gỗ đắt tiền đóng lại, Dục Nam nhìn bóng lưng đã khuất dạng rồi nhắc điện thoại lên.

“Lão đại”

“Đặt cho tôi một chiếc váy dự tiệc và giày.”

Hùng Kiện - thủ hạ đắc lực của hắn và cũng là phó bang Nam Nhiếp - cầm máy ở đầu dây bên kia hơi ngỡ ngàng rồi cũng nhanh chóng cung kính trả lời.

“Vâng, thưa lão đại.”

Dập máy xong, Dục Nam ra quầy bar, lấy chai rượu tuyệt tối qua. Hắn nhìn những chất nhờn dính đầy trên chai mà cười như có như không.

“Tiểu quỷ dâm đang.”

Hắn chẳng ngại ngừng liếm sạch các dịch quanh chai. Lấy li rượu trên giá, hắn mở nắp chai đổ một ít chất lỏng màu vàng nhạt vào li. Những ngón tay thon dài cầm li rượu Royal DeMaria Chardonnay 2000 lên nhấp một ngụm nhẹ. Mùi hương đậm đà thơm ngon làm hắn thoải mái hẳn. Bước về phía chiếc lan can, hắn chống tay lên thành, ngắm nhìn chiếc xe Audi màu đen lái ra khỏi cổng.

Diệp Mi ngồi trên ghế lái như cảm nhận được ánh mắt quen thuộc. Cô quay lại, nhìn thẳng vào đôi mắt xanh dương đang nhìn chăm chăm mình. Cô cười nhẹ rồi quay đi, đạp ga thật mạnh để chiếc xe khuất dạng trên con đường.

Đi được một đoạn, chiếc điện thoại “ting” lên báo hiệu có tin nhắn.

Tối nay đi dạ tiệc với tôi. Về sớm lên.

Nam

Cô đọc xong tin nhắn thì chiếc xe cũng dừng lại trước cửa bệnh viện Long Dương. Bước xuống xe, Diệp Mi chậm rãi đi vào hành lang đầy mùi thuốc sát trùng.

Căn phòng VIP 252

Cô gật đầu chào vệ sĩ gác 2 bên rồi đẩy cửa vào. Một người phụ nữ xinh đẹp tuyệt trần nằm trên chiếc giường. Các thiết bị xung quanh kêu títt. Người phụ nữ nằm trên giường đó chính là mẹ cô, Thiều Đan Diệp.

Vote, vote, vote!!!!

4. Chương 4: Trừng Phạt

Vuốt ve khuôn mặt mẹ, Diệp Mi nở một nụ cười âm ỉ.

“Mẹ à, con gái của mẹ đến rồi đây.”

Cô để bó hoa cúc trắng vào đôi tay bà. Như một thước phim, kỉ niệm lại ùa về trong cô

Cái ngày kinh hoàng đó đã xảy ra cách đây 20 năm. Lúc đó Diệp Mi mới ba tuổi, bang Diệp Lục của Lâm Đức Tiệp chỉ là một bang phái nhỏ bé. Vì cạnh tranh, bọn người trong hắc đạo đã phái người giết chết cha cô. Bà Diệp đã thay chồng đỡ phát đạn. Từ ngày hôm đó, người phụ nữ ấy nằm đây, người mẹ mà cô yêu thương bắt đầu sống một cuộc sống thực vật.

“20 năm rồi mẹ nhỉ, 20 năm rồi con chưa được nghe giọng nói của mẹ. Dù 20 năm qua con đã cố mạnh mẽ bao nhiêu, học đánh nhau, bắn súng, lái xe nhưng trước mặt mẹ, sao con vẫn khóc?”

Diệp Mi lau hết nước mắt trên khuôn mặt rồi cười thật tươi. Cô xoa bóp cơ thể cho mẹ rồi luyên thuyên kể chuyện. Nhưng chưa từng một lần cô kể cho mẹ về hắc. Cô sợ mẹ sẽ thất vọng về mình.

Sau một hồi cũng chẳng còn chuyện gì để kể, cô lặng người ngồi ngắm khuôn mặt mẹ.

Tiếng cửa mở ra, Diệp Mi chẳng muốn quay đầu lại xem ai vào.

“Tiểu thư, Quan đại nhân gọi, bảo tiểu thư quay về biệt thự.”

Cô thở dài. Nhắc túi xách, cô nhìn mẹ lần cuối rồi hướng bước chân về phía cửa.

Chiếc xe đen lao nhanh trên con đường vắng vẻ. Đỗ kịch lại trước cánh cổng xa hoa của căn biệt thự, Diệp Mi bước xuống. Cô rảo bước vào trong, ném chiếc chìa khoá xe cho tên gác cổng.

Lên tầng hai, cô nhẹ nhàng mở cửa phòng. Ném túi xách xuống giường, cô chẳng thèm liếc mắt lấy con người đang toả ra sát khí đằng đằng ở chiếc ghế sofa góc phòng. Dục Nam với ánh mắt như lửa đốt nhìn lấy thân thể mỹ miều kia.

“Tôi bảo em về sớm sao em không nghe.”

Cô giương đôi mắt xanh lá cây đậm nhìn hắc, thuận tay rót ra hai ly rượu. Cô chẳng trả lời, cầm ly rượu đưa ra trước mặt hắc.

“Em thật khó bảo, khác hẳn với lúc nằm dưới thân thể tôi.”

Diệp Mi run nhẹ người một cái, rút bàn tay đang đưa ly rượu về. Cô nhún vai nhẹ rồi uống liền một mạch thứ chất lỏng trong hai ly rượu. Vừa nhắc miệng khỏi ly thứ hai thì một lực lớn đẩy cô xuống giường khiến hai ly rượu rỗng cùng lúc rơi thẳng xuống đất vỡ tan tành.

Dục Nam nằm đè lên cô. Ánh mắt như muốn giết người. Hắc luồn tay vào chiếc áo sơ mi mỏng manh, sờ nắn bầu ngực mềm mại.

“Tiểu bảo bối, em luôn bắt tôi phải trừng phạt em.”

Diệp Mi run người, tim đập mạnh.

“Dục Nam, chẳng phải tối nay chúng ta đi tiệc sao, tôi còn phải chuẩn bị nữa, muộn rồi.”

“Em mà cũng biết muộn sao.”

Vừa nói hần vừa bóp chặt lấy quả đào trước ngực cô. Cô bắt đầu rên rỉ, thân dưới không ngừng chảy dịch mật. Hần cúi người, cắn nhẹ lên cổ cô để lại dấu răng rõ nét. Như hài lòng với thành quả rồi, hần mới đứng dậy.

“Chuẩn bị đi, đồ tôi để trong chiếc hộp.”

Cô đưa mắt nhìn theo hướng tay đang chỉ về bàn trang điểm. Diệp Mi gật nhẹ đầu rồi ngồi dậy. Hần nhếch mép nở nụ cười nhẹ, đặt một nụ hôn dịu dàng lên trán cô rồi bước ra ngoài. Trước khi đi hần còn bỏ lại một câu.

“Tôi còn chưa xong với em đâu.”

Diệp Mi ngán ngẩm thở dài ngồi xuống bàn trang điểm.

Đánh phấn hồng nhạt lên đôi má, điểm chút son lên môi. Thế là xong khâu trang điểm. Cô nâng tay, búi gọn mái tóc dài lên, một hai sợi loà xoà bên má trông vô cùng quyến rũ. Xong xuôi, Diệp Mi thay bộ quần áo thường ngày bằng chiếc váy dạ tiệc tinh tế màu xám bạc. Cô phải công nhận tay nghề của nhà thiết kế này. Phần trên váy cúp ngực, phần dưới bó sát làm lộ rõ các đường cong của người mặc. Bộ váy vừa kín đáo, đơn giản vừa toả ra một mùi lực mê người. Sau khi đi đôi giày thủy tinh để sẵn trong hộp, Diệp Mi ra khỏi phòng.

Bước xuống tầng một, cô thấy Hưng Kiện đang cung kính đứng trước chân cầu thang.

“Tiểu thư, lão đại đang chờ ngoài xe.”

Cô bước thẳng ra khỏi cửa. Nhìn thấy chiếc xe Cadillac, Diệp Mi nhấp tà váy, mở cửa ghế sau, ngồi vào trong. Chưa kịp đóng cửa thì bàn tay hần đã kéo cô thẳng vào lòng. Chân Dục Nam vươn ra đóng sầm chiếc cửa xe đắt tiền. Cô nhú mày nhìn hần rồi thả lỏng cơ thể dựa vào thân hình quen thuộc.

Chiếc xe sang trọng chuyển bánh rời khỏi căn biệt thự.

Vote, vote, vote!!!!

5. Chương 5: Dạ Tiệc

Chiếc xe vừa đỗ trước biệt thự của Đặng gia, các tay nhiếp ảnh như đàn thiêu thân lao đến. Dục Nam lịch lãm trong bộ comple đắt tiền bước xuống. Hần không để ý đến những ánh mắt thèm thuồng của phái nữ đang hướng về phía mình mà trực tiếp đi sang bên cửa phía Diệp Mi ngồi. Mở chiếc cửa ra, hần xoè tay trước mặt cô chờ đợi. Cô nhìn chằm chằm vào bàn tay đang dơ ra giữa không trung của hần. Dục Nam nhướn mày tỏ vẻ mất kiên nhẫn.

“Em muốn tôi phải bế em vào trong thì em mới vừa lòng sao.”

Cô thu lại ánh mắt, nhìn thẳng vào mắt hần. Vẽ nên khuôn mặt kiêu sa, lạnh lùng mà cô đặt những ngón tay mảnh mai lên tay hần. Dục Nam cứng chiều cúi xuống, nâng tà váy để Diệp Mi dễ dàng bước khỏi xe hơn rồi để cánh tay trắng ngần khoác lên cánh tay hần.

Mọi người xung quanh như chết lặng. Con gái cưng của Lâm gia lại đi với Quan Dục Nam sao!!! Hơn nữa lại còn được hần cưng chiều như vậy. Đúng là chuyện ngàn năm có một mà.

Đôi trai tài gái sắc sóng bước bên nhau trong tiếng máy ảnh và đèn flash. Diệp Mi ngán ngẩm trong lòng, chỉ muốn cầm khẩu súng bắn nát đầu mấy tên nhiếp ảnh gia.

Cánh cửa lồng lẩy mở ra, hai hàng phục vụ dài kính cẩn cúi đầu chào đón họ. Diệp Mi như trút được gánh nặng thở phào nhẹ nhõm. Từ bé, cô đã rất ghét ánh đèn flash.

“Nam đại nhân, Lâm tiểu thư, không ngờ hai người lại đến cùng nhau.”

Đằng xa, một bóng dáng cao lớn bước đến. Đó chính là Đặng Thế Minh, con trai cả và giờ cũng là lão đại kiêm tổng giám đốc của Đặng Thị. Con người trước mặt Diệp Mi phải công nhận rất là tuần tú, không hề thua kém Dục Nam. Nhưng theo lời đồn bên ngoài, tên này rất đào hoa, gái gú không thiếu.

“Tôi đi vệ sinh.”

Cô thì thâm vào tai hắn và nhận được một cái gạt đầu nhẹ. Cô lướt người qua Thế Minh và nhận được một nụ cười đều đặn từ gã.

Diệp Mi loay quanh khắp khu nhà rộng lớn mà không hề có ý định tìm nhà vệ sinh. Một bàn tay to lớn ôm lấy vòng eo cô. Giật mình, Diệp Mi đang định quay lại và đâm cho gã lão toét này một phát thì cô đã bị kìm chặt vào thân thể lực lưỡng.

“Mèo nhỏ, sao mà hung dữ vậy.”

Nghe thấy giọng của Dục Nam thì cô mới thả lỏng người.

“Anh ra đây làm gì?”

Hắn ghé sát môi vào tai cô.

“Ra đây để đòi lại món nợ của em với tôi.”

Vừa nói hắn vừa bế thốc cô vào một căn phòng trên hành lang. Vào trong phòng, hắn khoá trái cửa lại rồi để cô xuống chiếc đàn piano giữa phòng.

Hắn rúc đầu vào hõm vai cô, tay cởi xoẹt chiếc váy ra khỏi người Diệp Mi. Cô ngửa đầu ra sau, tay choàng qua cô hắn. Đôi chân dài cuốn lấy hông của Dục Nam.

Chẳng mấy chốc hai cơ thể trần truồng đã dán chặt vào nhau. Hắn lật người cô lại. Tầm lưng trần mềm mại hướng về phía hắn.

Để Diệp Mi dần quen được với “cậu nhỏ” của mình thì hắn mới bắt đầu tăng tốc, đưa đẩy. Bầu ngực trắng nõn đung đưa theo từng lượt ra vào của hắn. Thân dưới cô khoái cảm dâng cao mà càng ngày càng nhiều mật dịch. Những tiếng ngân nga vang vọng trong căn phòng. Ánh trắng xuyên qua cửa sổ bao bọc lấy đôi uyên ương bên trong.

Hắn hết đòi hỏi cô hết lần này đến lần khác. Diệp Mi cũng không kháng cự mà còn chìm đắm trong dục vọng hơn. Cô thích sự nhẹ nhàng này của hắn, nó khiến cả cơ thể và tâm trí cô thực sự thoải mái với lần làm tình này.

Xong xuôi, hắn cẩn thận mặc lại quần áo cho cô.

“Dục Nam, tôi muốn nghỉ một chút thôi. Anh...ở lại đây với tôi được không.”

Mắt hắn thoáng qua tia ngạc nhiên rồi cũng chẳng nói gì ngồi xuống chiếc ghế sofa góc phòng, ôm lấy cơ thể mảnh mai của cô.

“Hôm nay, tôi đến thăm mẹ. Bà vẫn vậy chẳng thay đổi gì cả. Tôi kể với bà rất nhiều chuyện. Nhưng chắc bà cũng chẳng nghe thấy đâu phải không?”

Giọng cô nhỏ dần rồi tắt hẳn. Hắn nhắc cầm cô lên, để cô nhìn thẳng vào ánh mắt sâu thẳm của hắn.

“Đừng bao giờ mất hy vọng. Muộn rồi, chúng ta quay lại buổi tiệc thôi.”

Cô gạt nhẹ đầu rồi khoác tay mình vào tay hắn, bước ra khỏi căn phòng.

Vote, vote, vote!!!!

6. Chương 6: Bạn Nhảy

Bước vào đại sảnh lớn, Diệp Mi không quen được với ánh sáng chói lóa mà mắt hơi nhú lại. Mọi thứ trong căn phòng như được dát vàng. Những người có tiếng trong giới hắc đạo đều tập chung về đây.

“Hôm nay sao lại tổ chức tiệc.”

Cô ghé sát, hỏi nhỏ vào tai Dục Nam.

“Mừng ngày tập đoàn Đặng thị tròn 30 năm thành lập.”

Cô gật gù trước câu trả lời của hắn. Cảm nhận được ánh mắt đang nhìn mình, cô quay mặt sang. Bước chân Diệp Mi khựng lại. Hắn thấy ngay sự chần động nhẹ của cô liền hướng theo phía cô đang nhìn. Là Lâm Đức Tiệp. Ông đang nhìn chăm chăm cô con gái của mình.

“Đến nói chuyện với ông ấy đi.”

Dục Nam nhẹ nhàng bảo cô. Cô dứt mắt khỏi người đàn ông nhìn thẳng vào mắt hắn.

“Không, tôi không muốn.”

6 tháng rồi cô chưa gặp ông trông ông có vẻ tiêu tụy hẳn đi. Cô sợ phải đối mặt với ông. Sợ nếu gặp mặt ông rồi cô sẽ không kiềm chế được mà khóc oà lên, mà xà vào vòng tay ấm áp của ông.

“VẬY ĐI ĂN GÌ ĐI, CẢ NGÀY HÔM NAY EM CŨNG CHƯA ĂN GÌ RỒI.”

Diệp Mi gật nhẹ đầu. Không quay lại nhìn ông, cô đi theo hắn.

Chiếc bàn lớn chải dài từ đầu đại sảnh đến cuối toàn những món sơn hào hải vị. Dù vậy, cô lại chẳng hề có hứng thú. Nhặt mấy miếng ăn cho có, Diệp Mi liền cầm lấy một ly rượu sâm - panh tiến về chỗ hắn đang nói chuyện với đối tác làm ăn. Tiếng guốc đến gần làm hắn quay đầu lại. Hắn nở một nụ cười nhẹ chào các đối tác rồi tiến về phía cô.

“Sao em ăn ít vậy?”

Hắn ôm lấy vòng eo cô, chán hơi nhú lại.

“Tôi không có tâm trạng.”

Hắn tựa cằm lên đầu cô, hít hà mùi thơm đặc trưng không nhờ nước hoa của Diệp Mi.

“Em muốn đi về không?”

Cô lắc đầu, nhẹ nhàng ản hắn ra. Đôi mắt xanh lá cây nhìn thẳng vào mắt hắn.

“Bữa tiệc còn chưa bắt đầu mà, anh không thể coi thường chủ nhà thế được.”

Dục Nam thở dài. Hắn ngấy đến tận cổ các bữa tiệc thế này rồi. Mọi người toàn dành những lời nói có cánh với hắn, nịnh nọt để được hợp tác cùng công ti hắn.

“Quan tổng, Lâm tiểu thư, rất vui được gặp hai người.”

Hắn và cô quay người lại. Hoá ra là Ninh tổng. Hắn cũng có ấn tượng tốt với người này. Ông là một người đàn ông thành đạt, gia đình đầy đủ, chính trực và không hề có gái gú bên ngoài. Ninh tổng giờ tay ra, chờ đợi. Hắn cũng không ngần ngại bắt tay xã giao.

“Công ti ngài gần đây thế nào?”

“Ổn cả, cảm ơn ông.”

Hắn nhẹ giọng trả lời.

“Ninh tổng, có người tìm ông kìa.”

Tiếng nói lạnh lùng của Diệp Mi cất lên. Ninh tổng liền quay lại. Một người đàn ông mặc âu phục đen đang hớt hải tiến tới.

“Vậy tôi xin cáo lui trước.”

Hắn gật nhẹ đầu rồi với Ninh tổng rồi quay sang phía Diệp Mi.

“Em không thích ông ấy sao?”

Cô uống một ngụm sâm - panh, thông thả nói.

“Ông ta bị rách chỉ quần nếu còn đứng cúi người trước anh nữa thì thêm một giây nữa thì chỉ sẽ đứt hẳn. Anh biết chuyện gì sẽ xảy ra sau đó rồi đấy. Đằng nào nhắc ông ấy sớm một giây cũng có chết ai đâu.”

Hắn nhướn mày, cười thích thú.

“Vậy là ông ta mắc nợ em rồi.”

Hắn vừa dứt lời thì tiếng “ting” phát ra từ chiếc ly thủy tinh trong tay Đặng Thế Minh vang lên. Gã đang đứng trên bậc cầu thang lên tầng hai, một tay cầm chiếc đĩa nhỏ, một tay cầm ly rượu thủy tinh.

“E hèm... Tôi hôm nay rất hân hạnh được chào đón mọi người đến đây góp vui với tập đoàn Đặng thi kỉ niệm 30 năm thành lập.”

Tiếng vỗ tay vang lên.

“Như theo truyền thống thì chủ nhân của Đặng thị sẽ phải chọn bạn nhảy để nhảy bài đầu tiên. Tôi hôm nay lại chưa có sự chuẩn bị trước. Vậy nên...”

Gã kéo dài giọng mắt nhìn chằm chằm Diệp Mi.

“...các quý cô không phiền nếu tôi chọn một người chứ.”

Mọi người vỗ tay thay cho sự đồng ý. Thế Minh mỉm cười hài lòng, mắt vẫn không ngừng dán chặt vào người cô.

“Vậy, Lâm tiểu thư, cô không phiền nếu tôi làm bạn nhảy của cô chứ.”

Vote, vote, vote!!!!

7. Chương 7: Đắc Tội Nhầm Người

Ánh mắt Diệp Mi bình tĩnh, thản nhiên đến lạ thường, tay lắc lắc ly sâm - panh.

“Đặng thiếu, nếu tôi không nhận lời...thì sao?”

Chân mày phải của cô nhướn lên, dừng dừng uống hết chỗ sâm - panh trong ly. Thế Minh nhăn chán trong giây lát rồi nhanh chóng nở nụ cười thật tươi.

“Vậy thì quả là thất lễ với chủ nhà quá.”

Diệp Mi không nhanh không chậm tiến về phía gã, ly thủy tinh lủng lẳng như món đồ chơi trong tay cô.

“Vậy thì...”

Còn chưa nói dứt câu thì một giọng nam trầm, thấp uy quyền vang lên.

“Đặng thiếu, cậu có thể nể mặt tôi, hôm nay chọn người khác được không?”

Lâm Đức Tiệp nhìn thẳng vào mắt gã như muốn ăn tươi nuốt sống làm gã phải nuốt nước bọt cái ực. Mọi ngày, gã cũng là một người khá có tài ăn nói, biết chừng mực nhưng hôm nay hắn như mất đi lý trí, nhất định phải có được Lâm Diệp Mi. Tên Thế Minh này như ăn gan hùng, tiến xuống trước mặt Diệp Mi. Tay gã không an phận vuốt ve bờ hông căng tròn của cô.

“Đặng tổng, người cũng to gan thật, đến cả người phụ nữ của Quan Dục Nam tôi đây mà cậu cũng dám động vào?”

Tiếng nói lạnh như đá của Dục Nam cắm vào da thịt mỗi người trong đại sảnh khiến ai cũng phải run người. Diệp Mi nhếch mép, ghé sát vào tai Thế Minh.

“Người đụng vào nhầm người rồi, Đặng thiếu. Mà không những một mà lại còn hai cơ.”

Cô vừa dứt lời, người gã như bủn rủn. Lâm Đức Tiếp và Quan Dục Nam là hai con người không nên động vào. Mà hôm nay gã lại sờ mó con gái của Lâm Đức Tiếp kiêm luôn người phụ nữ của Quan Dục Nam. Gã bị điên rồi sao!!!

“Không, tôi không có ý gì, chỉ là tôi rất muốn được khiêu vũ với một tuyệt mỹ giai nhân như cô Lâm đây.”

Gã cố gắng cứu vãn sự tình. Diệp Mi cười cười tiến về phía Dục Nam. Hắn ôm lấy eo cô, mắt nhìn thẳng vào Đặng Thế Minh. Bỗng hắn quay sang nở một nụ cười tà mị với Lâm Đức Tiếp.

“Ca này phải phiền đến Lâm tổng rồi. Tôi xin phép cáo lui.”

Lâm Đức Tiếp cũng không khách khí nhìn thẳng vào mắt hắn.

“Quan tổng đã nhờ thì tôi đành giúp vậy.”

Hắn cùng Diệp Mi lững thững bước ra khỏi đại sảnh. Hai con người cao ngạo, lạnh lùng như một cặp trời sinh, khiến ai cũng phải trầm trồ khen ngợi.

Bước ra ngoài, Dục Nam kéo Diệp Mi thẳng về chiếc xe thể thao của hắn. Cô hơi kinh ngạc tại sao nó lại ở đây, rõ ràng cô cùng hắn đến đây bằng xe Cadillac.

Hắn ấn cô thẳng vào ghế ngồi cạnh tài xế rồi nhanh chóng ngồi vào ghế lái. Ê ầm đau vì cú đẩy của hắn, cô nhả mắt nhìn con người tuấn mã bên cạnh.

“Anh làm sao vậy?”

Hắn mím môi thành đường chữ, chẳng nói gì. Diệp Mi uất ức nhìn hắn. Khuôn mặt xinh đẹp đỏ ửng lên vì giận.

Bỗng hắn dừng xe khựng một cái làm cô chúm người về phía trước. Anh ta hôm nay bị khùng à!!!! Cô điên tiết định mở cửa xe bước ra thì bàn tay đã bị kéo lại một cách mạnh bạo. Diệp Mi chui tọt vào trong ghế, cơ thể nam tính toả ra sức nóng như muốn thiêu đốt đề thẳng lên người cô.

“Hôm nay anh bị cái gì vậy, vô cớ nổi giận đùng đùng với tôi. Tôi làm gì sai sao!!!!”

Mắt hắn bùng bùng lửa giận, tay hắn điên cuồng cởi sạch quần áo cô.

“Em không làm gì sai sao, em để bàn tay bẩn thỉu của gã đó chạm vào người em mà em bảo không có gì sao!!!”

Cô ngỡ ngàng trước lời nói của hắn.

“Anh đang...ghen sao???”

Hắn cứng người trong giây lát rồi nhanh chóng nở nụ cười khinh miệt.

“Tôi mà phải ghen sao. Cơ thể em là của tôi, là thuộc quyền sở hữu của tôi, tôi không muốn người khác động vào người hay đồ vật của tôi. Em biết tính cách tôi mà.”

Cô thở dài trước sự chiếm hữu tuyệt đối của hắn. Diệp Mi chẳng nói gì, chìm vào dòng suy nghĩ của mình để kệ hắn đang tung hoành trên cơ thể mình.

Hắn chẳng có hề có bước dạo đầu, đâm thẳng vào hoa huyệt cô. Dù hắn vẫn thường không làm bước dạo đầu nhưng hôm nay đã trải qua 2 trận triển miên, thân thể cô gần như không còn sức lực. Hắn lại như con mãnh thú, cả ngày đánh vật cô mãi cũng không chán. Diệp Mi thét lên chói tai. May mà hắn dừng lại ở một con hẻm nhỏ vắng người không thì chẳng mấy chốc sẽ làm dân cư bên cạnh tỉnh giấc hết.

Cô khóc không thành tiếng, tay bấu bờ vai hắn chặt đến mức bật máu.

“Dục Nam, a...um...dừng lại đi...tôi không chịu nổi mắt.”

Hắn chẳng nghe thấy lời cô nói vẫn cứ điên cuồng hành hạ cô cho đến lúc mọi thứ trước mắt Diệp Mi tối đen đi.

Vote, vote, vote!!!!

8. Chương 8: Trao Đổi Sòng Phẳng

Lúc Diệp Mi tỉnh lại, cô mới nhận ra mình vẫn còn trong xe. Người không một mảnh vai che thân.

“Tỉnh rồi sao.”

Cô chẳng thèm nhìn hắn, mắt liếc tìm bộ váy của mình.

“Tôi ném nó vào thùng rác rồi.”

Như ăn một cái tát vào mặt, cô dùng dùng nổi giận.

“Anh làm thế thì tôi lấy đâu ra quần áo mà mặc. Tên khốn nạn này, anh quá quắt vừa thôi nhá. Tôi để anh ta sờ vào người mình có tí mà anh như hoá rồ lao vào hãm hiếp tôi. Không nhưng vậy, anh là cầm thú à, một ngày làm đến ba lần. Anh không sợ sau này không còn nòi giống để sinh con sao! Anh cũng phải nghĩ cho tôi nữa chứ. Anh làm thế thì chẳng mấy chốc tôi bị viêm nhiễm âm đạo sau này khổ cần phục vụ anh nữa.”

Diệp Mi hực hơi, ho sặc sụa. Hắn cố gắng nhịn cười. Nhìn hắn như vậy cô còn điên tiết hơn.

“Anh..khụ khụ....khụ khụ..thật quá đáng, rất quá đáng!!!”

Lần này hắn không thể nhịn cười được nữa. Nụ cười ngoác đến tận mang tai. Tiếng cười đầu tiên mà cô nghe thấy của Dục Nam bật ra khỏi môi mỏng cuốn hút đó. Tiếng cười trong trẻo, ấm áp đến kì lạ. 6 tháng chung sống với hắn cô chưa từng thấy hắn cười thật lòng đến vậy. Mặt Diệp Mi ngẩn ra, nhìn như thôi miên vào khuôn mặt hắn.

Hắn giờ đây mới nhận mình vừa làm gì. Ho khan mấy cái, mặt Dục Nam đỏ lên, ngượng ngùng.

“Em nhìn gì tôi. Bộ váy của em tôi xé rách rồi, không mặc được nữa đâu. Quần áo mới tôi để đằng sau đó.”

Lần này đến lượt Diệp Mi cười như nắc nẻ. Ôi trời ơi!!! Quan Dục Nam hắn đang đỏ mặt ngượng ngùng kia. Chuyện vi diệu nhất trên thế gian này.

Cô vừa cười vừa lấy quần áo trong chiếc túi ghi nhãn hiệu Chanel đằng sau ra mặc.

“Em cười gì chứ, chẳng nhẽ tôi lại không được quyền cười và xấu hổ sao.”

Như kích thích dây thần kinh cười của Diệp Mi, cô càng cười to hơn. Hắn quắc mắt nhìn cô, mặt in rõ chữ “Em còn dám cười nữa, tôi sẽ tống em ra khỏi xe.”

“Tôi biết rồi, biết rồi, sẽ không cười nữa.”

Cô ngồi thu lu trong ghế xe, mặt đỏ ửng tai vì cười nhiều. Bỗng trong đầu hiện lên một ý nghĩa, cô liền vui mừng nhảy cẫng lên.

“Nam à, tối nay đi bar đi.”

Khoé môi hắn giật giật.

“Tại sao?”

Cô bắt đầu dờ dờ nũng nịu.

“Đi mà, anh yêu, về nhà chán lắm.”

Thấy hắn không có bất kể động tĩnh gì, cô cắn răng cố gắng nghĩ chiêu trò. Bỗng bàn tay Diệp Mi chạm xuống quần âu của hắn nhằm thẳng vào “cu cậu”. Hắn đông cứng người lại. Càng được đà lần tới, cô vuốt ve nó, bộ ngực to lớn không ngừng chà xát lấy cánh tay đang nắm vô lăng của hắn.

“Nhóc con, em biết em đang làm gì không?”

Giọng hắn khàn khàn vì dục vọng. Người đàn ông này quả thực khoẻ như trâu. Vừa mới quan hệ xong mà đã bắt đầu thèm muốn rồi.

Hắn dừng xe bên đường. Quay sang nhìn khuôn mặt kiều diễm của cô, mặt tỏ ra vô cùng thích thú.

“Từ khi nào, em lại học được cách câu dẫn đàn ông như vậy?”

Cơ thể hắn nóng bừng bừng rõ ràng đang rất kiềm chế. Cô nuốt nực bọt cái ực, tiến càng ngày càng sát cánh cửa.

“Được thôi em muốn đi bar, tôi cho em đi bar...nhưng bây giờ và ngay tại đây, tôi MUỐN em.”

Cô vui vẻ hớn hở ra mặt, nhanh chóng gạt đầu đồng ý.

“Em quan hệ bằng miệng với tôi trước.”

Diệp Mi cứng người. Cô ghét nhất trò này. Ghét kinh khủng. Nhưng một lần quan hệ bằng miệng, một lần làm tình đối lấy một đêm đi bar, có vẻ cũng ổn. Cô căng thẳng tóm lấy cạnh cửa.

“Sao nào cô bé, sợ à??”

Cô lắc đầu cương quyết.

“Không tôi sẽ làm.”

Tự nhủ với bản thân mình sẽ ổn thôi, cô cúi người xuống dùng quần hắn. Bàn tay trắng trẻo run run cởi hết hai chiếc quần âu và lót bên trong. Cự vật to lớn nảy lên trước mặt cô.

“Nhanh nào, tôi không có thời gian chờ em đâu.”

Hắn cười nham hiểm, tay trái vắt lên thành cửa, tay phải vuốt ve mái tóc dài suôn mượt của cô. Diệp Mi cúi mặt bắt đầu quan hệ bằng miệng với hắn.

“Ừm...ừm...ngậm hết lấy nó.”

Hắn rên rỉ thoả mãn trong khi đó cô khó khăn ngậm hết lấy cự vật to đùng. Sau một hồi cuối cùng hắn cũng chịu phun dòng tinh dịch trắng vào trong miệng cô. Cô ngồi dậy thở hổn hển, nuốt hết dòng dịch trắng trong mồm.

“Em được lắm cô bé, giờ cởi quần ra. Em ở trên.”

Cô ngoan ngoan nghe lời, cởi quần trèo lên người hắn.

“Anh mà thấy hứa, tôi moi tim anh.”

“Tôi sẽ không làm em thất vọng.”

Cô để côn thịt to lớn vào đúng vị trí, chậm chậm ngồi xuống.

Sau khi quen dần với côn thịt, mật dịch ồ ồ chảy ra.

“Sướng quá...to quá...a...”

Bàn tay Diệp Mi tự xoa nắn bầu ngực căng tròn dưới lớp áo, hông không ngừng chuyển động lên xuống. Hắn bóp lấy bờ mông cô, ánh mắt dán vào cơ thể đang luân động trước mặt.

Đến đoạn cao trào, cả hai cùng hét lên vì khoái cảm. Diệp Mi gục đầu lên vai hắn.

“Tôi đã đáp ứng anh, giờ đến lượt anh đáp ứng yêu cầu của tôi.”

Vote, vote, vote!!!!

9. Chương 9: Đêm Nay Là Của Em

Diệp Mi gục trên người Dục Nam. Cô chẳng muốn ngồi dậy dù phần thân dưới hai người vẫn chưa rời nhau. Hắn trùi mền vuốt ve lưng cô, đặt những nụ hôn rải rác khắp mặt và vai.

“Tôi sẽ phải để em thường xuyên ở trên mới được. Nào, giờ chúng ta đi mua quần áo.”

Cô nhú mầy, sao giờ phải đi mua quần áo chứ. Hắn thất hứa sao. Cô dựng người dậy nhìn thẳng vào mắt hắn. Vì quá đột ngột phần giao hợp của hai người cọ sát khiến Diệp Mi đau ré lên.

Hắn cười lớn, tay nhắc người cô khỏi người mình để cô ngồi áp lưng vào người hắn.

“Con mèo động đực này, quần áo em nhàu nát thế này, em muốn đến bar làm mất mặt tôi à.”

Cô “À” một tiếng rồi chẳng nói gì rúc vào lòng hắn.

“Thôi nào, mặc tạm quần áo vào rồi tôi dẫn đi mua.”

Chiếc xe tiến vào khu phố sang trọng. Khắp nơi toàn các cửa hàng quần áo đắt tiền, giá cả tận trời.

Cô đứng dừng nhìn quanh. Chả lạ lắm gì với các cửa hàng này. Nhắc cho mọi người nhớ cô cũng là tiểu thư của tập đoàn Lâm thị đó nha.

“Dừng lại.”

Trước cửa hàng quần áo Gucci đắt đỏ, đôi trai tài gái sắc bước vào.

Hắn ung dung ngồi xuống chiếc ghế chờ giữa phòng, hai chân bắt chéo. Diệp Mi lượn lờ quanh gian hàng. Nhân viên bán hàng chuyên nghiệp đã nhận ra họ không phải những người tầm thường, nhanh chóng phục vụ.

Cô nhặt đại một chiếc váy đen tuyền. Cổ váy trái tim khoét sâu để lộ ra kẽ ngực. Tay áo dài trễ vai. Phần dưới ngắn chỉ đủ để che đi bờ mông căng tròn của người mặc, tôn lên đôi chân thon dài. Quả là quá phù hợp cho một người có cơ thể hoàn hảo như Diệp Mi.

Bước ra từ phòng thay đồ, cô đúng là nữ thần quyến rũ. Gọi cảm nhưng không quá phô trương.

“Thanh toán.”

Cô đưa chiếc thẻ hội viên ra cho nhân viên phục vụ. Đây không phải là thẻ hội viên chỉ có của những khách hàng thân quen nhất của hãng sao. Số lượng có hạn. Chiếc thẻ có thể thanh toán mọi món đồ trong cửa hàng. Cô nhân viên trở mắt nhìn rồi nhanh chóng hoàn thành thủ tục, luống cuống cảm ơn.

Diệp Mi lấy lại thẻ, giờ mới đưa mắt người đàn ông đang ngồi trên ghế.

“Em đẹp lắm. Đúng ra tôi phải trả tiền chứ nhỉ? Nghĩa vụ của tôi mà.”

Cô bật cười, tiến về phía hắn.

“Thôi nào, anh cũng đừng coi thường Lâm tiểu thư tôi đây chứ.”

Hắn kéo áo vét đứng dậy, mỉm cười trùi mền. Cánh tay hắn nhắc lên chờ đợi. Cô khoác tay mình lên tay hắn.

“Em là Lâm tiểu thư thật nhưng...”

Hắn nhìn cô cười cười, ánh mắt từ trên nhìn xuống, khoá chặt lấy khe hở giữa ngực cô.

“...em cũng là người phụ nữ của tôi.”

Diệp Mi hôn lên má hắn một cái rồi buông tay hắn, mở cửa, lên xe. Trước khi để hắn đi vòng sang ghế lái, cô kéo cửa kính nhìn hắn.

“Đừng nhìn vào ngực tôi nữa, anh nhìn giống một tên dâm dê lắm.”

Hắn lắc đầu, cúi người ngồi vào ghế lái. Chiếc xe lăn bánh trên con phố sa hoa.

Dưới ánh mắt hâm mộ của bao người, chàng trai lịch lãm bước ra khỏi chiếc xe thể thao đắt tiền màu đen. Khuôn mặt lạnh lùng, dáng người cao ráo, săn chắc. Đây hẳn là hình mẫu lí tưởng của bao nàng thơ.

Hắn vừa đi được nửa đường qua phía bên kia xe thì chiếc cửa cạnh ghế lái đã mở ra. Một thiếu nữ xinh đẹp, cơ thể hoàn hảo khiến bọn đàn ông phải cương cứng tại chỗ.

“Em không thể giữ thể diện cho tôi, kiên nhẫn một tí ngồi chờ tôi sang mở cửa cho em sao.”

Cô đi lướt qua người Dục Nam. Bàn tay chạm nhẹ vào cánh tay của hắn.

“Thể diện của anh không hề bị giảm sút đâu, lão đại của tôi à.”

Hắn tóm lấy cánh tay cô.

“Em giỏi lắm. Em đang thách thức sự kiên nhẫn của tôi sao.”

Thấy hắn có vẻ sắp nổi giận, không chừng sẽ lôi cô về nhà. Diệp Mi đặt lên môi hắn một nụ hôn. Hắn tóm lấy eo cô, dùng lưỡi mình cạy hàm răng cô ra, càn quấy.

Cho đến lúc cô không thể thở nổi nữa, hắn mới buông ra.

“Ngoan lắm. Đêm nay là của em.”

Vote, vote, vote!!!!

10. Chương 10: Làm Loạn

Diệp Mi tiến về phía quầy bar. Trong cái thứ âm nhạc náo động, cô hét thật to với người bartender (người pha chế rượu)

“Vodka chanh.”

Người nhân viên gạt đầu lịch sự. Cô ngồi vắt vẻo trên chiếc ghế cao. Mắt không tự chủ liếc nhìn lên căn phòng VIP được bọc kính trên đầu.

Dục Nam dứt tay túi quần, đứng trước cửa kính sát đất. Hắn nhìn thẳng vào đôi mắt xanh lá cây của cô mang một chút âu yếm.

Tiếng ly đặt cạnh xuống bàn khiến cô quay sang. Tay cầm ly rượu cô hướng về phía hắn như mời rồi uống một phát hết sạch.

Diệp Mi nổi tiếng cũng là một người ăn chơi, bar nào cũng có mặt, sàn nhảy nào cũng đã thử quá. Tiếng tăm của cô không hề bé.

Tiếng guốc lộp cộp tiến về phía sàn nhảy. Tìm được một chỗ đứng vừa ý, cô bắt đầu đu đưa theo điệu nhạc. Như hắn nói: “Đêm nay là của em”, cô hoà vào với âm nhạc, với sự kích thích các adrenaline trong người.

“Chủ nhân.”

Hùng Kiện đứng đằng sau, nhìn tấm lưng rộng uy nghiêm của hắn.

“Nói.”

Anh hơi lưỡng lự rồi cũng bấm báo.

“Bên Quan phụ nhân vừa gọi bảo...”

“Lại chuyện gì?”

Dục Nam mệt mỏi, bóp trán cất tiếng.

“Quan phu nhân nói lão đại mai về nhà xem mắt với Minh tiểu thư.”

Hắn nhú mày. Mẹ hắn càng ngày càng rắc rối. Tháng này xem mắt 8 lần rồi đấy!!!

“Nếu tôi từ chối...”

Anh nhìn bóng lưng của lão đại rồi thở dài một hơi.

“Phu nhân nói mai phải dẫn bạn gái về xem mắt.”

Phận cùng là đàn ông, anh hiểu nỗi khổ này chứ. Hắn mới có 27 tuổi, hôn sự cứ từ từ. Hazzz... Quan phu nhân hóng cháu quá rồi.

Hắn quay lưng lại, ngồi xuống chiếc ghế sofa màu rượu đỏ cạnh đó. Bàn tay rót cho mình một ly rượu.

“Gọi về Quan viên, mai tôi sẽ dẫn bạn gái về.”

Mắt hắn dán vào người con gái đang đứng đưa theo điệu nhạc dưới sàn nhảy.

“Vâng thưa chủ nhân.”

“Cô em xinh đẹp à, đi một mình sao, muốn bầu bạn không.”

Đang say mê trong điệu nhạc, tiếng nói dâm tục cất lên khiến Diệp Mi nổi nóng trong người.

“Các anh bầu bạn được sao?”

Cô đỏ gọng nịnh nọt với gã xăm trổ đầy mình trước mặt. Gã đi cùng hai tên tay sai.

“Tất nhiên rồi...”

Gã to con nhường người nói nhỏ vào tai cô.

“Bọn anh sẽ khiến em phải sung sướng mà rên rỉ cô em à.”

Diệp Mi nở một nụ cười tươi tắn.

“Em mong chờ đó.”

Gã hôn hờ ra mặt. Hôm nay vợ được món mồi ngon rồi. Cơ thể của đứa con gái này đúng là đẹp không tì vết. Tên cầm đầu để tay lên eo cô dẫn về phía cửa.

“Ấy từ từ, đừng nóng vội, chúng ta làm ly đã.”

Cô kinh tởm tránh lấy vòng tay hắn, bước về phía quầy bar.

“2 Martini.”

Hắn ngồi đối diện cô, tay đặt trên chiếc đùi trắng ngần, vuốt ve. Diệp Mi cắn răng nhịn. Hôm nay không dậy cho mấy gã này một trận thì không được.

2 ly Martini nhanh chóng được đặt lên bàn.

Cô uống ngụm nhỏ, thưởng thức hương vị.

“Anh biết gì không? Tôi rất ghét những người to con mà lại thích ức hiếp người khác. Không những vậy...”

Cô nhắc cốc rượu cho lên môi rồi ung dung nói tiếp.

“Chúng con bắt ép các cô gái trẻ phải ngủ cùng họ. Thật là bẩn thỉu.”

Gã này vẫn chưa nhận ra cô ám chỉ mình vì mãi mê ngắm cái khe hở trước ngực cô.

Dướn người về phía gã, cô ghé sát tai tên này.

“Giống hệt lũ chó chết các anh vậy.”

Gã bắt thần rồi cũng nhận ra cô nói gì. Mặt gã đỏ như quả cà chua. Tay vì giận mà run run chỉ về phía Diệp Mi.

“Giế...ét... NÓ!!!!!!”

Cô bẻ tay răng rắc, nở nụ cười ma quỷ.

“Thế này mới vui chứ.”

Hai tên côn đồ lao vào cô. Trong tích tắc, cô cho mỗi tên 5,6 chưởng là lăn đùng bẹp dí như gián. Tên cầm đầu run sợ, gã lui dần về đằng sau.

“Người đâu, đánh nó cho ta.”

Đến giờ này gã vẫn lên mặt ra oai với ai. Cô cười. Nụ cười tàn khốc, nụ cười của địa ngục là đây.

Diệp Mi tiến một bước, hất lùi một bước cho đến khi...

“Đủ rồi. Diệp Mi, em muốn làm loạn trong quán bar của tôi sao.”

Vote đi mọi người! VOTE đi!!!

11. Chương 11: Cãi Lời

Diệp Mi ngược mắt lên nhìn người đàn ông đằng xa. Là Dục Nam. Cô tức giận trừng mắt nhìn hắn. Quá đáng! Rõ ràng biết bọn họ sàm sỡ cô mà không biết đường nói đỡ giúp cô thì thôi, ai lại tàn nhẫn mắng cô. Lần này cô không phục.

Cô chẳng nói chẳng rằng lao đến đâm gã dê xồm vừa này một cái khiến gã không báo trước mà lăn đùng hôn mê dưới đất. Quá lợi hại. Diệp Mi thản nhiên nhìn hắn. Mắt hiện lên tia châm chọc. Sao nào cô không nghe lời hắn đấy. Cô thích thế đấy.

Dục Nam mặt trầm xuống.

“Luật lệ trong bar là không được đánh nhau, em dám vi phạm sao. Cho dù là người của tôi, tôi cũng không kiêng nể mà trừng phạt em đâu.”

Cô nở một nụ cười diễm lệ, bước qua cái thân xụi lơ của gã kia, cô tiến đến chỗ hắn. Bờ môi mỏng ghé sát vào tai Dục Nam.

“Tình yêu à, sức cám dỗ của tình dục luôn là điểm yếu.”

Nói xong, cô chẳng ngại ngừng đặt tay trượt từ bờ vai chắc khỏe của hắn xuống eo, ngay cạnh nơi kiêu hãnh của đàn ông. Đúng như mong đợi, người Dục Nam căng cứng lại.

Thấy đêm nay chơi chán rồi, cô ung dung bước ra khỏi cửa để lại những ánh nhìn sầm soi đằng sau.

“Đúng là yêu nữ mà. Để xem tôi trừng trị em ra sao.”

Hắn nhếch môi cười tà mị.

Cái lạnh về đêm bao trọn lấy cơ thể thiếu vải của Diệp Mi. Cô lấy điện thoại ra khỏi chiếc túi xách nhỏ. Tìm trong địa chỉ danh bạ. Đây rồi. Thẩm Như Ngọc - bạn thân cô. Vào phần tin nhắn cô đánh nhanh mấy chữ.

Rảnh không? Đưa tao đi ăn đêm.

Diệp Mi.

Tiếng “ting” đáp lại nhanh chóng.

Ở đâu, tao đón.

Ngọc

Cô lướt tay trên bàn phím chiếc Smartphone. “Quán bar Vọng mộng” nhấn tay vào chữ Gửi, tin nhắn của Diệp Mi đã đến được điện thoại của Như Ngọc.

15” sau

Chiếc xe thể thao đồ chơi như con mãnh thú lao như điên đến trước cửa quán bar. Diệp Mi vội vàng lên xe. Cô biết rằng nếu ở lại có thể sẽ bị người của Dục Nam tóm lại. Nhưng cô cũng thấy lạ, người của hắn sao chậm trễ như vậy. Chẳng nhẽ, hắn để mình đi???

“Bạn thân mến, sống 6 tháng bên tảng băng di động Quan Dục Nam thế nào?”

Cô lười nhác liếc nhìn ngoài cửa sổ.

“Vẫn sống nhăn răng.”

Như Ngọc cười vui vẻ, chợt nhớ ra điều gì.

“Thế...chuyện chăn gối ổn thoả chứ?”

Diệp Mi trừng mắt nhìn cô bạn thân. Như Ngọc cười bò trên vô lăng.

“Mình là bạn cậu, cậu có thể cho mình biết số đo thể nào không? Có gì mình không ngại cướp chồng của bạn thân.”

Diệp Mi lẳng lặng nhìn ngoài cửa sổ. Đầu nhác đi nhác lại từ “số đo” của Như Ngọc. Chắc cũng phải tầm...24cm chiều dài ý nhĩ; khoảng 5 hay 6 cm đường kính. Trời ơi, mình đang nghĩ cái gì vậy!!! Biến thái, quá biến thái.

Thấy cô bạn không nói gì, Như Ngọc tưởng giận bắt đầu quay sang nũng nịu.

“Mình biết rồi, mình xin lỗi...thôi được rồi, hôm nay mình đãi.”

Vừa nghe được 2 chữ “mình đãi” Diệp Mi như bừng tỉnh, hí ha hí hửng. Mặt mày nở hoa. Như Ngọc liếc mắt nhìn Diệp Mi cảm thù. Lại dính bẫy của con bạn. Số cô thật khổ mà!!!

Chiếc xe dừng lại trước một quán ăn bình dân vô cùng. Trên chiếc biển nhập nhoạng ánh đèn, dòng chữ “Hoắc Nha Sủi Cảo” mờ mờ ảo ảo. Đây là quán sủi cảo mà hai cô bạn đã là khách quen từ bé. Mẹ Diệp Mi rất thích ăn ở đây. Từ đó hai cô nhóc cũng dần thành thói quen, sủi cảo chỉ ăn đây.

“Ngọc nhi và Diệp nhi à, hai đứa vào đây ngồi đi. Lâu lắm mới thấy hai đứa đến ăn đây. Quên bác Khương này rồi sao.”

Đó là Khương Thái Khê, chủ quán. Bà là một người phụ nữ bình dị, theo nghề gia truyền mấy đời bán sủi cảo. Thân hình mập mạp nhanh chóng bê ra hai bát sủi cảo nóng hổi.

“Như mọi khi, sủi cảo tôm.”

Bác Khương hiền từ ngồi nhìn hai đứa lao đầu vào đánh chén. Bà không có con nên coi hai đứa như con đẻ của mình vậy.

“Quên bác...ư...làm sao được, cái vị sủi cảo này chắc...ừm...cả đời con không bỏ được mất.”

Diệp Mi mất hết hình tượng thực nữ đoan trang, mồm đầy thịt ắp a ắp ứng nói.

“Thôi cô nương ăn đi. Ăn uống, mồm miệng con gái ai lại thế.”

Bác Khương lấy tờ giấy quệt nước canh trên cằm hai tiểu cô nương nhà bà.

Bỗng từ đằng xa, tiếng động cơ xe thể thao đen tuyền vang vọng khiến hòng Diệp Mi như nghẹn cứng. Sao hắn..có thể tìm thấy cô.

Vote, vote, vote!!!!

12. Chương 12: Bạn Trai

Mặt Diệp Mi tái đi. Bàn tay đang gấp sủi cỏ cũng dừng khựng lại. Thôi xong cô rồi. Hấn - Quan Dục Nam, người đàn ông chiếm hữu cô đang bước vào cửa quán, nở một nụ cười thân thiện với người phụ nữ của hắn.

Bác Khương tưởng khách, vui vẻ ra đón tiếp.

“Cậu ngồi bàn kia đi. Ăn sủi cỏ gì tôi làm cho.”

Hấn ta nở nụ cười đồ gục bao cô gái và trong đó có cả Như Ngọc.

“Không cháu không ăn ạ, cháu đến đây để đón Mi ạ.”

Như Ngọc và bác Khương há hốc mồm nhìn tôi.

“Bạn trai cháu à, Diệp Mi?”

“Tặng bằng di động đó à, Diệp Mi?”

Hai người cũng nói một lúc khiến Diệp Mi như con rùa thụt đầu vào mai. Trời ạ, sao hắn lại đến lúc này.

“Dạ...”

Hấn tà ác nhìn cô.

”...cháu là bạn trai cô ấy. Tên cháu là Quan Dục Nam. Rất vui được biết mọi người.

“Diệp Mi!!! Cậu không hề nói cho tớ hắn lại đẹp trai như vậy. Số cậu đúng là số hưởng mà.”

Như Ngọc như gào lên trong phần nộ với cô bạn thân. Nhanh chóng lấy lại hình tượng của mình, cô chìa tay ra với Dục Nam tỏ ý làm quen.

“Như Ngọc, Thẩm Như Ngọc, rất vui được biết anh.”

Hấn lịch sự bắt tay lại mày hơi nhúu lại tò mò.

“Thẩm tiểu thư của Thẩm Đại thị phải không?”

Như Ngọc vui mừng ra mặt không ngờ hắn cũng có biết đến cô.

“Không ngờ Quan tổng cũng biết đến tôi, thật là một vinh hạnh.”

Hai người nói mấy lời khách khí với đối phương. Diệp Mi nhìn rất rõ Như Ngọc đang tán tỉnh Dục Nam bằng mấy cú lắc hông, đưa ngực điệu nghệ. Nhưng có vẻ Dục Nam lại không để ý lắm. Kế hoạch đập chấu cướp hoa của Như Ngọc coi như không thành.

Diệp Mi ngồi cười tủm tỉm vì cô bạn. Dục Nam bỗng hướng ánh mắt về phía cô đang ngồi cười vui vẻ.

“Bảo bối à, em ăn xong chưa, chúng ta đi về.”

Cô ngỡ ngàng chỉ vào mình. Hấn...đang gọi cô là BẢO BỐI sao!!! Chúa ơi, xin người hãy buông tha con. Hấn đang tính toán mưu kế gì hành hạ con đây.

“Em...sắp ăn...xong rồi, a..n.h chờ...em..tí thôi.”

Cô nói lít nha lít nhít, từ ngữ như trôi tuột khỏi bộ não cô. Khỉ thật, hắn đang tính làm gì đây. Phải mau nghĩ kế chuồn thôi.

“À, anh à..ừm...tối nay cho em ngủ nhà Như Ngọc nhé, lâu rồi tụi em không gặp nhau.”

Diệp Mi nhìn rõ tia cảm xúc mà cô không thể đoán được xẹt qua mặt hắn. Như Ngọc đứng cạnh hơi cả kinh. Diệp Mi có bạn trai đẹp thế này mà không muốn về với hắn, quả là điên rồi mà.

“Diệp Mi à, tối nay nhà mình có khách từ quê lên, không có phòng thừa, thôi để khi khác nha.”

Như Ngọc nở nụ cười khích lệ làm Diệp Mi tức sôi. Dục Nam nhìn hai người con gái đang đấu võ bằng mặt kia mà thở dài.

Bác Khương từ nãy giờ im lặng bỗng cất tiếng.

“Thôi Diệp nhi, nhà Như Ngọc có người rồi, ở lại không tiện, con cứ về nhà đi rồi mấy hôm nữa sang cũng được.”

Bác Khương tròng mắt nhìn hai đứa. Bà thấy rất hài lòng về Dục Nam. Lễ phép, đẹp trai, nhìn biết ngay là giàu có và bà còn nhìn thấy cả sự yêu thương, cưng chiều trong ánh mắt của hắn dành cho Diệp nhi của bà.

Diệp Nhi tức giận hầm hầm bỏ ra ngoài quán.

“Để cháu trả tiền.”

Hắn nhẹ nhàng nói, không lo ngại trước sự tức giận của Diệp Mi. Bà Khương hơi nhăn mặt, hắn không quan tâm tới sự thất thường của con bé sao. Nhỡ nó tức giận mà vào bar làm mấy chén rượu thì...

Bà còn chưa kịp nghĩ đến kết quả sau thì thân hình bốc ra lửa giận đỏ đã đứng cạnh hắn. Dục Nam hài lòng hôn lên trán cô bé của hắn.

Khương Thái Khê và Như Ngọc cả kinh. Đứa con gái này từ khi nào lại ngoan ngoãn vậy.

Trả tiền xong xuôi, ba người chào bác Khương rồi nhanh chóng bước ra chỗ hai con xe thể thao.

Như Ngọc bỏ về trước, cười khanh khách khi nhìn cái mặt vì giận mà sưng vù lên của Diệp Mi. Còn lại hai người, Diệp Mi chẳng nói chẳng rằng leo lên ghế cạnh tài xế. Không khí im lặng bao trùm xe. Diệp Mi đang nhìn ngoài cửa sổ mưa tầm tã thì bỗng quay sang hắn đang lái xe bên cạnh.

“Sao anh lại là bạn trai tôi?”

Vote, vote, vote!

13. Chương 13: Ra Mắt “mẹ Chồng Tương Lai”

Hắn trầm mặc một lúc lâu rồi mới trả lời Diệp Mi.

“Thế tôi với em là quan hệ gì.”

Diệp Mi cứng họng nhìn hắn. Chẳng nhẽ ý hắn muốn nói...

Dục Nam im lặng nhìn con đường phía trước. Không một lời giải thích cho câu nói nửa hời nửa không này. Hắn thật khiến người khác khó đoán ý mà.

Diệp Mi đánh giá các nét cảm xúc trên khuôn mặt tuần mi. Nhưng không có gì cả, không một cảm xúc nào được bộc lộ. Cuối cùng, cô chịu thua tiếp tục nhìn quang cảnh đang lao vun vút bên ngoài cửa kính.

Sự im lặng tiếp tục duy trì cho đến khi về Nhất Bảo thành - nhà của hắn.

Hai người chẳng nói gì. Vào phòng, cô tắm trước rồi mặc chiếc váy ngủ mỏng manh leo lên giường. Hắn cũng lặng lẽ bước vào nhà tắm. Diệp Mi không mấy để ý chìm vào giấc ngủ luôn. Một lúc sau, hơi thở ấm áp đều đều phả vào cổ cô. Dục Nam để lưng trần vừa tắm xong mà man mát ôm lấy thân thể bé nhỏ của Diệp Mi. Cô mơ màng cảm nhận được rồi tiếp tục chìm vào giấc ngủ say.

Diệp Mi ngáp dài, tỉnh dậy trên giường. Ánh nắng nhảy nhót trên tấm drap giường màu trắng. Thân hình bốc lửa nửa kín nửa hở ra sau chiếc chăn. Dụi mắt mấy cái, cô vào nhà vệ sinh tắm rửa, vệ sinh cá nhân. Vừa bước ra khỏi phòng tắm, người đàn ông đẹp như tượng tạc kia đã đập thẳng vào mắt cô. Cô lặng lặng đứng trước tủ quần áo lau khô đầu.

“Em chuẩn bị đi, lát chúng ta sẽ đến Quan viên.”

Cô nhú mảy. Quan viên chẳng phải là...

“Nhà bố mẹ anh sao?”

Cô quay ngoắt lại nhìn hắn.

“Có vấn đề gì sao?”

Hắn nhướng một bên lông mày. Diệp Mi lan man suy nghĩ. Chắc cũng chỉ là một buổi tiệc của Quan gia thôi. Hắn dẫn cô đi theo cũng là chuyện thường.

Cô mở cánh cửa tủ quần áo, chọn lựa một bộ hợp mắt, màu sắc vừa phải. Chiếc áo trễ vai màu vàng nổi với chân váy cùng màu bó sát lấy đôi chân. Diệp Mi để xoã tóc. Khuôn mặt dù không trang điểm vẫn hiện lên nét cao quý, xinh đẹp.

“Tôi chờ em dưới nhà.”

Nói xong, Dục Nam bước ra khỏi phòng. Diệp Mi cũng chẳng nhìn lên, tiếp tục chọn guốc trong tủ. Xong xuôi, cô nhìn lại mình trước gương. Chiếc váy giản dị, màu vàng nhạt làm tôn lên nước da trắng ngần của cô. Đôi giày gót cao màu trắng tông suýt tông với chiếc túi Gucci da cá sấu trắng. Hải lòng với vẻ ngoài của mình, cô bước xuống tầng.

Dục Nam ngồi trong xe thể thao xanh, nhìn đồng hồ. Khi thân hình mềm mại của Diệp Mi vừa ngồi bên cạnh ghế lái, hắn liền phóng vụt đi.

“Sao em lâu vậy?”

Cô chẳng trả lời hắn, để câu hỏi chìm vào với cái không khí ngột ngạt trong xe. Hai người theo đuổi suy nghĩ riêng.

Diệp Mi dạo này cảm thấy rất khó chịu trong người, hay tức giận. Cô thở dài, chắc do lâu ngày ở nhà không ra ngoài chơi.

Dục Nam để ý đến từng cử chỉ động tác của Diệp Mi. Rõ ràng hôm nay cô không thoải mái. Hắn hơi băn khoăn, mấy tháng nay ở với hắn, cô không hề bộc lộ khuôn mặt chán ghét. Hay do hắn không cho cô sang nhà Như Ngọc ngủ.

Lan man với tâm trí của bản thân, chiếc xe đã dừng lại trước cửa Quan viên mà lại chẳng ai động đậy muốn rời khỏi xe. Nửa ngày sau, Diệp Mi như tỉnh khỏi giấc mộng.

“Vào thôi không muộn.”

Trước khi bước hắn ra khỏi xe, Dục Nam quay lại nhìn Diệp Mi.

“Đừng vào trước, chờ tôi.”

Cô cũng chẳng chống cự đứng chờ hắn bên cửa xe. Hắn một thân comple lịch lãm, choàng tay qua eo cô. Hai người bước thẳng vào căn nhà.

“Nam nhi nhi, con trai của mẹ.”

Diệp Mi giật thót mình, nhin cười khi nghe tiếng của người phụ nữ vọng ra từ trong nhà. Chắc đây là Quan phu nhân rồi. Hắn đứng bên cạnh, mặt mày đen lại, trên người sát khí toả ra như muốn đông lạnh bất cứ ai vừa nghe thấy tiếng gọi kia.

Diệp Mi và Dục Nam vừa bước chân qua cửa, một người phụ nữ đã ào ra, ôm chầm lấy hắn. Diệp Mi lùi lại phía sau cho hai mẹ con họ ôm ấp.

Quan phu nhân là một người phụ nữ với khuôn mặt phúc hậu, tầm năm mươi tuổi. Thân hình bà rất đẹp so với những người phụ nữ trung niên khác. Và cô nhận ra...Dục Nam rất giống bà ở đôi mắt và chiếc mũi cao. Những phần còn lại làm nên sự góc cạnh trong khuôn mặt hay giá lạnh trong tính cách chắc chắn là thừa hưởng từ cha anh.

Hai mẹ con đang “quần quýt” lấy nhau trong sự gượng ép của Quan phu nhân. Trông mặt hần đến là khổ sở mà. Bỗng bà Quan quay sang nhìn Diệp Mi đánh giá.

“Bạn gái con đây sao?”

Vote, vote, vote!!!!

14. Chương 14: Bữa Trưa Vui Vẻ

“Bùm, bùm” sầm như nổ trong đầu Diệp Mi.

“Vâng ạ.”

Dục Nam vừa trả lời xong, Diệp Mi không thể tin vào tai mình, cô trở mắt nhìn hần. Người đơ như khúc gỗ.

Bà Quan thấy thế thì vui lắm. Sắc mặt cảnh giác, lạnh lùng lúc nãy nhanh chóng bị giật phăng ra.

“Ôi, con thật là xinh đẹp quá đi. Quá hợp với Dục Nam nhà ta.”

Vừa nói, bà vừa véo cái má trắng hồng của Diệp Mi. Đứng đằng sau, Dục Nam nhíu mày nhìn cái má đang biến dạng liên tục của Diệp Mi.

“Mẹ đừng làm cô ấy sợ chứ.”

Nhận ra được sự thất lễ của mình, bà nhanh chóng đứng lùi lại. Khuôn mặt vẫn không giấu nổi nét cười.

“Chào con, bác là Quan phu nhân, mẹ của Dục Nam, Lý Kỳ Hàn.”

Diệp Mi giờ mới bớt hoảng hốt, vội vàng cúi người đáp lễ.

“Ừm...chào bác...ừm...Cháu tên là Diệp Mi, Lâm Diệp Mi ạ.”

Mắt Kỳ Hàn bỗng sáng lên.

“Cháu có phải là Lâm tiểu thư của tập đoàn Lâm Đại thị, nổi tiếng là xinh đẹp, thông minh không?”

Cô nhẹ nhàng đáp “Dạ” một tiếng, nở nụ cười thân thiện. Bà Hàn thì sững sờ. Không ngờ Dục Nam lại tìm được một cô gái tốt như vậy. Quả không hổ danh con trai bà mà.

“Nào, nào, mấy đứa đói chưa, vào đây mẹ chuẩn bị cơm trưa cho rồi.”

Dục Nam và Diệp Mi bị Kỳ Hàn lôi xềnh xệch vào phòng ăn.

Phòng ăn to chắc bằng cả cái nhà 200m³. Chiếc bàn dài chải dọc từ đầu đến cuối phòng. Bộ bàn ghế nạm vàng, sa hoa được sắp xếp cẩn thận. Trên tường, những bức tranh thời Trung cổ đắt giá, mỗi bức phải lên đến 1 triệu \$. Trần nhà pà một chiếc đèn Ý cổ vàng nhạt, những viên kim cương lấp lánh trong ánh đèn. Sự tráng lệ đến nhức mắt.

Diệp Mi và Dục Nam ngồi cạnh nhau, đối diện là bà Quan.

“Gọi lão gia xuống đi.”

Kỳ Hàn vui vẻ nói với cô giúp việc trong nhà. Sau khi gập người kính cẩn, ngoan ngoan “Vâng ạ” một tiếng, cô giúp việc trẻ tuổi chỉ tầm 16 mau chóng mất hút sau chiếc cửa gỗ Hy Lạp.

Bà Quan nhìn chằm chằm Diệp Mi khiến cô không khỏi xấu hổ mà cúi xuống gầm bàn nhìn tay. Dục Nam cười khổ nhìn cô. Tay phải hần cầm lấy bàn tay bé nhỏ của cô. Ngón trở xoa nhẹ vào lòng bàn tay giúp Diệp Mi bớt căng thẳng.

Một lúc sau, một người đàn ông trung niên đẹp lão bước vào phòng ăn, ngồi lên chiếc ghế chủ trì. Ông liếc mắt đánh giá Diệp Mi một hồi. Cô càng sợ hơn nhưng cũng nhớ ra phép tắc.

“Chào bác...cháu là Diệp Mi, Lâm Diệp Mi, rất vui được làm quen với bác.”

Quan Đức Phú không để ý đến câu chào hỏi khách khí của cô.

“Tiểu thư nhà nào?”

“Lâm Đại thị ạ.”

“Biết võ không?”

“Có ạ.”

“Biết lái xe mô tô với ô tô không?”

“Có ạ.”

“Biết bắn súng không?”

“Có ạ.”

Ông chẳng nói gì, im lặng không một lời giải thích cho những câu hỏi liên tục của mình. Bỗng ông cười xán lạn.

“Con đủ tiêu chuẩn làm con dâu ta, tháng sau cưới đi.”

Diệp Mi ngớ người còn Kỳ Hàn thì vui ra mặt. Dục Nam nhú mày, nhanh chóng phản bác.

“Ba, tụi con chỉ mới quen nhau, ba đừng làm thế chứ không cô ấy sợ quá chia tay với con giờ.”

Ông gật đầu hài lòng, tay cầm đũa lên.

“Thôi mọi người đói rồi, ăn đi.”

Trong suốt bữa ăn, Diệp Mi cũng thấy thoải mái ra đôi chút. Cô với Quan Đức Phú trò chuyện về vấn đề chứng khoán, kinh doanh. Ông rất bất ngờ với sự hiểu biết của cô. Ông khen tôi rất thông minh, lanh lợi, đúng ra phải cho cô đi làm.

Diệp Mi rất vui. Cô nói chuyện rất hợp với hai vợ chồng. Ăn uống xong, họ ngồi ở phòng khách ăn tráng miệng, uống trà. Dục Nam và bố anh chơi cờ vua còn Diệp Mi với mẹ anh lại ngồi nói xấu hai người đàn ông của họ.

Thoát cái đã đến chiều, Dục Nam và Diệp Mi xin phép đi về. Họ chào tạm biệt nhau trước cửa. Chiếc xe xanh dương lẩn bánh trên con đường.

Diệp Mi hao hao bắt tuyệt về những câu chuyện mà cô lấy được từ những năm tháng của Kỳ Hàn. Hần chỉ ngồi lắng nghe, đôi lúc cười cười. Chưa bao giờ cô nói nhiều như thế.

Chẳng mấy chốc chiếc xe đã dừng lại trước Nhất Bảo thành.

Vote, vote, vote!!!

15. Chương 15: Căn Phòng Kinh Hoàng

Diệp Mi bước vào nhà.

“Diệp Mi.”

Tiếng gọi của Dục Nam làm cô rùng mình. Quay tằm lưng lại, ánh mắt cô hơi có chút rung động.

Hần đứng tựa vào cửa, luồng khí lạnh tản mát khắp nơi, lạnh thấu tâm can.

“Có chuyện gì sao?”

Cô nhúu mày vẫn, bước chân theo phản xạ bước lùi xuống.

“Em...rất biết quy tắc của tôi, phải không?”

Dục Nam tiến một bước thì Diệp Mi lại lùi một bước. Giọng nói hần trầm âm, dễ nghe nhưng lại mang cái vẻ chết chóc. Diệp Mi loạng choạng lùi bước, cuối cùng tấm lưng đã chạm vào cạnh bàn ăn.

Dục Nam để hai tay chống lên bàn, để cơ thể bé nhỏ của cô lọt thỏm vào giữa.

“Tối qua, em đã vi phạm luật của bang, nói đúng ra thì em sẽ phải chịu phạt hoặc bị giết. Nhưng với tôi thì em hợp với việc bị chịu phạt hơn.”

Không chờ cô mở lời, hần áp đôi môi mình vào môi cô. Xóc cơ thể mảnh mai lên, hần tiến về phòng làm việc của hần.

Đóng sầm cửa lại sau lưng, Dục Nam không hề thương tiếc ném thẳng cô xuống ghế sofa. Hần tiến về phía cuối phòng, cạnh tủ rượu. Đằng sau tủ rượu, hần ấn nhẹ vào cái nút đỏ. Một cánh cửa mở ra.

Diệp Mi trợn mắt lên vì kinh hoàng.

Căn phòng đó nhẹ nhàng mở ra trước mắt cô. Xung quanh tường những sợi dây trói, những chiếc roi dùng để cưỡi ngựa treo đầy trên giá. Mỗi cái là một kích cỡ khác nhau. Giữa phòng là một chiếc giá đỡ hình chữ nhật thẳng đứng mà cô thể chắc chắn là dùng để treo người.

Mồm Diệp Mi khô khốc.

Hần thoả mãn nhìn phản ứng của cô. Dục Nam thông thả bước về phía cô. Bỗng cô ngược mắt lên nhìn hần.

“Bao nhiêu người phụ nữ bị anh mang vào căn phòng này rồi.”

Hần khựng lại. Diệp Mi nhìn phản ứng đó thì ánh mắt cụp xuống, đượm buồn.

“Anh rất thích hành hạ phụ nữ như thế này phải không? Tất cả những thứ này là để anh thể hiện sự kinh tởm của mình hay anh dùng những dụng cụ đó, để khiến những người phụ nữ thét lên trong kinh hoàng để thoả mãn cơn dục vọng của anh. Đối với anh, phụ nữ chúng tôi chỉ là đồ chơi để anh thích thì anh cưng chiều, thích thì anh đánh đập như một tấm rế rách hủ. Anh là một tên bệnh hoạn.”

Diệp Mi nói xong, đôi tay bé nhỏ ôm lấy thân thể mình, đôi mắt ngấn lệ ngược lên nhìn hần.

“Đối với tôi, thà để anh xử chết còn hơn phải trải qua nỗi nhục nhã khi ở trong căn phòng kia.”

Những giọt lệ lăn dài trên khuôn mặt xinh đẹp. Dục Nam vẫn đứng im lặng nhìn khuôn mặt xinh đẹp tèm lem nước mắt.

Cô đứng dậy, định quay về phòng thì một bàn tay to lớn níu kéo lại.

“Em nghĩ em có thể đi với mấy lời nói vô nghĩa ấy sao?”

Diệp Mi quay sang nhìn ánh mắt bùng lửa giận của hần. Dục Nam, hần đúng là tên bệnh hoạn, vô liêm sỉ!!!

Hần tóm cô lại, kéo thân thể mềm nhũn vào trong chiếc phòng. Dục Nam nhanh nhẹn lấy ra bốn cái còng đinh. Hần tóm cổ tay, cổ chân cô, buộc lại vào giá giữa phòng. Trong khi đó, Diệp Mi vẫn không ngừng la hét.

“Tên thần kinh, bạo dân, thả tôi ra...anh là tên điên.”

Xong xuôi, hần ngẩng lên nhìn cô.

“Tôi điên, tôi khùng đấy thì sao hả. Em nghĩ em ngăn cản được tôi sao?”

Hần như gào lên nhưng từ cuối, cánh tay cầm hai vạt vấy, kéo xoẹt một phát. Chiếc vấy rách làm đôi để lộ ra bầu ngực trắng to tròn không mặc áo lót. Chiếc quần nhỏ bằng ren khêu gợi là mảnh vải cuối cùng.

Dục Nam cười tà ác. Hần rút chiếc roi da cỡ lớn từ trên giá xuống. Diệp Mi khóc nức lên, vì thét nhiều quá mà cổ họng đau rát. Cô im lặng nhưng tiếng nức nở vẫn chẳng dứt.

Dục Nam như con báo lớn, hùng vĩ, tung chiếc roi lên không trung rồi phát thật mạnh xuống lưng Diệp Mi. Đau đến tận tột cùng, cô thét chói tai cho dù cổ họng gần như đã mất tiếng.

Hắn đánh liên tục xuống. Những giọt máu đỏ bắt đầu rỉ ra trên tấm lưng Diệp Mi. Tiếng khóc thê lương của sự đau đớn kinh hoàng. Vậy mà hắn vẫn chưa có ý định buông tha cô.

Tiến về chiếc tủ bên cạnh, hắn lôi ra một lọ thuốc bôi trơn. Hắn tụt quần nhỏ của cô ra rồi đút vào trong quần áo của mình. Bóp một lượng lớn thuốc bôi trơn ra tay, hắn xoa khắp người Diệp Mi. Tay hắn nắn nắn xoa bóp bầu ngực đầy đặn. Tụt xuống vùng kín, hắn đưa một ngón tay dính đầy chất bôi trơn thọc vào cửa huyệt của cô. Diệp Mi theo bản năng bắt đầu rên rỉ vì khoái cảm. Mất dịch theo tay hắn ồ ạt chảy ra. Môi hắn cắn nhẹ vào chiếc tai nhạy cảm của cô.

“Hôm nay, em sẽ hiểu thế nào là địa ngục.”

Vote, vote, vote!!

16. Chương 16: Tra Tấn

Dục Nam đưa tay ra, đút vào với tốc độ nhanh kinh khủng. Hai chân Diệp Mi khấp chặt lấy bàn tay hắn, ngơ ngậy không ngừng. Môi cô cắn chặt đến bật máu. Khuôn mặt kiều mĩ tèm lèm nước mắt.

Sau một hồi, Dục Nam cũng chịu rút tay ra. Bàn tay hắn dính nhăng nhằng toàn chất dính nhớp nháp màu trắng trong suốt. Trò chơi vẫn chưa dừng lại ở đây. Hắn tiến về phía chiếc tủ, lôi ra một vật dài, to bằng cổ tay. Diệp Mi bật thốt lên trong kinh hoàng.

“Tôi van cầu anh, thứ đó không được...thật sự là không được...không được...”

Tiếng nói lí nhí rồi tắt hẳn. Hắn tiến về phía cô, cầm cái vật kia lên lấy đầu thứ đó vuốt ve khắp cơ thể Diệp Mi. Ngực...eo...mông...

“Há mồm.”

Diệp Mi dùng ánh mắt ngập trong nước lên nhìn hắn. Sao khuôn mặt đẹp dễ như thế lại giấu trong đây là một ác quỷ được cơ chứ?!!

“HÁ MỒM RA.”

Dục Nam gầm lên như một con dã thú. Cô chẳng còn cách nào khác đành mở mồm ra. Hắn nhanh chóng chọc thẳng sextoy vào huyệt Diệp Mi. Cô ho khan, nôn ọ, dùng hết sức đẩy nó ra rồi quay mặt đi.

“Em giỏi lắm....”

Hắn đâm thẳng sextoy vào âm huyệt cô.

“...muốn kháng cự sao”

Dục Nam rút ra rồi lại đâm thẳng vào. Diệp Mi hét lên, tay giằng mạnh ra khỏi chiếc công. Nhưng càng vì thế chiếc công da càng siết lấy tay cô mạnh hơn đến nổi ứa máu.

Dục Nam sau vài chục cú đưa đẩy thì hắn chán nản văng vật đó vào góc phòng. Vị máu tanh phảng phất trong không khí khiến hắn ta càng điên cuồng, ánh mắt tràn đầy dã thú.

Diệp Mi sắp ngất lịm đến nơi. Máu cô hoà quyện với chất bôi trơn khiến thân hình cô bóng loáng mang một màu đỏ gợn tỉnh.

Dục Nam dùng tay xoa bóp lấy bộ ngực to lớn của Diệp Mi. Tay rảnh rang còn lại thì ôm lấy bờ mông căng tròn, xoa nắn. Bỗng hắn cúi người xuống thóa hai chiếc công dưới chân cô. Dục Nam đứng thẳng lên nhanh chóng rồi tách hai đùi cô ra. Chưa kịp nhận ra được điều gì thì cơn thịnh đã không hề do dự đâm thẳng vào hoa huyệt của Diệp Mi khiến cô thét lớn đau đớn. “Tôi...a...van..a.nh....a...dù...ừm...ng...a...lại...”

Diệp Mi còn chưa kịp nói hết thì Dục Nam đã lại điên cuồng cào xé phần thân dưới cô. Tiếng “lạch bạch” va chạm mỗi lúc càng nhanh. Diệp Mi ngửa cổ ra đằng sau, môi cắn chặt lấy nhau. Bầu ngực lên xuống theo từng lực ra vào.

“Nhìn xuống đây, nhìn đi.”

Hắn vẫn cứ cái tốc độ ấy mà gầm gừ với cô. Miệng khô khan, mắt ngập nước chẳng còn nhìn thấy gì, tai thì ù đi. Diệp Mi gần như chẳng còn cảm nhận được gì ngoài nỗi đau đang cứa xé da thịt cô. Dục Nam giật đầu cô về phía hắn để cho Diệp Mi nhìn thấy nơi họ đang không ngừng giao cấu.

Côn thịt tím ngắt toả vào không ngừng, chen chúc vào lỗ âm đạo bé tí. Hắn như còn chưa thấy đủ còn đút thêm một ngón tay vào chiếc lỗ bé xíu ấy.

“Thấy nó đẹp không, thấy những gì chúng ta tạo ra có đẹp không.”

Dục Nam gầm gừ rồi rướn người ngậm lấy đôi môi đỏ mọng của Diệp Mi. Quấn quýt lấy đầu lưỡi dính hương, ngọt ngào, hắn như bị kích thích càng ra vào mãnh liệt hơn.

Đôi nam nữ ôm ấp lấy nhau trong căn phòng. Thân nữ nhí trắng muốt chẳng chịt vết thương rỉ máu. Thân nam nhân đẹp tuyệt mi luân động không ngừng nghỉ.

Suốt 3 tiếng đồng hồ, cuối cùng Diệp Mi cũng không thể chịu nổi mà ngất trên bờ vai hắn.

Dục Nam nhẹ nhàng tháo hết còng xích ra khỏi người cô. Vuốt ve khuôn mặt ướn nhẹp vì mồ hôi, hắn nhìn cô. Khuôn mặt lạnh lùng không thể đoán được cảm xúc.

Hắn mặc chiếc quần jean lôi từ trong tủ, lấy kèm theo đấy là một chiếc khăn màu xám mỏng tanh. Dục Nam quấn nó quanh người Diệp Mi. Động vào những vết thương khiến cô trong cơn mê hơi nhú máy vì đau. Hắn cắn thân hết sức bế cô về phòng. Thấy cô đã an vị trên giường, lột thỏm trong đồng chăn gối, hắn mới yên tâm cầm điện thoại bước ra ban công.

“Gọi bác sĩ.”

Vote, vote, vote!!!

17. Chương 17: Mang Thai

“Cậu cũng vừa vừa hay phải thôi. Cô ấy cũng là người mà cậu tra tấn cô ấy như vậy.”

Dục Nam cùng một người đàn ông đứng ngoài ban công hút thuốc. Người đàn ông kia rõ ràng là bác sĩ. Thân hình cao to, bờ vai rộng khoác trên mình chiếc áo blouse trắng.

Dục Nam không nói gì, trầm ngâm rít điếu thuốc.

“Cậu cũng không biết rằng nên kiêng kị điều đấy 3 tháng đầu sao? À mà thôi, tôi đoán cậu cũng chẳng để ý đến việc đó đâu. Nhưng cậu cũng nên biết kiềm chế đi.”

Dục Nam nhíu mày, ném điếu thuốc vào gạt tàn.

“Kiêng kị cái gì cơ?”

Tuấn Phát ngơ ngác nhìn hắn rồi thở dài thườn thượt.

“Cô ấy đang mang thai, theo kinh nghiệm của tôi thì chắc cũng được 2 tháng rồi.”

~~****

~~Diệp Mi tỉnh dậy thì cơn đau từ lưng ập thẳng lên đầu. Cô gần như không thể cử động được. Tiếng cửa mở rất nhỏ, Diệp Mi ngước mắt lên tường Dục Nam. Hoá ra là vú Nhậm.

Ngày trước, Nhất Bảo thành rất đông người hầu, kẻ hạ. Nhưng từ ngày Diệp Mi về đây sống, chẳng hiểu sao Dục Nam lại đuổi hết giúp việc đi, chỉ giữ lại mỗi vú Nhậm.

Vú Nhậm là một người phụ nữ hiền lành, tốt bụng. Bà theo Quan gia hầu hạ cũng được gần 30 năm rồi. Vú Nhậm chăm sóc Dục Nam từ bé. Vì không có con nên bà rất thương yêu Dục Nam như con đẻ.

Diệp Mi cũng rất quý bà. Cô rất hay ngồi trò chuyện tâm sự với bà.

Vú Nhậm đang bê một khay đồ ăn. Bát cháo bò thơm ngon làm bụng Diệp Mi cồn cào.

“Vú Nhậm, bác không cần phải tốt với con như thế, có gì bác cứ sai cảnh vệ ra ngoài mua là được mà.”

Vú hiền dịu ngồi xuống cạnh tôi. Bà đặt khay thức ăn lên tủ cạnh giường rồi vuốt ve mái tóc óng mượt của Diệp Mi.

“Là Dục Nam bảo ta làm cho con. Nó còn việc đến công ti rồi. Bây giờ con đã là mẹ rồi, cũng phải tự biết chăm sóc cho con và bản thân chứ.”

Đầu Diệp Mi như muốn nổ tung.

Chúa ơi...cô đang mang thai sao!!! Không phải. Chắc chắn là nhầm lẫn...Không thể như vậy...

“Vú Nhậm...vú đừng nói là con đang mang thai. ĐỪNG NÓI LÀ CON ĐANG MANG GIỌT MÁU CỦA TÊN CẦM THỨ KIA.”

Đến cuối cùng, Diệp Mi hét lên đến vang cả căn biệt thự. Nước mắt cô rơi xuống lã chã. Khả năng cô đánh bầu quả thực rất thấp. Lần nào quan hệ xong, cô cũng uống thuốc đầy đủ. Nhưng tại sao có thể như vậy!!!

Trước mắt cô, mọi thứ nhòa đi. Bờ vai gầy run bần bật lên, nước mắt như điên chảy xuống. Đôi môi cắn chặt đến mức bật máu để không thoát ra những tiếng nấc nấc nghẹn ngào.

“Diệp Mi à, con...”

Vú Nhậm đang định khuyên nhủ Diệp Mi thì tiếng nói đanh thép từ cửa đã cắt ngang bà.

“Không phải việc của vú, vú xuống dưới nhà đi.”

Dục Nam đứng trước cửa, dựa lưng vào tường. Khuôn mặt hấn đầy vẻ mệt mỏi.

Vú Nhậm cũng không nói gì, nhanh chóng lách người qua Dục Nam bước ra khỏi phòng. Trước khi đi bà còn khéo léo đóng cửa vào.

Diệp Mi ngồi trên giường giờ cũng đã ngừng khóc, ánh mắt không gợn sóng nhìn chằm chằm Dục Nam.

Dục Nam cũng chẳng kiêu nể gì mà nhìn thẳng vào đôi mắt bồ câu ấy.

Hai người không nói gì cho đến khi Diệp Mi không hề chuẩn bị trước đã bị hấn ôm chầm lấy.

“Diệp Mi, ở bên cạnh tôi, tôi sẽ cho em một gia đình hoàn chỉnh. Em, con và tôi.”

Tiếng cười thảm khóc của Diệp Mi bé nhưng lại như muốn cắt trái tim Dục Nam.

“Ha ha, anh muốn vậy sao? Một gia đình. Được, tôi sẽ cho anh khi nào cả 3 chúng ta. Tôi, con chúng ta và anh. Cùng nhau xuống địa ngục.”

Hơi thở hắt gần như đông lạnh vào. Dục Nam biết cô sẽ không nói như vậy trừ khi, trừ khi...cô đã không lưu luyến gì với cuộc sống này nữa, cô muốn liều chết với anh. Và liều chết với cả con anh nữa.

Dục Nam buông Diệp Mi ra, nhìn sâu vào đôi mắt bi thương của một người phụ nữ trước mặt.

“Anh xin lỗi. Anh xin em đừng nói vậy. Đừng làm vậy. Vì con của chúng ta. Anh xin em.”

Vote, vote, vote!!!

18. Chương 18: Cô Điên, Điên Thật Rồi

Tiếng cười mang bao nỗi sầu bi của Diệp Mi cất lên. Cô mệt mỏi rồi. Chán rồi. Chán với cái trò lúc nóng lúc lạnh của hắn rồi. Cô không phải con rối để hắn muốn làm gì thì làm. Nhưng...cô còn trốn đi đâu được nữa. Cả cuộc đời cô đã gắn liền với bốn bức tường của Nhất Bảo thành này rồi. Mãi mãi chẳng thể nào mà được tự do nữa rồi.

Dục Nam người toả đầy khí lạnh, bỏ lại thân thể mềm yếu bên giường, bước thẳng ra khỏi phòng. Hắn đóng rầm cửa rồi tiếng bước chân lép cộp cộp trên sàn xa dần.

Diệp Mi mông lung nhìn ra ngoài. Trời hôm nay thật đẹp, trong xanh và ấm áp. Khác với nỗi lòng cô lúc này, mang vẻ u sầu, bi thương đến nao lòng.

Diệp Mi bước xuống giường thì cơn đau như cầu xé cô. Cấn răng chịu đựng, cô bước từng bước khập khiễng vào nhà tắm. Diệp Mi cởi chiếc váy ngủ trắng tinh khiết rồi bước vào phòng tắm. Nước lạnh ôm trọn lấy cơ thể mảnh mai của cô, hoà chung với dòng lệ đang đọng đầy khuôn mặt

Diệp Mi đứng như vậy cả tiếng cho đến khi chính bản thân cô cũng cảm thấy tê buốt chân tay. Cô chẳng lau người mà bước thẳng ra ngoài. Đứng trước tấm gương treo trên bồn rửa tay, Diệp Mi nhìn thấy một người phụ nữ xinh đẹp. Nhưng khắp cơ thể là những vết thương bầm dập, riêng tấm lưng lại chẳng chít những vết đánh ngang dọc. Cô như một thiên thần. Một thiên thần bị đầy khỏi Thiên cung, mang trên mình những tội lỗi nặng nề. Một thiên thần mang giọt máu của một ác quỷ.

Diệp Mi vuốt ve cái bụng phẳng lì của mình. Trong đó một sinh linh đã được kết thành, một sinh linh mà mẹ của nó còn không muốn nhận. Cô mặc lại chiếc váy ngủ, che lấp những vết thương của mình. Nhìn vào gương, cô nhếch mép cười. Cười giấu với bản thân, cười giấu với hắn.

“Anh cũng thật là tài, đánh rất đúng chỗ. Mặc quần áo vào là có thể che lấp được mọi đau đớn mà anh làm với tôi. Anh giỏi, giỏi lắm. Ha ha ha.”

Mắt cô hằn lên những tia máu đỏ hoe. Tay Diệp Mi điên loạn của hét mọi thứ trên bàn đập xuống đất.

“Choang, choang.”

Tiếng vỡ làm các vệ sĩ trông coi ngoài phòng đều hốt hoảng chạy vào. Lâm tiểu thư là người họ không thể đụng vào. Nhờ cô mà có mệnh hệ gì thì bọn họ cũng không có đường sống sót.

Tiếng gõ cửa rầm rập mà Diệp Mi chẳng hề nghe thấy gì. Không những vậy cô còn điên cuồng hơn. Đập tan mọi thứ trong phòng vệ sinh rồi lại đến phòng ngủ.

“Lâm tiểu thư, cô không sao chứ, Lâm tiểu thư!!!”

Cô xé tan quần áo của hắn trong phòng để đồ. Cô điên rồi, điên thật rồi.

“Cút hết cho ta!!”

Mấy tên vệ sĩ hải hùng liền nhanh chóng gọi điện cho Hùng Kiện.

“Thưa Phó bang, cô Lâm điên cuồng đập phá đồ trong phòng, không cho chúng tôi vào. Tôi sợ...nguy hiểm đến cô ấy.”

Hùng Kiện im lặng rồi tắt máy. Cậu quay người tiến về phía Dục Nam. Hắn đang mân mê ly rượu, đứng trước tấm kính bao quát toàn thành phố trong phòng tổng giám đốc.

“Thưa lão đại, ở Nhất Bảo thành có chuyện rồi.”

“Chuyện gì?”

Hùng Kiện đánh giá sắc mặt hắn, không một tia cảm xúc, lạnh lùng đến thấu xương.

“Dạ thưa, cô Lâm đang đập phá đồ trong phòng, sợ ảnh hưởng đến đứa bé và tiểu thư ạ.”

Dục Nam uống cạn cốc rượu.

“Gọi Thẩm Như Ngọc đến Nhất Bảo và gọi Tấn Phát đến gặp tôi.”

“Dạ thưa chủ nhân.”

~“Diệp Mi, mình đây, cậu mở cửa cho mình được không?”

Diệp Mi đang lim dim dựa góc giường chìm trong giấc ngủ thì tiếng gọi khiến cô lập tức đứng thẳng người dậy. Cô lao nhanh ra mở cửa. Nhìn thấy cô bạn thân, Diệp Mi liền lao vào ôm lấy Như Ngọc, nước mắt không ngừng tuôn rơi.

“Diệp Mi có chuyện gì từ từ nói cho mình đi, đừng khóc, đừng khóc nữa mà.”

Ánh mắt long lanh đầy nước của Diệp Mi ngược lên nhìn cô bạn. Cô lắc đầu như muốn rũ bỏ hết tất cả mọi việc.

“Diệp Mi, mình yêu cầu cậu bình tĩnh lại có gì nói cho mình.”

“Như Ngọc à, mình có thai rồi, mình có thai rồi.”

19. Chương 19: Không Buông Tha

Như Ngọc im lặng đỡ lấy cơ thể gầy guộc của Diệp Mi. Như Ngọc cho cô bạn dựa vào vai mình mà khóc thút thít. Hai người không nói gì. Tiếng khóc cũng gần như im bật.

“Diệp Mi, cái thai là của ai?”

Diệp Mi ngược mắt lên nhìn bạn. Ánh mắt ủ rũ, đầy vẻ đau thương khiến người khác phải xót xa. Cô đứng lên, thu dọn căn phòng. Như Ngọc vẫn bất động trên giường, khó hiểu nhìn cô bạn.

“Diệp Mi, trả lời mi..”

Bỗng ánh mắt Như Ngọc sáng lên, cô đi thật nhanh ra cửa rồi chốt thật chặt lại. Xong xuôi cô lao đến bên Diệp Mi, vén chiếc váy trắng. Thứ đập vào mắt Như Ngọc khiến cô không tự chủ mà lùi lại. Tầm lưng ấy...chỉ chút vết đánh vẫn còn lưu lại chút máu.

Như Ngọc khóc không thành tiếng. Bàn tay che miệng vì kinh ngạc còn nước mắt thì lăn dài trên má.

“Sao nào, cậu cũng nhìn thấy rồi đấy, muốn hỏi gì thì hỏi đi.”

Diệp Mi thản nhiên ngồi trên mép giường, chỉnh đốn lại trang phục.

“Là hấn đánh cậu? Tại sao hấn lại làm vậy!!! Tên Quan Dục Nam khốn kiếp. Tưởng đẹp trai là ngon à, tưởng là tổng giám đốc là ngon à. Tổ sẽ đi đòi lại công bằng cho cậu. Tên khốn nạn kia, hãy chờ đấy.”

Như Ngọc thay đổi 180 độ C bùng bùng lửa giận chạy lạch bạch xuống nhà. Diệp Mi lắc đầu ngán ngẩm. Lúc này trong lúc dọn dẹp đồ đạc dưới sàn cô bỗng nghĩ.

Sao cô lại phải làm khổ bản thân mình như vậy? Dù sao trong chuyện này người sai cũng là cô. Cô phạm luật trong bar của bang Nam Nhiếp, đương nhiên chủ bang phải đứng ra giải quyết. Dù gì cũng là lão đại lấy lòng của giới xã hội đen, không thể để chuyện tư chen vào công việc. Nếu không, anh em sẽ không phục. Hơn nữa cô cũng chẳng có địa vị gì trong bang và Quan gia. Vợ không phải, người tình nghe cũng chẳng hợp lý để bỏ qua luật lệ bang. Còn bạn gái thì cũng chẳng có danh phận. Nói chung, thực chất Dục Nam giải quyết vậy là còn khá nhẹ tay cho cô. Nhưng cái cô giận thực sự không phải là cái đấy....mà là căn phòng mà hấn dùng để tra tấn thể xác cô. Dục Nam vác phụ nữ vào đấy để thỏa mãn và chẳng nhẽ cô cũng là một trong số họ. Cô không cam tâm, không thích cái ý nghĩ đó. Hơn nữa, sau khi bị đánh, chắc chắn do mang thai nên tính tình bất ổn, lại bị kích động mạnh nên cô có hơi mất tự chủ. Cũng có qua rèn luyện nên cô biết những vết thương của cô đều không hề để lại sẹo sau này. Chắc hẳn Dục Nam đã vô cùng nhẹ tay và có tính toán trước. Chỉ duy nhất có điều hấn không ngờ được lại là cô mang thai.

Diệp Mi tính toán kĩ lưỡng để vụ làm ăn này không bị lỗ. Sau khi chắc chắn được thoả thuận của mình, cô yên tâm chờ hần về để bàn bạc.

“Các anh, tôi nên gọi là gì bây giờ...thôi khỏi đi, vào dọn phòng giúp tôi.”

Mấy tên vệ sĩ bên ngoài thấy cô ngoắc tay gọi thì cũng có chút chần chừ. Hai tên vệ sĩ nhìn nhau dò ý chẳng thể nào qua mắt được Diệp Mi.

“Tôi có ăn thịt các anh đâu mà phải lo, dọn nhanh lên lão đại của mấy người về bây giờ.”

Nghe đến lão đại, bọn học cuống quýt lao vào dọn dẹp đồ đạc trong phòng. Diệp Mi nhếch mép cười, đúng là, cứ nghe đến lão đại là mặt lại tái xanh tái mếp lại.

Tiếng hét thất thanh dưới nhà khiến Diệp Mi vội vàng chạy xuống. Đó là tiếng hét của Như Ngọc.

Xuống dưới nhà, cảnh Dục Nam đang một tay bóp cổ nâng Như Ngọc lên khiến Diệp Mi hốt hoảng chạy xuống.

“Dục Nam bỏ Như Ngọc xuống. Anh làm sao vậy. Có chuyện gì từ từ đã. ”

Thấy Dục Nam không có ý định buông tha Như Ngọc, Diệp Mi liền chạy vào bếp, lấy con dao sắc trên bên lao ra.

“Anh mà còn dám manh động, tôi giết chết con anh.”

Dục Nam lúc này mất đồ ngẫu mới nhìn sang Diệp Mi rồi buông Như Ngọc xuống.

Được thả ra, Như Ngọc ho sặc sụa.

“Anh hãy...buông tha... Khụ...cô ấy đi.”

Dục Nam lạnh lùng nhìn Diệp Mi giờ đã buông con dao ngời vố về Như Ngọc.

“Tôi cả đời này, không buông tha cô ấy.”

20. Chương 20: Tương Lai

Dục Nam không quay đầu, bước một thẳng lên phòng ngủ.

Vú Nhậm từ bếp chạy ra, lúc này bà cũng sợ quá. Từ trước đến nay, bà chưa từng nhìn thấy bộ mặt này của Dục Nam. Lạnh khốc, vô tình.

“Uống đi cháu gái, cháu có sao không? Để ta đi gọi bác sĩ nhé.”

Diệp Mi một tay đỡ cốc nước từ tay Vú Nhậm, một tay vố về Diệp Mi.

“Cô ý không sao đâu ạ. Thôi để con đưa cô ấy về nhà, vú không cần gọi bác sĩ đâu.”

Diệp Mi mỉm cười nhẹ rồi trả lại cốc nước cho vú sau khi Như Ngọc uống không còn một giọt.

“Khụ...khụ....”

Vú Nhậm cùng Diệp Mi đỡ Như Ngọc ra xe. Nhưng vừa ra đến cửa, vệ sĩ đã chặn lại.

“Xin lỗi tiểu thư, nhưng...lão đại không cho phép tiểu thư ra ngoài. Mong tiểu thư hiểu cho, đừng làm khóc chúng tôi.”

Diệp Mi hừ lạnh một tiếng, đang định dùng vũ lực đánh chết hai tên vệ sĩ trước mặt. Như Ngọc vội vàng can ngăn.

“Thôi Diệp Mi, mình cũng đỡ rồi. Cậu còn đang mang thai nữa, đừng đánh nhau, ảnh hưởng đến đứa trẻ.”

Diệp Mi sau cùng cũng phải nhượng bộ, không phải vì đứa bé trong bụng, cô đã không ngần ngại mà ra tay rồi.

“Tạm biệt nha, có gì cứ gọi điện cho mình. Mai mình lại đến thăm cậu.”

Diệp Mi cười tươi vẫy chào Như Ngọc mặt mũi tái xanh đang chui vào xe. Miệng vẫn còn cố cười cơ chứ.

Chiếc xe thể thao đã khuất trước cánh cửa cham trở vàng thì Diệp Mi mới quay vào nhà.

“Con à, đang mang thai đừng tức giận nữa, lên lầu nghỉ ngơi đi.”

Vú Nhậm quan tâm lo lắng, dìu Diệp Mi lên phòng.

“Thôi vú, con tự lên được rồi. Con chưa đến nỗi đấy đâu.”

Diệp Mi cười hiền dịu nhìn vú Nhậm. Vú mãi đến chân cầu thang mới chịu thả tay Diệp Mi ra, đứng dưới chân nhìn thân hình mảnh mai khuất dạng sau bức tường.

Diệp Mi mở cười, khuôn mặt lộ rõ vẻ mệt mỏi. Vừa mới bước chân vào phòng đã bị một thân ảnh cao lớn đè ép vào cửa khiến cánh cửa đóng rầm. Vô cùng chói tai. Diệp Mi không kịp chuẩn bị tâm lí đã bị Dục Nam khuấy đảo trong miệng. Nụ hôn mềm mại không mang hương vị tình dục. Mà lại mang theo sự cứng chiều vô hạn. Diệp Mi cũng chẳng phản kháng, luồn lách vào miệng Dục Nam, cảm nhận mùi vị của riêng mình hẳn. Ngọt, mặn, quyến rũ. Hai người đắm đuối một hồi cho đến lúc Diệp Mi gần như không còn đường khí, Dục Nam mới luyến tiếc buông ra. Khuôn mặt cô đỏ hồng, đẹp mê li. Hơi thở nặng nề phả vào mặt hẳn. Dục Nam cảm nhận rõ cu cậu đang nổi cờ trời dậy trong quần mình. Khỉ thật. Hẳn buông cô. Khuôn mặt Diệp Mi lộ rõ vẻ thất vọng.

“Em có chuyện muốn...”

Dục Nam vội vàng cắt ngang. Hắn lấy tay quệt mồ hôi trên trán.

“Cho anh 5 phút được không?”

Diệp Mi ngơ ngác nhìn hắn học tóc hốc ga nhảy bổ vào phòng vệ sinh. Sau khi nghe tiếng nước chảy xối xả cô mới bật cười thành tiếng. Đúng là mới có tí mà đã nổi thú tính. Cô với hắn cứ thế này thì chắc chẳng nói chuyện nổi với nhau qua 2 phút mất.

Diệp Mi lặng lặng ngồi trên giường chờ đợi. Một lúc sau, thân ảnh cao to, lực lưỡng mới từ phòng vệ sinh đi ra. Dục Nam cuốn khăn quang eo, lộ ra cơ ngực vạm vỡ. Nước mắt vẫn còn đọng đầy trên khuôn ngực rộng lớn. Lần này đến lượt Diệp Mi mất kìm chế, mặt cô đỏ ửng như quả cà chua chín.

Dục Nam nhìn qua rồi bật cười vang. Bỗng muốn trêu chọc cô gái nhỏ này một tí.

“Em có cần phải vào tắm nước lạnh không, đừng thấy ngại, anh chờ được.”

Diệp Mi ngẩn người mãi mới hiểu ra, trừng mắt nhìn anh. Dục Nam nhìn cái mặt đáng yêu kia lại khiến hắn muốn ôm ấp, vuốt ve mà. Hắn nhẹ nhàng đến sau lưng ôm Diệp Mi, để cô tựa vào thân thể vững chắc của mình. Tay hắn ôm cái bụng đã hơi nhô lên của cô. Dục Nam tham lam, hít hết mùi hương của cô vào.

Bỗng Diệp Mi quay người lại nhìn hắn, mắt hơi nhú lại.

“Tại anh mà em suýt quên. Em có chuyện muốn nói về tương lai của chúng ta.”

Hu hu, không bé nào làm bìa truyện cho au à, bìa này xấu quá cơ. Au không giỏi mấy trò ghép ảnh đâu, mấy bé làm cho au đi. Au thương nha:))) *chụt chụt*

21. Chương 21: Người Phụ Nữ Của Tôi

“Em nói đi, tôi nghe.”

Cả cơ thể Dục Nam bỗng căng cứng lên. Hắn tôn trọng lựa chọn của cô. Nhưng ít ra thì vẫn còn hy vọng mà, phải không?

“Dục Nam à, em rất hiểu ý anh. Anh muốn một gia đình. Một người vợ, một đứa con. Anh tìm kiếm một mái ấm. Nhưng...”

Chưa nghe cô nói hết câu, Dục Nam đã mất kiên nhẫn mà đứng lên. Khuôn mặt hắn lạnh đến mức khiến Diệp Mi cũng phải co rúm lại.

“Em không cần nói nữa, anh hiểu ý em. Đi đi, sống cuộc sống của em. Hứa với anh, chăm lo cho con của chúng ta thật tốt. Được chứ? Anh sẽ không gặp lại em nữa.”

Dục Nam đứng quay lưng lại với Diệp Mi. Nhưng sự cô đơn in rõ trên tấm lưng anh. Cô mím môi lại. Bỗng Diệp Mi đứng dậy tiến về phía Dục Nam. Hắn chưa biết gì đã bị cô ôm chầm lấy từ đằng sau.

“Anh thực sự hiểu em sao?”

Dục Nam vẫn lặng thinh đứng đó, hắn coi đó là lời từ biệt.

“Nhưng...em muốn sự tự do của mình. Em đồng ý, xây dựng một gia đình với anh....”

Chưa nói hết, cô lại bị Dục Nam ngắt lời. Hắn ôm chầm lấy đề cô xuống giường hôn ngẫu nhiên. Cô nói không sai mà, họ nói chuyện không quá nổi 2 phút!!!

“Buông em ra, em còn chưa nói hết.”

Hắn cưỡng chế, để cô ngồi trong lòng.

“Em muốn gì anh cho hết.”

Diệp Mi cười tà mị, tranh thủ trêu anh tí vậy, cô là người thù dai đó nha.

“Được thôi, anh nói đầy nhé. Em muốn 50% cổ phần của Quan thị, 2 lô hàng vũ khí 100 tỷ \$ của bang Nam Nhiếp. Sao nào anh đáp ứng được không?”

Diệp Mi tưởng anh sẽ cứng họng, không ngờ người đàn ông này lại ngổ ngược ngồi bật dậy.

“Chờ anh tí, để anh dặn dò Hùng Kiện sắp xếp giấy tờ từ chỗ luật sư. Chắc ngày mai sẽ mang đến cho em kí. À...còn 2 lô hàng thì hơi khó. Vì bây giờ chỉ có một lô 250 tỷ \$ thôi. Em lấy tạm nhé. Hai lô hàng kia thì để tháng sau anh bàn bạc. Um...lô của bên Italia chắc phải bảo họ chia làm đôi, chuyển 2 lần chắc họ đồng ý thôi. Hai lần thì vừa đủ mỗi lô 100 tỷ \$...”

Dục Nam đi đi lại lại trong phòng, ngẫm nghĩ cách làm thế nào để cắt lô 200 tỷ \$ làm đôi. Diệp Mi nhìn vậy mà bật cười.

“Em nói đùa thôi mà sao anh vội vàng thế làm gì. Sợ em chạy đâu à. Em nào dám lấy tài sản của lão đại anh chứ.”

Dục Nam đứng khoanh tay nhìn cô gái xinh đẹp mỹ miều kia.

“Diệp Mi à, chẳng phải sau đó anh cưới em thì em tài sản của chúng ta kiểu gì chả là một. Tài sản của anh vẫn hoàn là của anh thôi, cục cưng à. Em lo ở nhà dưỡng thai, đừng đi làm, quậy phá lung tung.”

Phát hiện mình bị chơi một vở đẹp mặt, Diệp Mi đỏ mặt, lửa giận ngút trời. Gậy ông đập lưng ông. Quả là không thể trêu đùa vào Quan lão đại mà. Diệp Mi giận không nói nên lời, khó chịu đứng cđậy bước ra khỏi phòng.

“Anh...quá đáng. Ưc hiếp em. Không cưới xin, gia đình gì nữa. Hừ.”

Thấy Diệp Mi giận hắn liền luống cuống không biết làm gì. Dục Nam vuốt ve tấm lưng đang quay lại về phía mình. Nhẹ nhàng dỗ dành.

“Anh xin lỗi, anh xin lỗi. Thôi nào, anh không chọc em nữa.”

Anh lộ rõ vẻ lúng túng không biết nên làm gì. Cuối cùng đành phải ra đòn rắn.

“Quan phu nhân mà cứ thế, anh đành...mách ba em chuyện em có mang đó, cả chuyện em sắp làm vợ anh nữa.”

Nghe vậy, Diệp Mi đành hốt hoảng quay người lại.

“Anh dám!!!”

Dục Nam biết kế sách đã có tác dụng, anh liền cười thầm trong bụng. Anh đứng dậy giả vờ cầm điện thoại như chuẩn bị gọi cho ai đó.

“Dục Nam, anh đứng lại đó cho em. Anh mà dám gọi cho ba em, em cũng dám gọi cho mẹ anh. Mách anh bắt nạt em, ức hiếp phụ nữ mang thai đó!!!”

Dục Nam xoay người lại nhìn khuôn mặt đang đỏ rần vì tức giận của cô. Đáng yêu quá đi thôi.

“Được rồi. Không ai mách ai nữa. Kiểu gì cũng phải thông báo cho bố mẹ hai bên thôi mà. Tháng sau tổ chức đám cưới luôn. Không cái bụng bầu này mà to ra thì khỏi mặc váy cưới rồi. Người phụ nữ của anh phải thật đẹp trong đám cưới.”

22. Chương 21-2: Ngoại Truyện: Lần Đầu

Diệp Mi im lặng nhìn con đường qua chiếc cửa kính ô tô. Lặng lẽ mà cô đơn. Dục Nam liếc nhìn sang, hần nhúu chặt chân mày. Cô gái này thật là lạ. Bước chân ra khỏi nhà. Không khóc, không có sự nuối tiếc chỉ trầm lặng. Hần ghét khi nhìn bản thân mình như không khí trước mặt cô.

“Em tên gì?”

“Diệp Mi, Lâm Diệp Mi.”

Sự im lặng lại bao trùm quanh hai người khiến Dục Nam ngứa ngáy khó chịu. Bỗng hần phanh kít xe, đổ vào một con hẻm nhỏ. Diệp Mi vẫn chẳng nhúc nhích người, ngồi im nhìn ra ngoài cửa sổ. Hần kéo khuôn mặt cô đối diện phía mình. Hai mắt đối nhau. Mắt Dục Nam bình bưng lửa giận, còn mắt Diệp Mi lại bình thản không gợn sóng. Hần như hổ đói dần tới. Bờ môi lạnh của hần chạm vào bờ môi đỏ mọng của cô. Ngọt ngào pha chút dục vọng. Nụ hôn kéo dài mãi, Diệp Mi lần này đã không chịu nổi mà âm ư khó chịu. Vừa hé răng ra đã bị đầu lưỡi lạ lẫm chui vào càn quấy. Lưỡi hần cuốn lấy chiếc lưỡi đình hương. Hút cạn không khí của cô.

Diệp Mi đã đến giới hạn cô đựng hết sức bình sinh ẩ hần ra. Vì là người học võ, cô chẳng hề yếu. Bất ngờ khiến hần bị ẩ hần về phía sau.

“Cô gái à, em khỏe đấy. Ừm...cũng thơm nữa.”

Hần cười tà mị rồi chỉnh đốn lại trang phục, tiếp tục lái xe. Diệp Mi ngồi cạnh sau cùng cũng chẳng giữ nổi bình tĩnh mà cô đã cố tạo nên lúc ban đầu. Khuôn mặt đỏ ửng, hai tay bầu chặt lấy nhau.

Nhìn phản ứng của cô, hần cười thầm. Cũng chịu gỡ bỏ cái mặt nạ ấy rồi sao.

“Nhanh vậy, tôi tưởng cũng phải khó khăn hơn chứ, ai ngờ quá dễ dàng.”

Diệp Mi mặt đã đỏ lại càng đỏ hơn. Cắn răng chịu đựng.

Một lúc sau, chiếc xe đứng trước một cánh cửa lớn mạ vàng, tiến nhanh vào trong khuôn viên rộng lớn. Hần xuống xe. Dưới ánh nắng mặt trời, trông hần đẹp đến nghẹt thở, Diệp Mi nhìn cũng phải nuốt nước bọt. Cô theo sau hần vào nhà.

“Ở đây tôi sẽ phải làm gì?”

Hần quay người nhìn thân hình đang vất vả chạy theo sau.

“Làm người phụ nữ của tôi.”

Diệp Mi đứng hẩn lại nhìn Dục Nam. Chưa kịp đề phòng đã bị hẩn vác lên vai, trời đất như chao đảo trước mặt cô. Vào phòng khách rồi lên tầng hai, mà đầu cô như nổ tung ra mất rồi. Còn chưa định thần được mình đang ở đâu, cô đã bị phụ phàng ném xuống giường. Cô nhanh chóng ổn định lại muốn đứng dậy thì hẩn đã không thương hoa tiếc ngọc mà dùng lực lớn ấn mạnh xuống giường.

“Em mất trinh chưa?”

Dục Nam đã xác định từ đầu câu trả lời sẽ là “Không” nhưng hẩn lại không ngờ.

“Em...chưa”

Hẩn nhíu chặt mày. Cô gái này còn chưa mất trinh sao thật phi lí mà.

Dục Nam cũng chẳng nghĩ thêm gì nhiều. Mất hay chưa thì kiểu gì cũng đã là người phụ nữ của hẩn.

“Cởi ra.”

Cô lấp bắp cơ thể lùi lại phía sau.

“Quần áo của em, cởi ra. Đừng bắt tôi phải nói lần thứ ba. Không tôi sẽ tự tay cởi.”

Diệp Mi có chút sợ hãi trước giọng nói lạnh như băng của hẩn. Cô nghĩ thì đằng nào cũng phải cải tà tự còn hơn để hẩn làm.

Tay cô chạm vào chiếc áo sơ mi cởi từng nút một.

“Nhanh lên. Tôi không kiên nhẫn chơi trò mèo vờn chuột với em đâu.”

Cô nuốt nước bọt cái ực rồi nhanh chóng kéo chiếc áo sơ mi ra khỏi bờ vai trắng muốt. Diệp Mi lần sò xuống cúc quần bò. Chiếc quần nhanh chóng bị lột ra.

“Xong rồi.”

“Thế hai mảnh vải còn lại em định giữ lại đó làm nền à.”

Diệp Mi sợ phát run lên. Dù gì cũng là lần đầu tiên cô loã lồ trước mặt người đàn ông khác, làm sao tránh khỏi cảm giác ngượng ngùng.

“Không việc gì phải ngượng, tôi kiểu gì cũng nhìn thấy hết. Chỉ là sớm hay muộn thôi.”

Diệp Mi hít thật sâu rồi cũng cởi nút áo lót. Bộ ngực hồng hào, to lớn như được giải thoát bật ra.

“Quần lót.”

Cô với tay xuống chiếc quần lót ren, vật cản duy nhất còn lại để hẩn ta nhìn thấy hết còn cơ thể của cô. Cô nhắm mắt, tụt nhanh chiếc quần ra khỏi vùng tam giác.

“Em, đứng ra đây, trước mặt tôi.”

Diệp Mi chập chững bước xuống giường, cúi gằm mặt đứng trước hẩn.

“Cậu bé” của hẩn đã bắt đầu nổi dậy khởi nghĩa. Hẩn hít thật sâu, kìm nén dục vọng. Cô gái này, thật sự rất đẹp. Mọi thứ đều hoàn hảo đến tận xương - ti - mét.

“Em đẹp lắm.”

đoạn sau mọi người tự hiểu::)))

23. Chương 22: Dục Nhi

Rất xin lỗi các bạn, do máy mình có gặp đôi chút trục trặc nên không up được truyện. Mong các bạn thông cảm cho au.

Sáng hôm sau

~Chiếc xe thể thao đỗ xích lại trước cửa biệt thự của Quan gia. Một đôi nam nữ trẻ tay trong tay đi vào.

Nữ chủ nhân của ngôi biệt thự - Lý Kỳ Hàn đã vội vàng chạy ra.

“Mi nhi của mẹ, nhớ con đứa chết mất thôi. Sao giờ mới chịu qua.”

Bà véo véo cái má của Diệp Mi. Ấu yếm xoa đầu cô con dâu. Trong khi đó người bên cạnh đã đen sì mặt mày.

“Con trai mẹ còn chưa chết mà sao mẹ còn chẳng thèm nhìn lấy con một lần.”

Kỳ Hàn giờ mới quay ra nhìn cậu con trai, lạnh lùng nói.

“Con, không đáng để mẹ nhìn.”

Diệp Mi thấy cuộc chiến bắt đầu bùng nổ giữa hai mẹ con, cô liền vội vàng xen vào.

“Bác à, con với Dục Nam từ sáng tới giờ chưa ăn gì, đói rồi. Bác mau dẫn tụi con vào nhà đi.”

Nghe Diệp Mi nói vậy, Kỳ Hàn liền vội vội vàng vàng kéo cô vào trong nhà.

“Trời ơi, bác sao có thể đãng trí như vậy. Con đang mang thai không được để bụng đói, một ngày phải ăn ba bữa đầy đủ...”

Diệp Mi quay sang Dục Nam đang đứng trước cửa cười xuề.

“Á á á, chị dâu tương lai đến rồi, đến rồi. Tăng băng kia cuối cùng cũng rước nổi một cô bạn gái về rồi.”

Tiếng nói trong trẻo từ trên gác vọng xuống. Tiếp ngay sau đó là một thân hình mảnh mai đang chạy ào từ cầu thang. Do mất đà cô gái lao thẳng vào người Diệp Mi. Nhưng một cánh tay lực lưỡng đã ngăn cách hai người lại.

“Dục Nhi, em đang hoảng lại cho anh! Chị dâu em đang mang thai, muốn hại chết cháu em à.”

Dục Nhi phụng phịu lùi lại, mặt hầm hầm như muốn giết người nhìn ông anh.

Dục Nhi là một cô gái xinh đẹp trong sáng. Không có vẻ đậm đà, già dặn như Diệp Mi nhưng nhan sắc cũng không hề thua kém. Mái tóc màu nâu đỏ dài chấm lưng. Khuôn mặt trái xoan phúng phính cực kỳ đáng yêu. Đôi mắt xanh dương - rất giống Dục Nam - tròn xoe chứa đựng sự trẻ thơ của một cô gái mới lớn. Sống mũi cao, thẳng. Đôi môi đỏ mọng chúm chím. Nhìn qua chẳng ai đoán được tuổi thật của cô bé.

Cảm nhận ánh mắt sắc sảo đang đánh giá mình, Dục Nhi run người. Cô chị dâu này, thật không phải dạng vừa. Cô, Dục Nhi đây, hoạt bát, lắm mồm nhưng không hề ngốc. Cô cũng không ngần ngại đáp trả ánh mắt kia và cũng tranh thủ đánh giá người phụ nữ trước mặt. Chị ta quả thực xinh đẹp và sắc sảo vô cùng. Không hổ danh là người yêu chính thức đầu tiên của Quan Dục Nam - tăng băng lạnh nghìn năm.

Dục Nhi nhanh chóng lấy lại vẻ tươi cười, nhanh nhẹn thường ngày.

“Chào chị, em là Quan Dục Nhi, 21 tuổi, em gái ruột của Dục Nam ạ. Rất vui được làm quen với chị.”

Bàn tay trắng trẻo, mảnh khảnh dơ ra trước không trung, chờ đợi.

Diệp Mi cũng không ngần ngại đáp lễ.

“Rất vui được gặp em, chị là Lâm Diệp Mi.”

Diệp Mi bắt tay chào lại. Dục Nhi nhú mày, “Diệp Mi” - cái tên này quen quen.

Dục Nam ôm lấy bờ vai Diệp Mi rồi bước vào phòng ăn. Dán đoạn cuộc đấu mắt của hai người phụ nữ.

“Dục Nam à, em không cướp chị ấy đâu mà anh phải lo. Em còn chưa làm quen được mà anh đã quá đáng thế rồi.”

Dục Nhi nhõng nhẽo theo sau than phiền.

“Mẹ lên gọi bố, mấy đứa ngồi vào bàn trước đi.”

Ba người im lặng ngồi vào bàn. Diệp Mi với Dục Nhi lại tiếp tục nhìn nhau chăm chăm không tha.

“Thôi đi, anh chán ngấy với màn đấu mắt của hai cô nương rồi. Bình thường chút không được à.”

“Liên quan đến anh à!”

“Tăng băng lạnh ngồi im đi.”

Cả hai cùng quát hấn, khiến hấn không lường trước mà bị bốn con mắt lửa đỏ nhìn như thiêu đốt.

“Mấy đứa làm gì đó, quát nhau ầm ầm chẳng ra thể thống gì.”

Tiếng nói vọng ra từ cửa phòng ăn, mang sự uy hiếp lớn. Dù đã gặp qua và nói chuyện nhưng Diệp Mi vẫn không khỏi run sợ trước người đàn ông trụ cột của Quan gia. Quan Đức Phú không lạnh một màu như Dục Nam, ông lúc nóng, lúc lạnh không biết đường nào mà lần, còn đáng sợ hơn.

“Ba à, anh Nam ăn hiếp con với chị dâu. Ba phải mắng anh ấy chứ.”

Vừa nghe đến cô con dâu tương lai bị thằng con trai ăn hiếp, bà Quan đã giật ngược lên như lò xo, xồng xộc lao đến.

“Con dám ăn hiếp con dâu mẹ. Con được lắm, con dám...”

“Kì Hàn về chỗ ngồi.”

Kì Hàn cũng không dám hé răng vội vàng về chỗ. Quan Đức Phú chậm rãi ngồi vào ghế đầu bàn.

“Ăn cơm.”

“Con mời ba mẹ ăn cơm.”

“Con mời bác ăn cơm ạ.”

Mọi người bắt đầu cầm đũa. Riêng Diệp Mi vừa ngửi thấy vị dầu mỡ mà cơ thể bắt đầu có phản ứng. Cô vội ôm miệng. Dục Nam phản ứng nhanh nhất.

“Anh dẫn em vào nhà vệ sinh. Con xin phép ạ.”

Anh vội vàng đỡ cơ thể Diệp Mi. Mặt cô xanh lét. Kì Hàn cũng lo lắng vội vàng đứng dậy theo nhưng Đức Phú đã cản lại.

“Có Dục Nam rồi, không đến lượt bà đâu.”

“Ông...”

Kì Hàn tức giận ngồi xuống. Dục Nhi bụng miệng cười.

Một lúc sau, Dục Nam đã đỡ Diệp Mi quay lại phòng ăn. Cô cẩn thận cúi đầu xin lỗi mọi người.

“Cháu xin lỗi vì đã làm gián đoạn bữa ăn của mọi người.”

“Không sao, không sao, đang trong thời kì thai nghén chuyện này là bình thường. Dục Nam, con mau đỡ Diệp Mi ngồi xuống.”

Hai người ổn định chỗ xong, bữa ăn lại tiếp tục.

“Khi nào hai đứa định tổ chức đám cưới?”

“Tháng sau ạ.”

Quan Đức Phú “ừm” nhẹ rồi tiếp tục ăn. Dục Nhi thì cứ luôn miệng nói suốt bữa ăn. Hỏi này hỏi nọ, đa số đều hỏi Diệp Mi nhưng cô đều được Dục Nam trả lời hộ.

Chốc cái đã xong bữa. Mọi người cùng nhau ra phòng khách uống trà. Diệp Mi xin phép đi rửa tay chân, mặt mũi.

Cô đi đến hành lang gần phòng vệ sinh thì một cánh tay kéo cô lại.

“Diệp Mi, tôi cần nói chuyện với cô một lúc.”

Để bù đắp cho mọi người, mình đã viết dài hơn bình thường rất nhiều, mong mọi người ủng hộ vote và cmt nhiều nha:))

Thân ái, Jemnieband

24. Chương 23: Va Chạm

“Cô muốn gì, tiền của gia đình tôi sao? Cô đừng hòng lấy được một xu. Tôi nói luôn với cô, nếu cô không yêu anh tôi, đến với anh ấy vì tiền thì hãy mau mau rút đi.”

Dục Nhi không hề thương tiếc nói thẳng vào mặt Diệp Mi. Hai người đang đứng ngoài vườn hoa của biệt thự.

“Xin lỗi, Quan tiểu thư. Tiền của gia đình cô...một đồng tôi cũng không thèm. Tiền bạc, của cải là thứ tôi không thiếu.”

Diệp Mi nhàn nhã, mắt không gợn sóng nhìn Dục Nhi. Dục Nhi nhú mày nhìn cô gái trước mặt.

“Đừng nói dối tôi. Cô không muốn tiền thì dính lấy anh tôi làm gì, hửm.”

Diệp Mi cười lạnh, ánh mắt sắc sảo vẫn ung dung nhìn lướt qua khuôn mặt Dục Nhi.

“Tôi dính lấy anh cô là vì tôi muốn một gia đình được chưa? Tôi muốn con tôi có cha, có mẹ đầy đủ.”

Dục Nhi chẳng mấy may tin mấy lời của Diệp Mi. Dục Nhi bắt đầu tức giận. Hừ, cô gái này, đến nước này còn giả vờ không ham tiền bạc của gia đình cô. Đúng là mặt dày.

Dục Nhi giận giữ định cho Diệp Mi một bạt tai. Nhưng bàn tay gần chạm đến khuôn mặt trắng mịn thì đã bị ngăn lại.

Người Diệp Mi bắt đầu tản ra hơi lạnh. Bàn tay nắm lấy cổ tay Dục Nhi bấu chặt. Ánh mắt như muốn giết người.

Dục Nhi bắt giác muốn lùi lại bởi khí thế áp đảo của người phụ nữ này. Nhưng cổ tay cô lại không thể dịch chuyển nổi. Cô ta....có học võ. Không tầm thường.

Diệp Mi sau một hồi bình tĩnh lại mới thu tay về, vẻ mặt lại thản nhiên như không có chuyện gì xảy ra.

“Cô là ai?”

Diệp Mi bỏ đi không hề có ý định trả lời câu hỏi kia. Dục Nhi mặt tái lại. Cô ta dám bỏ đi khi chưa trả lời mình sao. To gan lớn mật tưởng cưới được anh tôi thì muốn làm gì thì làm chắc. Tiện nhân.

Dục Nhi lao đến túm bờ vai Diệp Mi. Theo phản xạ Diệp Mi giật tay lại khiến Dục Nhi bắt huyệt mà bổ nhào xuống đất, ngã sõng soài.

“Cô được lắm, dám đẩy ngã tôi!!”

Sức kiềm chế của Diệp Mi đã lên đến đỉnh điểm. Đúng là sống trong nhung lụa, không biết tốt xấu mà.

“Tôi đây....”

Diệp Mi còn chưa nói hết câu, từ đằng sau một bóng dáng cao lớn đã lao đến chắn trước cô và Dục Nhi.

“Hai người sao vậy? Sao em lại ngồi dưới đất?”

Dục Nam lo lắng hỏi thăm cô em gái được anh cưng chiều hết mực.

“Chị ấy ả em ngã. Huhu, em chỉ bảo chị ấy sau này có thời gian đi uống cà phê với nhau mà chị ấy tức giận bảo em là loại hạ đẳng, không đáng để chị ấy đi cùng. Không những vậy, chị ấy còn đẩy ngã em.”

Dục Nam tức giận quay sang quát Diệp Mi.

“Em cũng vừa vừa hay phải thôi. Dục Nhi, em ấy có làm gì em đâu! Em ý chỉ muốn thân thiết hơn với em mà tại sao em lại chửi bới, ản ngã em ý hả.”

Dục Nam chờ lời biện minh của Diệp Mi. Nhưng không cô chỉ đứng im lặng. Khuôn mặt xinh đẹp không biểu cảm, lạnh lùng nhìn xuống hai anh em họ Quan.

“Em thật khiến anh thất vọng.”

Dục Nhi đằng sau nở nụ cười đắc thắng với Diệp Mi. Dục Nam nhẹ nhàng đỡ em gái dậy đưa vào nhà. Trước khi đi còn nhìn Diệp Mi bằng ánh mắt buồn rầu.

Diệp Mi vẫn lặng yên đứng. Cô tưởng Dục Nam hiểu cô, sẽ không bao giờ nghĩ cô làm vậy. Hoá ra anh với cô cũng chỉ gắn kết với nhau mỗi xác thịt không hơn không kém. Lần này người thất vọng nên là cô thì đúng hơn.

Diệp Mi lặng lẽ đảo chân vào căn biệt thự. Vừa bước vào cửa, cô đã hứng nguyên một cái bạt tai của Kì Hàn.

“Cô còn vào đây làm gì. Loại đàn bà như cô, muốn cái gì? Cô là ai mà dám chửi Dục Nhi là loại người hạ đẳng. Cô không xứng. Cút.”

Diệp Mi vẫn giữ nguyên sự im lặng. Ánh mắt cô quét quanh phòng khách. Dục Nhi đang ngồi trên sofa pha được Dục Nam bằng bó vết thương ở chân. Đức Phú thì ngồi trên ghế mặt không cảm xúc nhìn cuộc cãi lộn.

Diệp Mi cười nhẹ nhưng tơ hồng, cô cười như không.

“Vậy hoá ra...một gia đình có học mà lại như thế này. Tôi còn chưa nói gì về vụ việc vừa rồi mà từng người từng người đã quay ra sỉ nhục tôi. Các người nghĩ mình là chúa trời hay sao mà ai cũng phải nghe theo sao? Hả? Dục Nhi à, tôi khuyên cô, làm người cũng phải có đạo đức sống. Đừng tưởng cô là tiểu thư mà muốn nói năng nói quạ gì cũng được. Còn Quan phu nhân, bà là ai mà dám chửi tôi? Dục Nam, anh...khiến em thật sự quá thất vọng.”

Diệp Mi cô nói xong khiến cả căn phòng im lặng.

Dục Nam quay sang nhìn cô, ánh mắt dò hỏi. Còn Kì Hàn và Dục Nhi thì tức không nói nên lời.

Diệp Mi cất bước ra khỏi căn nhà kia. Thật là nhục cười mà. Bọn họ là ai mà dám nói cô. Diệp Mi đứng cạnh chiếc xe thể thao của Dục Nam. Cô dùng lực đập mạnh làm chiếc cửa kính vỡ tan tành. Cô cho tay vào trong mở cửa. Sau khi vào xe, Diệp Mi giật tung bàn điều khiển. Cô giật thật mạnh chiếc giây vàng mã hoá xe. Chiếc xe như cô mong muốn nổ máy rầm rầm. Trước khi phóng xe đi cô vẫn nhìn thấy Dục Nam đang đứng trước cửa nhìn theo.

Mọi người cmt đoán tình tiết đoạn sau nhé, đang rất gay cấn.

25. Chương 24: Quyết Định Ra Đi

Dục Nam thở hắt ra rồi đẩy cửa vào phòng. Căn phòng tối om. Ánh sáng duy nhất phát ra từ khe hở giữa hai chiếc rèm. Một thân ảnh đang ngồi trên ghế sofa. Trầm lặng, ma mị.

“Diệp Mi, hãy giải thích cho anh chuyện xảy ra hôm nay.”

Vẫn im lặng. Dục Nam không thích mỗi khi cô im lặng. Nó còn khó chịu hơn là nghe cô chửi bới.

Dục Nam tiến về phía chiếc ghế thì tiếng nói lạnh tanh vừa quen thuộc vừa lạ lẫm với anh bật ra.

“Đứng đến đây.”

Anh kìm chế để đứng tại chỗ mà không lao đến ôm chầm lấy cô. Diệp Mi từ trong bóng tối đứng dậy. Cô vẫn mặc bộ đồ cũ chỉ khác là...trên tay cô là một khẩu súng lục.

“Anh bảo yêu tôi, anh đã nói thế. Trong khi đó anh lại quay ra quát tôi. Phải nếu đúng như cô ta nói thì anh quát tôi, tôi sẽ nhận lỗi. Nhưng đây, tôi chưa nói gì mà anh đã đổ hết tội lên đầu tôi. Còn gia đình anh, tôi nói thật...vô văn hoá từ mẹ anh cho đến em gái anh.”

Cái tát như trời giáng ửng đỏ trên khuôn mặt Diệp Mi. Mặt cô lệch hẳn một bên. Dục Nam mắt hằn tia đỏ chợt bừng tỉnh khỏi một phút mù quáng.

“Anh...”

“Ha ha ha...”

Diệu cười điên loạn của cô khiến anh khựng lại.

“Anh biết không, khẩu súng này...”

Vừa nói cô vừa đùa nghịch với khẩu súng trong tay như một món đồ chơi.

“Thực chất, nó không dành cho anh, những viên đạn trong này không dùng để bắn về phía anh. Mà nó...dùng để giết đứa trẻ trong bụng tôi.”

Diệp Mi lấy tay còn lại xoa xoa cái bụng đã nhô lên của mình. Con của bọn họ đang nằm trong này, sự kết tinh của bọn họ.

“Diệp Mi, anh...xin lỗi. Làm ơn, bỏ khẩu súng xuống, đừng làm hại con chúng ta mà.”

Lần này Diệp Mi cười to hơn. Cô cúi người xuống, nhặt chiếc túi đen dưới chân.

“Tránh ra.”

Diệp Mi chìa súng về phía Dục Nam. Dục Nam mau chóng lùi lại, sợ Diệp Mi sẽ kích động mà làm tổn hại đến cơ thể. Diệp Mi ra khỏi phòng.

Dục Nam bất lực không biết nên làm gì. Sau khi nghe tiếng chân lộp cộp xuống cầu thang, hắn lao nhanh ra khỏi phòng. Thân ảnh quen thuộc đã ra khỏi cửa nhà. Hắn chạy như điên ra ngoài. Nhưng cũng không kịp. Chiếc xe đen gầm rú ga tông thẳng vào cánh cửa mạ vàng.

Hùng Kiện từ đằng sau bước tới.

“Lão đại,...”

“TÌM CÔ ẤY!!!”

Lâm gia

Rầm.

Tiếng cửa bị đá văng ra. Cơ thể cao lớn hùng hục lao vào. Lâm Đức Tiệp ngồi nhàn nhã cầm ly rượu.

“DIỆP MI ĐÂU?”

Lâm Đức Tiệp nhíu chặt mày đứng dậy.

“Tôi đã giao con gái cho anh, bây giờ anh lại hỏi tôi nó đâu. Quan tổng à, anh đừng đùa.”

Dục Nam không tự chủ được mà túm chặt lấy cổ áo của Lâm Đức Tiệp. Bỗng xung quanh, một đàn vệ sĩ từ bóng tối cầm súng nhào ra. Hùng Kiện sau lưng cũng rút súng. Nhưng 2 chọi 10 chắc chắn khó mà thắng được. Hơn nữa đây là lãnh địa của Diệp Hắc bang. Tất nhiên không chỉ có 10 tên vệ sĩ quèn này.

“CÔ ẤY ĐÂU RỒI?”

Dục Nam vẫn không để ý gần giọng hỏi.

“Người cuối cùng cô ấy gọi là số của ông, CÔ ẤY ĐÂU?”

“Cậu đừng tìm nó nữa. Nó đã quyết định rồi sẽ không thay đổi đâu. Nó chỉ gọi tôi để thông báo với người bố già này của nó một tiếng thôi. Tôi không giúp được cậu đâu, Dục Nam à”

Hắn bắt lực gục xuống sàn. Diệp Mi, em ở đâu? Đừng bỏ anh mà đi.

Lâm Đức Tiệp đứng từ trên nhìn xuống, ông uống một ngụm rượu trầm ngâm.

“Diệp Mi, nó là một sát thủ. Một sát thủ giỏi nhất ta từng gặp. Nó thay bang đi xử lý rất nhiều người. Mất nó là một tổn thất nặng nề với bang Diệp Hắc chúng tôi. Nhưng về phần là bố nó, tôi cũng không thể ngăn cản con bé đi tìm một cuộc sống mới. Vì vậy, cậu...nên buông tha con bé đi, để nó không dính dáng gì đến những thế lực ngầm này nữa. Để nó hai tay không dính thêm máu nữa”

Dục Nam ngẩng đầu nhìn Lâm Đức Tiệp, ánh mắt lạnh như băng.

“Dù phải lật tung cả thế giới này lên, tôi cũng không buông tha cô ấy.”

Vote vote:33

26. Chương 25: Gặp Lại

3 năm sau

“Lão đại, lễ đính hôn của tiểu thư Quan gia, chúng ta có đi không?”

Một bóng hình chìm trong bóng tối nhưng không thể che đậy được khí chất ngút trời của người đó. Một tiếng cười lạnh leo vang khắp căn phòng.

“Sao lại không đi chứ, chuyện vui thế sao ta không thể góp mặt.”

Tên thủ hạ có chút lúng túng nhìn chủ nhân của mình.

“Nhưng...nếu thế, ngài sẽ lộ mặt sao?”

“Đã đến lúc rồi.”

Một người đàn ông trầm ngâm đứng trên tầng hai che khuất bản thân mình trong bóng tối. Tay hắn cầm ly rượu, tay còn lại rút túi quần. Hắn đang chờ. Chờ dịch thủ của hắn.

Tiếng chân lộp cộp vang vọng trên hành lang đằng sau hắn.

“Lão đại, chủ bang Dục Nại vẫn chưa đến.”

Bỗng hắn quay người lại.

“Đến rồi.”

Hắn vừa dứt lời, cả sảnh tầng một liền chìm trong im lặng. Một tốp người áo đen mở cánh cửa, kéo nhau ùn ùn vào đại sảnh.

Hắn cùng đảo bước xuống dưới cầu thang. Mắt vẫn không ngừng theo dõi nhất cử nhất động của những người ngoài cửa.

Cả đại sảnh im phăng phắc. Một người phụ nữ trong chiếc váy dạ hội đen bước vào. Một tấm lưới đen che khuất mặt cô ta. Thuộc hạ hai bên cúi gập người. Đằng sau cô ta là một chàng trai trong bộ comple quyền rũ. Những tưởng họ là một cặp nhưng sự sùng bái của người đàn ông và sự kiêu ngạo của người phụ nữ khiến ai cũng nhận ra họ là mối quan hệ chủ tớ.

Mọi người trong đại sảnh đều lặng thinh, không ai dám ho he. Đến khi người phụ nữ tháo tấm che mặt ra, ai cũng phải hốt hoảng. Tiếng rì rào xôn xao không ngớt vang lên.

“Đó không phải là con gái của Lâm Đức Tiệp sao?”

“Cô ta là Lâm Diệp Mi mà.”

....

“Cô sao còn dám vác mặt tới đây!!!”

Tiếng nói mang theo sự tức giận của một thiếu nữ vang lên.

Không ai khác là Quan Dục Nhi.

Diệp Mi đưa chiếc màn che cho Mặc Ngộ đằng sau rồi tiến về phía Dục Nhi.

Tiếng guốc lộp cộp và quyền uy của Diệp Mi khiến mọi người phải kính nể mà lùi lại. Tất cả tạo thành một đường dẫn thẳng từ chỗ Diệp Mi đến chỗ Dục Nhi và vị hôn phu của cô ta. Diệp Mi nở một nụ cười nhẹ khi đứng trước mặt Dục Nhi.

Dục Nhi mặt mày đỏ lựng. Cô ta dơ cao tay muốn tát vào mặt Diệp Mi. Chưa kịp ban cái tát trời giáng vào mặt người phụ nữ mà cô coi như rác rưởi kia thì tiếng nói lạnh như đá khiến người khác phải rùng mình đã làm cô khựng lại.

“Quan Dục Nhi, cư xử đừng hoang cho anh! Đây là khách của chúng ta.”

Dục Nhi mắt ngùn ngụt lửa giận quay sang nhìn anh trai.

“Em không hề mời cô ta đến đây.”

“Thật không?”

Tiếng nói mang đầy hàm ý của Diệp Mi vang vọng trong đại sảnh.

Dục Nhi vênh mặt lên với lời nói này của Diệp Mi. Cô ta chắc chắn không có mời ai tên là Lâm Diệp Mi cả.

Diệp Mi chỉ cười nhẹ. Mặc Ngộ đứng đằng sau nhanh chóng lấy ra một tờ giấy màu trắng sang trọng, cúi người đưa cho Diệp Mi. Cô cầm lấy rồi chậm rãi mở nó ra.

“Kính mời bang chủ của Dục Nại đến góp vui cùng Quan gia chúng tôi trong ngày đại hỉ...”

Cô còn chưa đọc xong, tiếng xì xào xung quanh đã to dần lên. Dục Nhi mặt tái mét. Trước đây sau khi nghe tin Diệp Mi là con gái của Lâm Đức Tiệp cô đã hơi sợ. Nhưng cũng không đến nỗi như bây giờ. Tình thế hiện tại là cô đang đắc tội với một bang chủ hùng mạnh nhất nhì Đông Nam Á. Bang phái mới nhưng lại lên như điều gặp gió vô cùng vững mạnh. Bang chủ chưa từng lộ mặt mà hôm nay...lại trực tiếp đến tham dự buổi lễ đính hôn của cô với cái tên Lâm Diệp Mi.

“Quan tiểu thư, vừa ý cô chưa?”

Dục Nhi nuốt một ngụm nước bọt lớn, tay bám lấy người hôn phu bên cạnh cũng đang tái mét. Mắt cô theo phản xạ ngược lên cầu cứu anh trai. Dục Nam tựa như pho tượng đứng trên cầu thang nhìn người phụ nữ anh yêu.

Anh nhớ cô rất nhiều. Anh lật tung từng góc ngách trên thế giới để tìm cô nhưng kết quả là con số không. Mà bây giờ cô lại ở đây, ngay trước mặt anh.

Bao năm qua tưởng chừng như trái tim đã chết, đã hết yêu nhưng ngay tại đây bây giờ hai con người ấy đã biết rằng mình chưa hề hết yêu mà chỉ là yêu sâu đậm hơn thôi.

Vote, vote, vote!!!

27. Chương 26: Lâu Rồi Mới Gặp, Cha

“Lâu rồi mới gặp, Quan tổng.”

Diệp Mi hít thật sâu rồi mỉm cười thật tươi thốt ra câu nói đầu tiên sau 3 năm giữa hai người. Cô nhìn trông thản nhiên đến nỗi không ai ngờ trái tim cô đang đập với tốc độ gấp đôi bình thường.

Dục Nam gật đầu chào lại rồi hướng về phía dưới.

“Hôm nay, em gái tôi - Quan Dục Nhi chính thức công bố đính hôn với Ninh tổng của Đức Trung. Rất cảm ơn quý vị đã đến góp vui cùng chúng tôi.”

Tiếng vỗ tay vang lên không ngớt. Dục Nhi mặt lại hoàn về dáng vẻ kiêu ngạo cũ tươi cười đứng bên chồng. Diệp Mi giờ mới nhận ra đây là con trai vừa lên nhậm chức của tập đoàn Đức Trung. Năm đó, ở tiệc của Đặng gia, cô đã gặp bố cậu ta.

Diệp Mi quay người gật nhẹ đầu. Tất cả các thuộc hạ đứng trước cửa đại sảnh đều lui hết ra ngoài. Cô nhìn Mặc Ngộ. Cậu ta cũng gật đầu rồi nhanh chóng lui ra ngoài. Bữa tiệc bắt đầu quay về dáng vẻ của nó ban đầu. Diệp Mi cảm ly vang rồi lặng yên đứng góc phòng thưởng thức.

“Con gái, về mà không báo cho ta.”

Lâm Đức Tiệp đứng cạnh cô tay cũng cầm một ly rượu. 3 năm không gặp ông vẫn vậy. Vẫn lịch lãm như 3 năm trước. Ông đã rút dần ra khỏi hắc đạo. Nhưng thế lực của Diệp Hắc vẫn còn lưu lại trong giới hắc đạo rất nhiều. Ai nghe đến nó cũng phải chùn bước, cũng như ai nghe đến cái tên “Lâm Đức Tiệp” cũng phải kính nể.

“Mẹ sao rồi bố?”

Ông thở dài rồi lắc đầu. Diệp Mi hiểu câu trả lời. 23 năm rồi, bà vẫn vậy.

“Dục Khiêm thế nào rồi?”

Nhắc đến tên thằng bé, sắc mặt Diệp Mi liền trầm hẳn xuống.

“Thằng bé đòi đi tìm bố. Nó cứ khóc nếu con không cho nó gặp bố nó. Hừ, phiền phức.”

Lâm Đức Tiệp trầm ngâm một hồi. Ông uống một ít rượu rồi nhìn sang cô.

“Con không định quay lại với thằng ranh con ấy thật à? 3 năm là một sự trừng phạt quá nặng nề rồi. Hai đứa còn Dục Khiêm nữa.”

Diệp Mi nhú chặt mày, cái gì mà “thằng ranh con ấy”.

“Từ khi nào anh lại thành ”thằng ranh con” của bố.”

Lâm Đức Tiệp cười ha hả. Vào cái ngày ông thua tên tiểu tử kia cũng chỉ vì ông nắm chắc phần thắng đến nỗi chủ quan.

Là vậy. Lâm Đức Tiệp với Dục Nam tranh giành nhau bán lô vũ khí tương đương với 800 triệu đô. Ông đã đến tận nơi đàm phán với bên mua và đàm phán thỏa hiệp. Sau đó ông và Dục Nam đụng mặt tại đây. Hai người cược một ván to. Ông mà bán được lô hàng này, hẳn sẽ giao Quan thị cho ông. Còn ông không bán được thì con gái ông và lô hàng 800 triệu ấy sẽ thuộc về hắn. Lúc đấy ông mới ngỡ ngàng hỏi hắn.

“Tại sao lại là con gái tôi?”

“Vì cô ta là con ác chủ bài của Diệp Hắc bang.”

Ông có chút kinh ngạc. Sao hắn biết con bé là người chuyên đi trừ khử những kẻ phản bội hay đối đầu với Diệp Hắc bang. Mọi việc suôn sẻ với Diệp Hắc bang đều nhờ một tay con bé. Nhưng ván cờ này ông nắm đến 90% sẽ thắng sao không ngủ đại mà thỏa hiệp.

Có một điều ông lại không ngờ tới nhất. Đó chính là chính phủ Hoa Kỳ cũng chính là bên mua lại KHÔNG CẦN LÔ VŨ KHÍ ấy nữa. Lí do vô cùng đơn giản là KHÔNG CẦN DỪNG ĐẾN NỮA. Thực chất Chính phủ Hoa Kỳ muốn dùng trong cuộc chiến trang với quân khủng bố nhưng ai ngờ quân khủng bố lại tự rút quân. Lâm Đức Tiệp điều tra thì hoá ra Dục Nam cho bang Nam Nhiếp đánh phá toàn bộ phiên quân. Một tên láu cá.

Đức Tiệp kể lại cho cô con gái liền bị cô cười cho xa xăm mặt mũi.

“Bố ơi là bố, lô hàng to như thế mà lại không điều tra kỹ càng. Thật là mất mặt. Ha ha.”

Ông hừ lạnh một tiếng rồi bỏ đi. Diệp Mi nhìn bóng lưng người cha mà cô yêu thương hết mực này. Trên đời này, cô chỉ yêu duy nhất 3 người đàn ông: ba cô, con trai cô và...Dục Nam.

Mặc Ngộ tiến tới từ phía sau Diệp Mi, tay cầm điện thoại của cô.

“Thưa chủ nhân, là bảo mẫu ở nhà.”

Diệp Mi thở dài rồi nghe máy.

“Chuyện gì?”

“Thưa cô chủ, cậu chủ không chịu ăn uống khóc cả buổi tối đòi gặp bố.”

Tiếng thở hổn hển của cô bảo mẫu qua máy điện thoại. Diệp Mi đưa đế ly rượu lên khay của người phục vụ đi qua rồi mệt mỏi bóp trán.

“Nhốt nó vào phòng, khoá tất cả các cửa. À, tắt hết nguồn điện trong phòng đó rồi chờ tôi về.”

Mọi người thích em bé kiểu bình thường hay thông minh xuất chúng từ bé. Au vote cho thông minh xuất chúng. Mấy bạn cứ cmt nha.

Thân ái, Jenmieband

28. Chương 27: Anh Nhớ Em

Dục Nam từ trên cao dán mắt vào bóng hình vừa quen vừa lạ kia. Người phụ nữ kia đã không còn thuộc về anh nữa. Cô xinh đẹp, quyến rũ, thông minh và sắc sảo hơn nhiều trong trí nhớ của anh. Cô ngày trước là con hổ con mà anh nuôi dưỡng, sủng nịnh, giờ đã là con đại bàng to lớn mà anh chẳng thể với tới được.

“Nam à, sao chẳng nói người ta tiếng nào đã bỏ đi vậy. Em ngủ dậy chẳng thấy anh đâu.”

Một cô gái, đúng hơn thì chẳng khác nào con đĩ đang uốn éo cơ thể quanh cánh tay Dục Nam, nhằm kích thích dục vọng. Bầu ngực to lớn của cô ta không ngừng cọ cọ vào cánh tay Dục Nam.

Dục Nam quay sang nhìn cô gái bên cạnh, mặt không cảm xúc.

“Bao nhiêu?”

Cô ta thấy vậy liền không ưng ý, hơi có chút tức giận nhưng mau chóng giấu đi. Chưa đàn ông nào có thể chống cự lại sức quyến rũ của cô ta.

“Ừ, ừ, em muốn anh cơ.”

Hùng Kiệt đằng sau cũng không khỏi chướng mắt.

“Nhã tiểu thư, cô hãy đi theo tôi lấy ngân phiếu, tiền công của đêm hôm qua. Cô muốn bao nhiêu chúng tôi cũng đáp ứng.”

Nhã Cảnh Phương kiêu căng quay sang nhìn thẳng vào Hùng Kiệt.

“Anh là ai mà dám nói chuyện với tôi. Thuộc hạ mà cũng đòi lắm mồm.”

Nhã Cảnh Phương lại hớn hở quay sang nhìn Dục Nam. Bàn tay cô ta mò xuống hạ bộ hắn, không ngừng cọ xát. Một lúc sau cũng không thấy phản ứng của Dục Nam, cô ta liền thọc hẳn tay vào trong quần âu, nắm chặt lấy côn thịt của hắn. Cô ta vuốt lên xuống, côn thịt trong tay đã bắt đầu phình to, nóng hổi đến bỏng tay. Nhã Cảnh Phương cười thầm nhìn lên Dục Nam.

“Em muốn anh.”

Dục Nam quay sang khuôn mặt xinh đẹp đã đỏ ửng vì dục vọng.

“Được nếu cô muốn.”

Hắn bế cô gái trong tay lên. Nhã Cảnh Phương trong lòng vui sướng, ôm chặt lấy cổ hắn. Dục Nam đi về căn phòng ngay cạnh cầu thang đi lên.

“Em không muốn vào phòng đâu. Chán lắm. Hay chúng ta mạo hiểm ra sân được không. Chắc không có ai ngoài đây đâu.”

Dục Nam không nói gì, đi về cầu thang phụ hướng thẳng từ tầng hai ra sân. Hắn hất cô ta xuống khoảng đất khuất sâu trong sân.

“Cởi quần áo.”

Nhã Cảnh Phương hờn hờ liền cởi chiếc váy đỏ thắm xẻ ngang dọc trên người ra. Dục Nam ngấm nhìn thân thể cô ta rồi kéo khoá quần. Dương vật thô to liền bật nảy ra.

“Dạng chân.”

Nhã Cảnh Phương dạng to chân hết cỡ, cô bé bên dưới không che đậy hiện hết ra trước mặt hắn. Dục Nam quỳ xuống, nâng hai chân cô ta lên vai. Với một cú thúc mạnh, côn thịt ngậm trong cửa huyết. Nhã Cảnh Phương thét lên. Dục Nam ra vào liên tục với tốc độ chóng mặt. Nhã Cảnh Phương bên dưới rên rỉ không ngớt.

“Ừm, Dục Nam,...ừm...a... sướng... mạnh...ừm...đúng rồi....Nam...nhanh nữa...ừm.”

Nơi giao hợp của hai người, mật dịch chảy ồ ạt như suối. Sắp lên đến đỉnh thì bỗng tiếng nói vang lên từ phía sau.

“Không ngờ dạo này khẩu vị của Quan thiếu lại thấp thế. Đến một con đĩ anh cũng ngủ cùng. Chắc chắc.”

Diệp Mi đang tựa trên thân cây gần đó.

Nửa trong sáng, nửa trong tối khiến cô mờ ảo như một bóng ma nhưng lại mang sự quyến rũ mà mị không lối thoát.

Dục Nam cứng người. Mọi động tác của anh đều dừng lại. Nhã Cảnh Phương thì thét lên rồi mặt đỏ bừng vì giận. Ai cho cô ta dám gọi cô là đĩ. Dục Nam cuối cùng cũng bắt đầu có phản ứng. Anh đứng dậy kéo khoá quần. Nam cần to chướng chưa được thỏa mãn được trả về chỗ cũ. Nhã Cảnh Phương vội vàng mặc lại quần áo rồi đứng lên.

“Cô bảo ai là đĩ, cô mới là con đĩ dâm loạn. Cô không biết xấu hổ mà nhìn người khác ân ái à!”

Nhã Cảnh Phương mặt đỏ tái đang định xắn tới thì một cánh tay đã nâng cô ta đập thẳng lên thân cây gần đó.

Dục Nam với ánh mắt đỏ quạch chùng chùng nhìn Nhã Cảnh Phương. Bàn tay anh đang bóp chặt lấy cổ Nhã Cảnh Phương khiến cô ta không thể thở nổi. Cô ta không ngừng rẫy rụa.

“Cô là ai mà dám nói cô ấy là đĩ hửm.”

“Đủ rồi.”

Diệp Mi thờ dãi nhìn cảnh tượng trước mắt. Thật là. Cô ngồi đây nghỉ ngơi một chút thôi cũng không yên ổn, lại nghe thấy tiếng động rồi cảnh dâm loạn kia liền đập vào mắt. Ngồi chịu đựng một chút thì liền không nhịn được mà muốn phá đám trò vui.

Dục Nam liền buông Nhã Cảnh Phương ra. Cô ta thở hồng hộc dưới chân hắn.

“Cút.”

Nhã Cảnh Phương sợ quá liền khập khiễng bỏ đi. Không quên ghi mỗi thù sâu nặng với người phụ nữ kia.

“Diệp Mi.”

Cô liền nhanh chóng dơ tay ý bảo hắn dừng.

“Em hiểu, đừng giải thích. Chúng ta không còn là gì của nhau nữa. Chuyện của anh, em sẽ không tham gia.”
(Thế ai vừa là người phá hoại cuộc vui của người ta lúc này-.-)

Dục Nam cúi đầu rồi bỗng anh ngược mắt lên.

“Anh nhớ em.”

Dục Nam xoay lưng bỏ đi. Chờ cho đến khi không còn thấy bóng dáng anh nữa thì Diệp Mi liền ôm lấy thân thể bé nhỏ của mình. Đôi vai gầy run nhẹ.

“Em cũng nhớ anh rất nhiều.”

Vote, vote, vote!!

29. Chương 28: Đàm Phán

”Lão đại, chúng ta có cuộc đàm phán với bên Ninh tổng lúc 10 giờ tối nay.

Diệp Mi ngồi trên xe ô tô. Mặc Ngộ ngồi lái xe tiện thể thông báo lịch trình cho cô.

“Ở đâu?”

Mặc Ngộ nhìn vào kính chiếu hậu. Gương mặt trầm lặng của cô khiến anh có hơi lạ. Lúc anh đến vườn hoa, cô còn đang ôm lấy cơ thể mình. Sự yếu đuối không hề được che giấu. Bây giờ Diệp Mi như lột xác thành con người hoàn toàn khác.

“Vọng Mộng ạ.”

Chiếc xe lại chìm trong im lặng. Cả hai người không ai nói gì.

Vọng Mộng

“Phú Minh à, chúng ta lên phòng VIP 1 ngồi đi.”

Dục Nhi bám chặt lấy cánh tay của Ninh Phú Minh, ông ọ trong chiếc váy ngắn cũn cỡn. Phú Minh yêu chiều dắt cô ta lên phòng.

“Được, chiều em hết. Nhớ phải ngoan nha, hôm nay chúng ta đi bàn công việc.”

Dục Nhi cũng chẳng hề muốn đến nhưng cô ta nghe lắm được đối tác hôm nay là bang Dục Nại. Cô ta muốn đến phá đám một chút. Dù gì đây cũng là quán bar của Nam Nhiếc, cô không sợ.

Dục Nhi ngồi chễm chệ trên ghế sofa, ôm lấy thân thể cường tráng của Ninh Phú Minh bên cạnh.

“Phục vụ, rượu.”

Dục Nhi giơ tay gọi tiếp viên. Tiếp viên phục vụ ăn mặc khêu gợi, phục vụ chuyên nghiệp đều được cử đến phòng VIP 1 ngày hôm nay.

“Vâng thưa tiểu thư.”

Bọn họ xếp theo hàng cúi người rồi lui hết ra ngoài. Chỉ tầm thoáng chốc sau, 3 chai rượu thượng hạng đã được đặt lên bàn. Người phục vụ quỳ xuống, bàn tay chuyên nghiệp rót ra 3 cốc rượu thủy tinh nạm kim cương.

“Kính mời tiểu thư và thiếu gia.”

Ly còn lại phục vụ đặt trên bàn chờ người cuối cùng.

15” sau mà cũng chưa thấy ai tới, đồng hồ đã là 9:58. Dục Nhi bắt đầu cáu.

“Thật là không có phép lịch sự. Lão đại của một bang lớn như Dục Nại lại đến muộn. Để đối tác phải chờ.”

“Tôi đến muộn khi nào.”

Tiếng guốc lộp cộp gõ trên sàn. Một thân ảnh mảnh mai bước vào. Trên người giờ là bộ vét lịch sự, tóc búi cao. Khuôn mặt xinh đẹp không hề trang điểm mà vẫn lộ ra khí thái bức người.

Dục Nhi nhìn thấy Diệp Mi thì nhếch mép cười.

“Lâm đại, cô để chúng tôi chờ đến hơn 15” chẳng phải quá thất lễ sao?”

Diệp Mi cười nhẹ, ngồi xuống ghế.

“Dục tiểu thư, à không, phải là Ninh phu nhân thứ lỗi cho tôi hỏi. Giờ hẹn là 10 giờ, tôi đến đúng giờ vậy thì là tôi sai sao? Các người đến sớm là việc của các người, tôi đến đúng giờ là được chứ gì.”

Dục Nhi mặt mày tối sầm, đang định đứng lên cãi nhau một trận với Diệp Mi liền bị Ninh Phú Minh kéo xuống.

“Xin lỗi, Lâm đại, vợ tôi có chút nóng nảy xin cô thứ lỗi.”

Dục Nhi tức giận trừng mắt nhìn Ninh Phú Minh liền bị anh ôm chặt lấy không cho nhúc nhích.

“Không mất thời gian nữa, chúng ta vào việc.”

Diệp Mi cần lấy cốc rượu, bắt đầu vào công việc.

“Lô hàng này trị giá 700 triệu đô, tôi bán cho anh. Đúng như anh yêu cầu. Ngày mai sẽ chuyển tiền. Đúng như giao dịch, anh có ý kiến gì không?”

“Không có vấn đề...”

Ninh Phú Minh còn chưa nói hết câu đã bị Dục Nhi chặn vào chen ngang.

“Gì mà đắt thế, cô lừa chúng tôi à! Cô đừng hòng lừa được tôi. Lô hàng này chỉ đáng giá 500 triệu đô là cùng.”

Dục Nhi nhú mày. Đã không biết gì còn muốn nhảy vào. Đằng sau tất cả các thuộc hạ đều cười nhỏ, những tiếng cười rúc rích làm Dục Nhi đỏ bừng mặt mày.

“Chẳng phải ta nói đúng rồi sao, các người cười cái gì?”

Diệp Mi vuốt lại áo vest rồi đứng dậy.

“Xin lỗi chúng tôi không thể bán với giá quá thấp như vậy. Giao dịch chắc phải chấm dứt tại đây rồi.”

Ninh Phú Minh hốt hải đi vòng qua bàn. Đơn hàng này nếu anh này không mua được thì thật sự băng đảng của anh chắc 6 tháng nữa sẽ không có vũ khí mà dùng mất.

“Lâm đại, tôi xin lỗi, tại vợ tôi không hiểu chuyện.”

“Minh à, anh còn nín kéo làm gì, cùng lắm chúng ta mua của người khác.”

Ninh Phú Minh mặt đỏ lựng quay sang Dục Nhi.

“Em câm miệng cho anh.”

Dục Nhi mắt mở lớn nhìn Ninh Phú Minh. Anh dám bảo cô câm miệng lại. Anh giỏi lắm.

Diệp Mi xoay người bước ra ngoài.

“Ninh đại, anh quản vợ cho tốt vào.”

Cô vừa mới ra khỏi phòng tiếng la hét, đập phá của Dục Nhi đã xuyên qua cả lớp cách âm của phòng. Diệp Mi cười thầm. Đơn hàng này lãi được có 5% chẳng đáng là bao, chỉ là nể mặt cha của Ninh Phú Minh là Ninh Thế Dũng cô mới bán. Cuối cùng lại huỷ được nó thật quá tốt mà.

Mọi người có đoán được tên của Mặc Ngộ là ghép từ hai soái ca trong 2 bộ ngôn tình nào không? Cmt cả tên và truyện nha:))

30. Chương 29: Anh Không Thể Để Tuột Mắt Em Một Lần Nữa

“Tôi đi muốn uống mấy ly, cậu đứng ngoài chờ tôi.”

Mặc Ngộ cúi đầu rồi lui ra ngoài. Diệp Mi chậm rãi xuyên qua sàn nhảy sập sinh rồi ra chỗ quầy bar. Cô gọi nhanh một cốc martini. Ánh mắt cô không tự chủ mà liếc nhìn về phía căn phòng bên trên. Dù không nhìn thấy gì bên trong nhưng Diệp Mi biết anh đang đứng đấy.

Dục Nam nhìn xoáy vào đôi mắt xanh lá cây của Diệp Mi. Cô cũng nhìn thẳng vào anh. Dục Nam tự hỏi sao cô biết anh đứng ở đây, không những vậy còn nhìn thẳng vào mắt anh nữa. Đây là kính một chiều. Một thời gian sau lúc cô bỏ đi, anh đã thay kính. Anh không muốn những ánh mắt đưa tình hơi tí là lại hướng về phía anh.

Diệp Mi cầm ly martini nhắc lên như mời rồi nhấp một ngụm. Dục Nam không thể không chế nổi nữa, anh ném cà vạt ra rồi bước xuống tầng dưới.

Diệp Mi nghe tiếng bước chân tiến đến liền nhếch mép cười. Khi tiếng bước chân chỉ cách cô đứng một mét, Diệp Mi liền quay người lại.

Dục Nam không chần chừ phủ môi mình lên môi cô. Anh hôn cô ngẫu nhiên như chưa từng được hôn. Hương vị này, anh nhớ kinh khủng, nhớ đến chết mất.

Diệp Mi ngồi im, không có ấn anh ra. Mắt cô nhắm nhẹ lại, để bản thân thủ động, thưởng thức sự dày vò của anh.

Dục Nam ôm lấy eo cô, ép sát vào. Vì đau, Diệp Mi kêu lên một tiếng, tay ôm lấy cổ anh. Lưỡi Dục Nam liếm láp hết mật ngọt trong miệng Diệp Mi, treu đùa chiếc lưỡi dính hương của cô. Anh cắn nhẹ vào môi cô khiến cô lần thứ hai kêu nhẹ lên nhưng lần này là tiếng rên. Dục Nam bế xốc cô lên mà không hề để ý xung quanh mọi người đang tò mò nhìn anh. Diệp Mi đẩy mạnh anh ra. Mặt cô đỏ ửng lên vì thiếu không khí.

“Anh làm cái gì vậy, đây không phải là chỗ không người.”

Dục Nam vẫn tiếp tục dẫn cô lên tầng hai. Anh cười nhẹ ghé sát vào tai cô.

“Anh âu yếm người phụ nữ của mình còn cần hỏi ý kiến người khác.”

Mặt Diệp Mi đã đỏ lại càng đỏ hơn. Dục Nam đập tung cánh cửa phòng ngủ dành riêng cho anh ở đây. Từ khi cô đi, qua đêm đa số anh ở đây, không về nhà. Dục Nam đặt nhẹ Diệp Mi xuống giường. Anh vuốt ve khuôn mặt cô.

“Anh yêu em.”

Diệp Mi có chút lúng túng đẩy anh ra. Cô ngồi dậy, không dám nhìn vào mắt anh. Dục Nam ngồi bên cạnh lặng lẽ ngắm nhìn cô.

“Em không muốn, anh sẽ không đụng đến em.”

Diệp Mi chậm rãi liếc nhìn anh.

“Anh có thể nhờ Hùng Kiệt truyền lời với Mặc Ngộ đang đợi ngoài cổng, bảo cậu ấy về trước được không?”

Dục Nam cười tươi roi rói.

“Anh dặn trước rồi.”

Diệp Mi tức giận đứng dậy. Anh quá đáng mà. Cô muốn lời điện thoại từ túi quần ra liền không thấy đâu.

“Anh...lấy điện thoại của em!”

Dục Nam đứng dậy tiến về phía cô.

“Phải là anh lấy, là anh sắp xếp hết. Đẳng nào em cũng đồng ý ở lại đây rồi mà.”

Diệp Mi giận tái mặt, muốn mở cửa bước ra ngoài. Cô chưa kịp chạm đến nắm cửa đã bị anh ôm chầm lấy. “Ở lại với anh được không? Anh xin em. Anh có thể cho em bất cứ thứ gì kể cả tính mạng anh nhưng anh không thể để tuột mất em lần nữa.”

Diệp Mi quay người lại, mặt đối mặt với anh. Bốn mắt đối nhau. Bỗng cô nhón người lên, môi cô chạm lấy môi anh. Hai người điên cuồng hôn nhau. Tự dưng anh buông cô ra.

“Sao vậy?”

Cô nhú mào nhìn anh. Dục Nam mắt đỏ lửa giận.

“Từ khi nào em lại hôn giỏi như vậy? Hừm. Có phải đã ngủ với người khác?”

Diệp Mi cười phá lên, cô hôn nhẹ lên môi anh.

“Anh đoán xem.”

Dục Nam mặt mào đen xì.

“Em...được lắm. Để xem anh với anh ta ai giỏi hơn.”

Anh đề ngược cô xuống giường, cắn nát môi cô. Diệp Mi đau phát khóc, lấy hết sức đẩy anh ra.

“Anh là người đàn ông cuối cùng em quan hệ trong suốt 3 năm nay được chưa? Anh hài lòng chưa?”

Cô tủi thân mà khóc suốt mướt như mưa. Dục Nam không biết phải làm gì. Việc dễ dàng chắc là việc anh học cả đời cũng không làm được.

“Anh xin lỗi được chưa, anh trách lắm em. Em muốn gì anh cho hết.”

Diệp Mi im bật, mắt sáng ngời.

“Vậy anh cho em lô hàng ở Đông Dương nhá.”

Dục Nam lắc đầu, hần là mắc lừa rồi.

“Được rồi, được rồi.”

Diệp Mi ôm lấy cổ hần, hôn chụt mấy cái liền lên mặt anh. Dục Nam bắt đầu xoa nắn bầu ngực đầy đà của Diệp Mi.

“Em phải đền bù cho anh vì lúc ở vườn đã làm gián đoạn cuộc vui của anh.”

“Hừ, háu sắc.”

Mọi người cứ hóng đi, chương sau H nha:))

31. Chương 30: Khoái Lạc

Dục Nam xé rách một cái, cúc áo sơ mi của Diệp Mi đứt bắn tung toé sang hai bên, để lộ ra đôi gò bông đào ẩn hiện dưới chiếc áo ngực đen tuyền. Hần gặm nhấm cái cổ trắng ngần rồi cắn nhẹ lên đó để lại dấu tích của chính mình. Diệp Mi đau mà rên nhẹ một tiếng, ánh mắt mê ly, phủ lớp sương mù dày đặc. Dục Nam luồn tay ra sau gáy nhẹ một cái. Chốt áo ngực của Diệp Mi bung ra, bầu ngực trắng sữa lồ lộ hiện ra. Hần gấp rút vén lên còn không buồn cởi ra. Bỗng anh dừng khựng lại. Ở đây có vết cắn. Rất sâu là đằng khác. Hần ngược ánh mắt bừng lửa giận lên nhìn.

“Là thằng nào?”

Diệp Mi vuốt ve khuôn mặt anh.

“À, cái thằng mà anh bảo ý, nó là một trong hai người đàn ông em yêu nhất trên đời này.”

Dục Nam bưng bưng lửa giận.

“Để xem anh với nó, ai làm em thoả mãn hơn.”

Nói xong anh cúi xuống cắn mạnh vào núm vú trắng hồng hào. Diệp Mi ưỡng người lên, tay cô vò lấy mái tóc đen của anh. Đau nhưng vô cùng kích thích. Diệp Mi rên rỉ như con mèo hoang. Dục Nam tàn phá bầu ngực cô, hết cắn rồi lại mút. Tay hắn còn không an phận mà trườn xuống dưới thăm dò “cô bé”. Hắn day day viên chân trâu đỏ hồng khiến dịch trắng trong suốt chảy ra đầm cả tay. Dục Nam rút tay ra đưa lên mồm liếm hết sạch còn tán thưởng.

“Ngọt như ngày nào.”

Dục Nam cười dâm tà, anh kéo chiếc quần âu của cô xuống. Chiếc quần lót ướt sũng nước cùng màu với áo lót đen. Hắn tà mị ngược lên nhìn Diệp Mi đang trong ngập trong hương vị tình dục. Cô cắn chặt môi, người uốn éo như con sâu.

Bất thành linh, hắn tụt quần cô ra rồi dùng đầu lưỡi khám phá bên trong. Lưỡi hắn như ma thuật chạm đến đầu liên khiến Diệp Mi chảy mặt dịch. Dục Nam mút đến không còn gì, liền ngẩng mặt lên nhìn cô.

“Tiểu quỷ dâm đang cho anh thêm chút nữa đi.”

Diệp Mi vừa mới nghe vậy đã rùng mình, ồ ạt chảy mặt dịch. Dục Nam hài lòng tiếp tục hút sạch bách. Chán rồi, hắn liền thọc hai ngón tay vào âm đạo của cô. Diệp Mi thực sự vô cùng khó chịu, ngứa quá. Dục Nam để ngón tay ra vào liên tục, mặt dịch cứ thể chảy ra.

“Cô bé à, đưa tay em đây.”

Diệp Mi không còn nhận thức được gì, liền đưa tay cho hắn. Dục Nam cười rồi để tay cô thay thế cho những ngón tay của hắn đưa ra, đưa vào. Diệp Mi cũng chẳng biết mình làm gì. Một tay cô liên tục tự làm sướng cho bản thân ở bên dưới, tay còn lại cô tự xoa bóp lấy bầu ngực to lớn của mình. Chiếc áo sơ mi và áo lót vẫn mặc trên người, làm nửa che nửa hở bộ ngực. Bên dưới quần lót còn chưa tụt hết vẫn mắc ở bên đùi. Một khung cảnh dâm loạn đến kiêu mi.

Dục Nam thoải mái rót một ly rượu, chậm rãi uống. Trong khi đó, người phụ nữ vẫn đang một mình đánh vật trên giường.

“Ưm...a...ưm...”

Những tiếng rên nhẹ vang khắp căn phòng. Dục Nam tiến đến đầu giường.

“Há miệng.”

Diệp Mi như thôi miên liền há miệng ra. Dục Nam không ngại ngần mà tụt quần âu, để lộ ra nam căn to tướng, sưng tấy. Hắn nhét thẳng vào mồm Diệp Mi. Diệp Mi không chút khó chịu mà ngậm lấy nó liếm quanh. Dục Nam sướng rên lên, hắn nắm tóc Diệp Mi để cô làm thoả mãn hắn. Diệp Mi ngồi xổm dậy trên giường, miệng vẫn mút chặt lấy nam căn to lớn. Cô cầm lấy nam căn, mút lên, mút xuống.

Sau một hồi thì Dục Nam rút nam căn ra khỏi miệng Diệp Mi. Hắn xoay ngược người cô lại, để cô quỳ trên giường. Cặp mông no tròn vểnh cao khiêu khích hắn. Dục Nam không chần chừ, đem nam căn lao thẳng vào trong Diệp Mi. Diệp Mi hét lớn, cô khôi phục lại đến nửa tâm trí. Đau kinh khủng. Dục Nam nghe tiếng hét cũng dừng lại động tác, hắn nhúu chặt mào. Không phải xử nữ sao có thể chặt đến như vậy. Hắn không thể nhúc nhích được dù chỉ mới đưa nửa “cậu bé” của mình vào.

Kế sách gạ gẫm bắt đầu.

“Nào thả lỏng ra. Anh hứa sẽ không đau. Anh xin thề.”

32. Chương 31: Mười Mồ, Toán Tính

Cảm ơn các bạn đã ủng hộ và đọc truyện của mình. Truyện đã chính thức cán mốc 10k. Thank you mọi người rất nhiều.

Thân ái, Jenmieband

“Anh rút nó ra, nhanh. Đau lắm!”

Mấy năm không hề đụng chạm thể xác dẫn đến việc này. Diệp Mi mắt giàn giụa nước, đầu lắc liên tục.

Dục Nam gồng mình, mồ hôi đầm đìa. Cô gái này thật muốn giết chết anh mà. Dục Nam cắn răng như không nghe thấy tiếng thét, chậm rãi tiến vào. Diệp Mi đau xé gan xé thịt.

Dục Nam bắt đầu đưa ra, rút vào. Nhẹ như chưa từng nhẹ hơn. Nam căn của anh bị thít chặt đến cực hạn, không thể tiếp tục nổi nữa. Anh hừ lạnh rồi rút ra, tiến về phía tử đầu giường. Diệp Mi thì như quả bóng xịt hơi, cuộn người rúc vào chăn.

Dục Nam lôi một viên thuốc màu trắng ra cùng với một cốc nước.

“Ngoan, dạ uống sẽ hết đau ngay.”

Diệp Mi không nghi ngờ ngồi dậy uống nhanh viên thuốc. Dục Nam cười gian xảo. Diệp Mi cảm thấy có chút là lạ trong người. Đây là...thuốc kích dục.

“Cầm thú.”

Dục Nam đè ngửa cô xuống giường, cắn nhẹ lấy xương quai hàm.

“Anh không cầm thú thì không thể trị nổi em.”

Người Diệp Mi nóng như đổ lửa. Hàng trăm con kiến như bò trên người cô. Khó chịu. Rất khó chịu.

Dục Nam nhìn cô gái bên dưới mặt đỏ lựng. Hắn cũng nhịn từ này rồi. Không chần chừ, anh xốc hai chân cô lên vai rồi thúc côn thịt thẳng vào vùng cấm địa. Diệp Mi thét lên vì sung sướng. Mắt cô mê ly khuấy phức trước tác dụng của thuốc. Dục Nam ra vào điên cuồng.

“Ừm...thoải mái...ừm...nhanh nữa....”

Dục Nam bất thành linh lật ngược người Diệp Mi xuống, tiếp tục ra vào. Diệp Mi oằn mình như một con mèo con.

“Thoải mái...hự...không?...hự.”

Dục Nma gằn giọng, mắt tràn đầy dục vọng.

“Ừm...rất thoải mái...a...”

Hai người điên cuồng liên tục rồi một dòng tinh dịch bắn thẳng vào trong cơ thể Diệp Mi. Hai người vật ra giường.

Thuốc có vẻ vẫn còn tác dụng, Diệp Mi lại bắt đầu khó chịu. Cô trèo lên người Dục Nam. Dục Nam cười nhìn cô.

“Đúng là cô gái của tôi.”

Anh ngồi bật dậy, ép thân thể Diệp Mi với cơ thể mình. Cô vẫn ngồi trên người anh, tay ôm lấy cổ anh. Dục Nam rúc mặt vào bầu ngực đầy đặn ngay trước mắt. Tay ôm lấy hông cô. Ngay lúc đó, anh ản mộng cổ khiến dục vọng to tướng lao thẳng vào âm đạo. Diệp Mi rên rỉ, vô lấy mái tóc anh. Đầu cô ngửa ra sau. Mật dịch thấm đẫm ga giường bên dưới. Cảnh xuân diệu kì của đôi trai tài gái sắc làm người ta đỏ mặt.

Dục Nam ôm lấy cơ thể Diệp Mi trong bồn tắm. Làn nước sóng sánh như ản như hiện hai cơ thể đẹp như tranh bên dưới. Diệp Mi đang ngồi dựa vào Dục Nam, thanh thần chìm vào giấc ngủ say. Anh vuốt ve mái tóc cô. Họ ân ái hai cuộc từ đêm đến tờ mờ sáng. Diệp Mi kiệt sức là điều đương nhiên.

Anh bế cơ thể trần trụi say ngủ của cô vào giường rồi đắp chăn cho cô. Dục Nam ngẩn nhìn cô hồi lâu. Cô đẹp như thiên sứ. Trong sáng mà dễ vỡ.

Anh mặc áo choàng tắm vào rồi ấn nhẹ bằng điều khiển. Chiếc rèm nhìn tưởng như bức tường hoa văn nhẹ nhàng uyển chuyển. Cửa sổ nhìn ra bể bơi bên trong của bar Vọng mộng, chuyên phục vụ các thương nhân, chính trị gia ăn chơi, gái gú. Anh nhắc điện thoại lên rồi bấm một dãy số. Đầu dây bên kia nhanh chóng nhắc máy.

“Lão đại.”

Dục Nam xoa trán. Ánh mắt đượm buồn, nhắm chặt trong giây lát.

“Thưa lão đại có gì muốn dặn dò.”

Dục Nam mở to mắt, ánh mắt không còn mang vẻ buồn rầu kia nữa mà thay vào đó sự lạnh lẽo đến xương tủy. Trông anh như một con quỷ máu lạnh.

“Bắt đầu kế hoạch đi. Nhanh và không có bất cứ sai sót nào hiểu chưa?”

“Vâng, thưa lão đại. Sẽ bắt đầu kế hoạch ngay bây giờ ạ.”

Anh đập máy, mông lung nhìn bên ngoài. Sao lại mỗi hận thù mấy chục năm này lại liên lụy đến em hả, Lâm Diệp Mi. Nhưng xin em thứ lỗi cho anh, anh không thể để tất cả trôi qua như vậy.

Trên giường, cô gái xinh đẹp kia đã tỉnh dậy. Cô lạnh mà đẹp. Ánh mắt không gọn sóng mà nhìn về phía người đàn ông kia.

33. Chương 32: Không Đẹp Trai Lắm!

Một vòng tay nhỏ bé chòng qua eo Dục Nam. Anh cười tươi rồi xoay người lại ôm lấy eo nhỏ của Diệp Mi.

“Tỉnh rồi?”

Diệp Mi rúc đầu vào ngực anh, nũng nịu như con mèo nhỏ. Anh vuốt ve mái tóc cô rồi hôn nhẹ lên.

“Còn đau không?”

Cô lắc đầu rồi lại tiếp tục rúc vào lòng anh. Cô mặc chiếc áo sơ mi của anh, làm cho vòng mông đầy đà cứ thoát ần thoát hiện sau cái áo. Miệng Dục Nam khô khốc, anh nuốt nước bọt cái ực. Diệp Mi trong lòng anh cười khúc khích vì sự thay đổi đột ngột của anh. Cô lúi lại nhìn anh. Cô cười thật tươi rồi kéo tay anh.

“Đi với em đến một nơi, em muốn anh gặp người đàn ông mà em yêu.”

Dục Nam giật giật khoé miệng. Người đàn ông mà cô yêu. Hừ.

“Đi.”

Chiếc xe thể thao đồ kịch trước một ngôi biệt thự sang trọng. Người hầu hai bên cung kính cúi chào. Dục Nam và Diệp Mi dắt tay nhau đi vào. Mặt anh thì hầm hầm như muốn giết người. Còn cô thì tươi như hoa. Tiếng rì rào của các giúp việc trẻ hai bên ngày càng to.

“Đẹp trai quá...”

“Trời, đúng là đẹp không góc chết mà...”

“Họ chẳng xứng đôi gì cả. Nhìn người đàn ông kia đã thấy là bị gò ép rồi.”

Một người hầu đứng cười khinh bỉ nhìn bọn họ. Lời này lọt vào tai của cả hai người, Dục Nam và Diệp Mi. Diệp Mi coi như chẳng nghe thấy gì, ung dung bước tiếp. Bàn tay đang nắm chặt với tay cô đã buông ra.

Dục Nam cười nhếch mép tiến về phía cô giúp việc vừa rồi.

“Em tên gì vậy?”

Cô ta ngại ngùng cúi đầu. Thầm mừng trong bụng.

“Dạ, em tên Phong Nhi ạ.”

Diệp Mi cười cười, khoanh tay đứng xem kịch vui. Nhìn cái nụ cười kia của anh, cô đã biết ngay là có trò vui rồi.

“Thế à, vậy em có người thân, họ hàng gì không?”

“Dạ, bố mẹ và em trai em ạ.”

Anh cười tươi rồi rút điện thoại ra. Anh bấm nhanh dãy số rồi chờ máy.

“Dạ, lão đại có gì sai bảo ạ?”

“Tìm gia đình của người tên Phong Nhi, cho họ một số tiền thật lớn...”

Mắt Phong Nhi sáng lên. Không ngờ cô lại tìm được món hời to vậy. Dục Nam khẽ cười nhẹ.

“Coi như đền bù cái chết và tang lễ của con gái họ.”

Lần này Phong Nhi không thể tin nổi. Cô như muốn nói gì đó thì một tiếng “rắc” vang lên. Đầu cô bị Dục Nam bẻ mạnh một cái. Phong Nhi ngã gục ngay tại chỗ. Không ai xung quanh dám nhúc nhích.

Dục Nam ung dung rút khăn từ trong túi áo rồi lau tay. Diệp Mi nhìn đám người hầu đang run cầm cập.

“Thu dọn.”

Dục Nam ném cái khăn lên cái cơ thể không hồn kia rồi bước ra chỗ Diệp Mi.

“Anh không nể mặt em là chủ nhà mà ra tay giết người của em vậy à?”

Dục Nam cười nhẹ, ôm lấy eo cô.

“Sao phải nể mặt, sớm hay muộn thì đây cũng là nhà của chúng ta, của anh và em.”

Diệp Mi dựa nhẹ vào người anh, hai người tiến vào trong phòng khách.

Một cậu bé trong bộ vét đen chặm rãi trèo xuống khỏi ghế sofa. Trông vừa đáng yêu vừa chững chạc. Cậu ta mang vẻ mặt lạnh như tiền, không cảm xúc dù cậu mới chỉ là trẻ con. Mắt cậu lướt nhanh đánh giá người đàn ông trước mặt.

“Mẹ, nếu đây là bố con thì con xin nhận xét thẳng. KHÔNG ĐẸP TRAI LẮM.”

Dục Nam đơ ra trước ngón tay bé nhỏ đang chỉ anh.

Diệp Mi cất bước đến chỗ cậu nhóc.

“Quan Dục Khiêm, chẳng phải con luôn muốn gặp bố sao. Đây bố con mẹ dẫn về rồi đấy. Tại sao lại chê?”

Dục Khiêm mắt sáng lên như sao.

“Hoá ra là bố thật.”

Cậu bé bước những bước ngắn tũn đến chỗ cha mình vẫn đang đứng như trời trồng.

“Bố, bé con.”

Dục Nam giờ mới bình tĩnh. Anh đến tận giờ phút này mới nhớ ra là trước khi đi, cô vẫn mang trong mình cốt nhục của anh. Thằng bé đang đứng ngay trước mặt anh và chê bố nó XẤU TRAI! Trên đời này chưa ai dám làm thế. Lòng tự trọng của anh bị xúc phạm nặng nề.

“Bố, bố.”

Dục Nam bế đứa bé tên Dục Khiêm kia lên. Anh liếc nhìn một hồi. Công nhận thằng bé giống anh như đúc, chỉ khác mỗi đôi mắt là màu xanh lá cây giống Diệp Mi. Nhưng nhìn toàn thể thì thằng bé có các nét đẹp hơn anh. Khiến khuôn mặt nó cũng phải gọi là...đẹp trai hơn.

“Sao lại chê bố của con xấu trai?”

“Vì bố không đẹp trai bằng con.”

34. Chương 33: 1095

“Lão đại, cậu chủ.”

Mặc Ngộ đứng ở cửa phòng khách cúi người, kính cẩn chào Diệp Mi và Dục Khiêm.

Dục Khiêm nhìn thấy Mặc Ngộ thì vui vẻ trèo tốt từ lòng Dục Nam xuống dưới đất.

“Chú Ngộ, chú có mang cho Khiêm Khiêm đáng yêu của chú thuốc nổ mini lần trước Khiêm Khiêm làm với chú ở phòng thí nghiệm không?”

Mặc Ngộ đánh mắt sang chỗ Diệp Mi. Cô lắc đầu nguầy nguậy. Thằng bé mà vác thứ đó vào nhà thì chắc nổ cả nhà mất.

“Mang đến cho cha xem đi.”

Dục Nam ung dung ngồi trên ghế sofa, cười tươi nhìn Dục Khiêm. Dục Khiêm thì như bắt được vàng hào hứng kéo ông quần Mặc Ngộ.

“Chú Ngộ, đi, dẫn Khiêm Khiêm đến phòng thí nghiệm.”

Mặc Ngộ bị thằng bé kéo đi. Mặt anh khổ sở còn hơn cả đi giết người. Dục Khiêm vừa đi vừa luyên thuyên mọi việc.

Diệp Mi thở dài, ngán ngẩm. Dục Nam vẫn giữ nguyên nụ cười. Anh ngoắc tay ra hiệu cho Diệp Mi ngồi lên đùi mình. Diệp Mi ngoan ngoãn nghe lời ngồi lên đùi anh.

“Vậy thì hoá ra anh ghen với chính con trai mình sao?”

Diệp Mi gật đầu, cô dựa vào vòng ngực rắn chắc của anh. Bỗng Dục Nam xoay mặt cô lại. Anh bá đạo hôn lấy cô. Diệp Mi vòng tay quanh cổ anh. Môi chạm môi. Dục Nam lấy tay xoa bóp bầu ngực sữa to lớn của Diệp Mi. Diệp Mi hoảng hốt dứt ra.

“Có người vào đó, đừng làm vậy.”

Dục Nam nhướng một bên mày. Anh ôm lấy cơ thể cô, bước lên tầng trên. Anh mở đại một phòng. Nhìn xung quanh thì ai cũng nhận ra ngay đây là phòng vẽ. Khắp nơi là những bức hoạ về một người đàn ông đẹp trai, tuấn tú.

Dục Nam liền buông Diệp Mi ra. Anh bước vào trong. Mắt anh lộ rõ tia ngỡ ngàng.

Những bức tranh rất đẹp. Những nét vẽ đẹp đến từng tí. Mọi cảm xúc, sắc thái của người đàn ông đều được vẽ vô cùng sinh động. Vui, buồn, tức giận. Tất cả là để miêu tả một người đàn ông tên Quan Dục Nam.

Mắt Dục Nam dừng lại ở một bức tranh được che lấp ở góc phòng. Một người đàn ông và một người phụ nữ đang quấn lấy nhau. Mồ hôi lấm tấm khắp cơ thể cả hai. Tóc cô gái xoả ra tứ tung, khuôn mặt chìm trong dục vọng, đẹp mê li. Còn người chàng trai cao to, vạm vỡ đang không ngừng chiếm lấy cơ thể của người phụ nữ bên dưới. Hai cơ thể trần truồng vừa mang nét dục vọng nguyên thủy của con người, vừa mang nét đẹp kì lạ của tình yêu nam nữ.

“Em vẽ?”

Diệp Mi dựa người vào cửa. Cô gật nhẹ đầu.

“Bình thường không ai được vào căn phòng này kể cả Dục Khiêm nhưng chắc hôm qua em quên khoá cửa.”

Dục Nam nhìn cô rồi nhìn một bức tranh vẫn còn dang dở trên giá. Đó là anh trong bữa tiệc hôm qua. Anh đứng trên cầu thang, uy nghiêm nhìn xuống. Bất giác anh đưa mắt nhìn tất cả các bức tranh.

Các bức tranh đều được sắp xếp theo trình tự. Mỗi bức tranh đều là anh trong 3 năm qua. Tất cả bắt đầu bằng bức tranh ân ái giữa họ. Mỗi ngày cô đều vẽ và cô vẽ anh. Tranh dày đặc trong căn phòng đến nỗi không thể đếm xuể.

“Em vẽ bao nhiêu bức rồi?”

“1094 bức, chưa kể bức tranh đang vẽ dở trên giá.”

Dục Nam nhẩn tính, vậy hoá ra hôm qua tròn 3 năm cô bỏ đi. Diệp Mi đoán được suy nghĩ của anh, cô chỉ cười nhẹ.

Em vẽ để nhớ về anh. Em nhớ anh qua trang giấy trắng. Em mang cảm xúc hoá thành nét vẽ.

Dục Nam nhìn cô thật lâu.

“Tại sao em lại bỏ đi? Tại sao em lại làm thế? Tại sao?”

”Em không thể ở lại, Dục Nam

Dục Nam giận tím mặt. Anh hùng hổ lao về phía cô.

“Hừ. Chẳng nhẽ em lại ích kỉ như vậy? Em và Dục Nhi cãi nhau mà em chỉ vì vậy mà bỏ đi. Em thật quá ích kỉ.”

Diệp Mi lắc đầu. Cô giữ chặt lấy bàn tay anh. Cô nhìn chân mình, im lặng hồi lâu. Mắt cô mang chút bối rối khi nhìn lên anh.

“Em và Dục Nhi chỉ muốn bảo vệ anh thôi. Em đã nhờ em ấy giúp. Em cần anh bình tĩnh lại. Em xin anh, em cần phải giải thích.”

35. Chương 34: Không Phải Con Ruột?

Diệp Mi dắt anh vào phòng làm việc của cô. Cô kéo anh xuống ghế sofa màu đỏ rượu ở góc phòng. Dục Nam lặng yên ngồi.

“Anh uống rượu không?”

Anh gật nhẹ đầu. Hai chân anh bắt chéo, tay phải để lên đùi, tay trái vòng qua thành ghế sofa. Diệp Mi mang hai ly rượu. Cô đưa cho anh một ly rồi cô vòng về chiếc ghế tại bàn làm việc, ngồi xuống. Với chất giọng đều đều cô bắt đầu kể lại mọi chuyện.

“Em ngoài làm cho bang Diệp Hắc, em cũng nhận một số vụ tại một tổ chức. Tại đó, em gặp Dục Nhi. Tính ra thì tụi em cũng đã là hợp tác là một đội ăn ý qua rất nhiều vụ. Các thành viên trong đó đều dùng mật danh. Như của là Jenm, của Dục Nhi là Dia. Không ai trong chúng em được biết thân phận của đồng đội hay bất cứ thành viên khác trong tổ chức. Nhưng em và Dục Nhi nhận ra nhau là do hành động cùng nhau quá nhiều. Lúc em ra vườn hoa, cô ấy cũng có hỏi em. Chủ nhân của tổ chức chưa từng lộ mặt. Hắn ta giám sát được mọi động tĩnh của toàn bộ sát thủ trong tổ chức. Em đã nhận được một cuộc gọi vào đêm trước khi chúng ta sang gia đình anh. Cuộc gọi rất ngắn. Người trong cuộc điện thoại, em nhận ra là chủ nhân của tổ chức. Tụi em nhận nhiệm vụ luôn có mã an toàn. Và mã đó là của người đứng đầu tổ chức. Ông ta nói đúng 3 chữ. Đi hoặc Giết. Anh biết không? Nó có nghĩa là em sẽ bỏ đi hoặc bọn họ sẽ giết anh. Lúc đó em rất hoang mang và em quyết định bỏ đi. Em chỉ còn hai lựa chọn đó thôi, Dục Nam. Bọn họ rất dã man đối với những người lám trái lệnh. Bọn họ đã rất lượng thứ cho em vì chuyện em về sống với anh. Em không phải làm nhiệm vụ trong suốt 6 tháng rồi. Em là nữ sát thủ giỏi nhất của tổ chức. Họ đã rất nhân nhượng. Nhưng khi họ nghe tin em có thai, chủ nhân đã tức giận. Ông ta cần em. Em là con át chủ bài của tổ chức. Em đã sắp xếp đầy đủ để bỏ đi. Lúc đó, em cần một cái cớ và thế là em gặp Dục Nhi.

Những năm qua, em cố gắng tìm tất cả những thông tin về tổ chức. Em vẫn nhận nhiệm vụ nhưng em giấu tất cả về Dục Khiêm. Em không thể để họ tiếp cận thằng bé. Bọn họ không quan tâm em làm gì kể cả là một bang chủ. Thứ họ cần chỉ là em hoàn thành nhiệm vụ. Em quay về đây. Thực chất em cũng không muốn dính dáng đến anh. Em chỉ cần hoàn thành xong nhiệm vụ. Đến dạ tiệc lần trước, em cũng không muốn đi nhưng em phải đến. Vì mục tiêu của em ở đó. Em bắt buộc phải lộ mặt.”

Dục Nam nghe xong câu chuyện, anh vẫn giữ im lặng. Diệp Mi đứng lên, uống sạch rượu trong cốc. Cô đứng lên bước về phía cửa sổ sát đất. Bóng dáng cô đơn, bé nhỏ.

“Xong nhiệm vụ rồi, em sẽ lại đi nữa à?”

Diệp Mi im lặng thay cho câu trả lời. Phải cô sẽ lại bỏ đi. Nhưng lần này mọi chuyện sẽ khác đi rất nhiều

“Bố, bố.”

Tiếng Dục Khiêm vang lên từ dưới nhà. Dục Nam đứng lên ra khỏi phòng. Trước khi đi, anh nhìn Diệp Mi. Trông cô quá đơn côi trong căn phòng. Ba năm ròng rã cố gắng đấu tranh, liệu cô đã mệt chưa? Dục Nam sượt qua một tia thương sót rồi anh đóng cửa lại.

Một giọt nước mắt lăn dài trên má Diệp Mi. Tất cả mọi thứ đều theo đúng kế hoạch ban đầu của cô. Chỉ có đúng một điều cô không ngờ tới nhất. Đó là...cô vẫn yêu anh sâu đậm.

“Cạch”

Tiếng cửa mở ra. Mặc Ngộ đóng cửa, anh đứng khom lưng trước chiếc bàn làm việc to lớn.

“Lão đại.”

“Việc tôi nhờ cậu điều tra thế nào rồi?”

“Dạ thưa, bên phía Quan thiếu đang bắt đầu kế hoạch truy sát một bang phái lớn có tên là Phỉ Nhã. Đây là một bang phái hùng mạnh trong giới hắc đạo của Trung Đông. Nghe nói người đứng đầu là một phụ nữ. Còn nữa, thuộc hạ điều tra được một tin nhưng không chắc chắn lắm. Hình như...Quan Dục Nam không phải là con trai ruột của Quan gia.”

Diệp Mi nhú mày, quay người lại.

“Không phải con ruột?”

36. Chương 35: Sự Lựa Chọn

Dục Nam bước xuống dưới tầng đã thấy Dục Khiêm đang ôm lấy một hộp sắt nhỏ. Trông chẳng khác mấy với hộp kẹo trẻ em bình thường. Dục Nam bế Dục Khiêm, anh âu yếm hôn lên má thằng bé.

“Con trai, con có thể cho cha xem xem bom mini của con hoạt động thế nào chứ?”

Dục Khiêm gật đầu lia lịa. Dục Nam yêu thương hôn lên má con trai rồi đặt thằng bé xuống đất. Dục Khiêm liền để chiếc hộp trên bàn nước ngoài phòng khách.

“Cha à, con nghĩ là...”

“Sao con trai?”

“Cha và con nên đứng xa xa một chút.”

Thằng bé túm gấu quần Dục Nam, kéo anh vào một góc khuất sau bức tường phòng khách. Dục Khiêm lôi ra một chiếc nút nhỏ màu đỏ. Cậu có vẻ hơi chần chừ.

“Cha ơi, nếu mẹ mắng thì sao?”

“Cha sẽ chịu trách nhiệm.”

Nếu biết trước hậu quả sẽ nằm ngoài tầm dự đoán của anh thì lúc đó anh đã không hứa với thằng bé như vậy.

Dục Khiêm hơn hở ra mặt. Không chần chừ, cậu ấn mạnh vào chiếc nút đỏ. Một tiếng “bùm” vang lên. Phòng khách mịt mù trong khói bụi.

Tiếng chạy hôc tốc của Diệp Mi từ trên gác xuống.

“Cái gì thế này!!!! Dục Khiêm con lại làm gì rồi hả!!!!”

Dục Khiêm khoái chí vì đã có bia đỡ đạn, cậu kéo tay Dục Nam ra trước mặt mẹ. Lúc này, Dục Nam mới nhìn rõ “hiện trường vụ án” vừa rồi.

Nói chung là mọi thứ như được san phẳng, không còn gì trong phòng là ra hình ra thù nữa. Anh gạt đầu tán thưởng. Uy lực lớn nhưng không lan rộng. Rất hữu dụng.

“Mẹ, mẹ, mẹ. Là bố bảo con làm. Bố nói sẽ chịu hết trách nhiệm. Mẹ đừng mắng con, mắng bố ý.”

Diệp Mi nghiêng răng ken két nhìn người kia đang ung dung đút tay túi quần.

“Anh...”

Dục Nam thấy cô tức quá mà ghen không nói nổi lời nào, anh liền phì cười. Anh lấy điện thoại trong túi, bấm nhanh dãy số.

“Lắp lại phòng khách như cũ cho tôi.”

Nói xong anh dập thẳng máy mà không thèm nghe tiếng ú ớ từ điện thoại. Thuộc hạ của anh sẽ tự hiểu thôi.

Dục Khiêm gạt đầu hài lòng rồi cậu bé kéo tay mẹ.

“Hôm qua chẳng phải mẹ hứa cho Khiêm nhi đi thăm cô Dục Nhi sao? Hay bây giờ có bố ở đây nhà mình đi luôn đi.”

Diệp Mi liếc nhìn Dục Nam. Mặt anh vẫn không biểu lộ chút sắc thái nào.

“Ừm, chúng ta đi. Để mẹ gọi cho cô Dục Nhi.”

Cô quay ra gạt nhẹ đầu với Mặc Ngộ. Cậu hiểu ý liền lui xuống.

Tầm 15” sau, Mặc Ngộ quay lại.

“Quan tiểu thư đồng ý, bảo hẹn ăn trưa ở Tây Đằng.”

Diệp Mi gạt nhẹ đầu.

“Chuẩn bị xe.”

Mặc Ngộ cung kính lui xuống. Diệp Mi quỳ xuống nhìn Dục Khiêm.

“Con trai, lên thay bộ quần áo thoải mái hơn đi.”

Dục Khiêm “Dạ” một tiếng rồi bước những bước chập chững về phòng.

“Thằng bé nghe lỗm được Mặc Ngộ nói sáng nay bố nó sẽ đến nên thằng bé liền mặc comple xịn nhất của nó. Hôm nay thằng bé vui lắm khi được gặp anh.”

Diệp Mi cười gượng gạo nhìn Dục Nam. Từ bao giờ hai người lại có cái cảm giác xa cách thế này. Dục Nam vẫn im lặng. Anh hiểu sự lúng túng củ Diệp Mi. Bất chợt anh kéo cô vào lòng. Môi anh nhẹ nhàng hôn lấy bờ môi đỏ hồng kia. Không mang nét dục vọng nào, ấm áp mà ngọt ngào.

Dục Nam buông Diệp Mi ra, anh cười tươi rồi thì thầm vào tai cô.

“Anh nói rồi. Anh sẽ không để em bỏ đi lần nữa. Dù bất cứ lí do gì. Kể cả em nói em không yêu anh hay em hận anh thì anh cũng sẽ không buông tha em. Đời này, kiếp này em chỉ thuộc về một mình, Quan Dục Nam anh thôi.”

Diệp Mi tựa cằm lên vai anh. Đúng ra cô nên vui vẻ mới phải nhưng cô lại cảm thấy những lời anh nói như một hòn đá đè nặng lên vai.

Cô chỉ có hai lựa chọn, Dục Nam và Dục Khiêm. Em xin lỗi anh. Nhưng em không thể để bọn họ giết con trai của chúng ta được. Xin anh hãy hiểu cho em. Sự lựa chọn của em tất cả đều muốn tốt cho Dục Khiêm cả thôi. Thà em tự tay giết anh còn hơn để bọn họ giết cả hai người.

37. Chương 36: Đến Thăm Cô Dục Nhi

“Mẹ, trông con thế nào?”

Dục Khiêm chạy từ phòng ra. Trên người cậu là chiếc áo sơ mi và quần âu. Chiếc áo sơ mi để mở hai cúc trên trông quyến rũ vô cùng. Da thịt màu đồng làm nổi bật vẻ ngoài điển trai (hơn bố của cậu).

Dục Nam hài lòng nhìn con trai. Rất ra dáng đàn ông. Hai bố con giờ đây chẳng khác gì nhau. Từ đầu đến chân.

“Dục Khiêm, trời nắng nhớ mang theo kính râm.”

Diệp Mi nhắc nhở cậu con trai. Dục Khiêm lột tốt vào phòng lấy thêm một chiếc kính râm.

“Bố có kính râm không bố?”

Dục Khiêm chạy lạch bạch về phía Dục Nam. Dục Nam cười nhẹ rồi anh quay người ra ngoài gara. Một lúc sau, anh quay lại với một chiếc kính râm.

“Có thừa hoàng tử nhỏ của bố.”

Dục Khiêm gật đầu hài lòng rồi cậu chạy về phía mẹ. Diệp Mi hiểu ý, cô bế thẳng bé lên.

“Mẹ, con muốn đi xe bố.”

Diệp Mi nhìn Dục Nam hỏi ý kiến.

“Được thôi, đi.”

Ba người bước ra khỏi nhà. Cả ba người đúng là cực phẩm. Đẹp từ bố đến con và mẹ. Lạnh lùng cũng từ bố đến con và mẹ.

Không khí trong xe yên lặng đến lạ thường. Dục Khiêm đã rúc vào lòng mẹ ngủ say sưa. Diệp Mi và Dục Nam rơi vào khoảng không im lặng. Bỗng tiếng chuông điện thoại của Diệp Mi phá vỡ bầu không khí.

“A lô.”

Đầu dây bên kia nói rất dài, mãi một lúc sau mới thấy Diệp Mi trả lời lại.

“Chị biết rồi, chị có dẫn theo Khiêm nhi. Em không phải lo.”

Xong xuôi, Diệp Mi cúp điện thoại. Cô quay sang nhìn Dục Nam.

“Dục Nhi muốn chúng ta đến biệt thự của em ấy. Em ấy muốn tự nấu ăn.”

Dục Nam tò mò quay sang nhìn Diệp Mi. Anh chưa từng nghe qua chuyện Dục Nhi biết nấu ăn. Diệp Mi liền hiểu ý, cô cười nhẹ. Nụ cười thân quen làm trái tim Dục Nam quận sóng. Anh nhớ nụ cười đó biết bao. Nó ám ảnh anh mỗi đêm trong 3 năm qua.

“Không làm không có nghĩa là không biết. Anh cứ thử xem. Em chắc chắn em ấy nấu ăn rất ngon.”

Dục Nam bắt thần quay mặt, nhìn con đường trước mặt.

Chiếc xe thể thao xanh đỏ kịch lại trước một căn biệt thự quý phái theo phong cách hoàng tộc thời xưa. Dục Nhi rất ưa chuộng thể loại này nên đa số nhà của cô đều được xây dựng như vậy.

Diệp Mi vẫn bế Dục Khiêm đang say giấc trong tay. Dục Nam chần chờ một lúc rồi ôm lấy eo Diệp Mi dẫn cô vào trong nhà. Diệp Mi có chút bất ngờ nên nảy người lên như bị điện giật.

Qua cánh cửa chạm khắc vàng vô cùng tinh xảo là một hành lang dài được trải thảm trắng. Cứ cách 10 bước thì lại là một chùm đèn gắn kim cương toả sáng trên đầu. Hai bên tường treo vô số các bức tranh cổ kính từ những năm thập niên bốn mươi, năm mươi. Bước qua hành lang dài thì một đại sảnh hùng vĩ hình vòng tròn hiện ra gồm cầu thang uốn nổi lên tầng hai. Mỗi bậc thang lại mang những bức vẽ khác nhau, rất cầu kì. Hai bên cầu thang là hai khung cửa hình vòm cung được chạm khắc tinh tế. Một bên dẫn về phòng ăn, một bên dẫn về phòng khách.

Diệp Mi và Dục Nam đi về phòng bếp. Tiếng nhạc Jazz từ trong vọng ra. Một cô gái đang đứng đằng sau gian bếp. Chân cô múa lượn theo điệu nhạc. Tay thì không ngừng nấu nướng. Chiếc váy xoè nhẹ nhàng như thiếu nữ uyển chuyển theo đôi chân. Mái tóc vàng uốn xoắn. Cô còn đeo thêm một chiếc tạp dề màu đỏ, ôm lấy vòng eo thon gọn.

Mùi thức ăn thoảng thoảng làm Dục Khiêm tỉnh giấc. Thằng bé trèo tốt khỏi lòng Diệp Mi.

“Cô Nhi, con đến rồi. Khiêm nhi của cô đến rồi.”

Dục Nhi thoát khỏi điệu nhảy của mình. Cô ôm lấy lấy Dục Khiêm, nhắc bổng thằng bé lên. Cô hôn chỉ chít lên mặt cậu nhóc. Dục Khiêm có vẻ đã quen với việc này nên cũng không lộ rõ sự khó chịu ra ngoài.

“Cô Nhi, hôm nay, con dẫn theo ba con đến đây.”

Dục Nhi nghe xong mà khựng lại. Mắt cô liếc về phía cửa phòng bếp. Tim cô như ngừng đập khi nhìn thấy Dục Nam đang sát khí bừng bừng đứng đó. Nhìn cách anh ôm eo Diệp Mi, cô đoán 8, 9 phần thì anh ấy cũng đã biết chuyện. Thôi kiểu này cô toi rồi. Chết chắc rồi.

38. Chương 37: Học Thành Sát Thủ

“Anh à, sao anh lại đến đây?”

Dục Nam vẫn lặng thinh nhìn Dục Nhi. Sát khí từ người anh ngày càng tăng cao. Bỗng Dục Nam bước ra ngoài. Dục Nhi liền chậm rãi đi theo. Đi qua Diệp Mi, cô còn nói mấy câu.

“Diệp Mi à, chị giết em rồi. Chị xme đồ ăn trong bếp đi, em đi gặp tử thần đây.”

Diệp Mi cười khở ôm lấy Dục Nhi. Cô còn vỗ nhẹ vai an ủi. Sau khi Dục Nhi khuất bóng sau cánh cửa, Diệp Mi liền cởi bỏ áo vest bên ngoài, đi thật nhanh vào bếp.

Trong chảo là sốt mì Ý còn đang dang dở. Nồi súp đã xong, vẫn đang đun nhẹ để giữ độ nóng cần thiết khi ăn. Mì đã được xếp ra 3 cái đĩa. Diệp Mi liền với lấy thêm một cái đĩa, rồi cô cho mì vào. Xong xuôi, cô bắt tay vào với món sốt mì. Nguyên liệu đã được cho đầy đủ, bây giờ chỉ cần nêm nếm cho vừa mồm. Tay nghề nấu ăn của Dục Nhi rất khá.

“Dục Khiêm.”

“Dạ thưa mẹ.”

Cậu nhóc lon ton chạy vào bếp nghe chỉ thị từ mẹ.

“Bê mấy cái đĩa đặt lên bàn.”

Diệp Mi đưa 4 cái đĩa cho cậu nhóc. Dục Khiêm đỡ nhanh lấy cả 4. Hai cái cậu để trên bàn tay còn 2 cái đĩa còn lại cậu đặt trên bập tay. Trông rất điêu luyện. Diệp Mi quay sang nhìn con trai.

“Ai dạy con mấy trò đó.”

“Dạ, cô Dục Nhi nói. Nếu sau này bố mẹ có nghèo thì con vẫn có nghề nghiệp dự phòng. Cô ấy dạy con bê đồ ăn, cách phục vụ trong quán ăn sang trọng. Nói chung là con bây giờ có thể phục vụ không khác gì các nhân viên thất nơ đen, mặc áo sơ mi trong các quán ăn 5 sao rồi. Con thấy nó cũng rất tiện ích.”

Diệp Mi gật đầu đồng ý. Ít ra thì thằng bé cũng có nghề. Diệp Mi tiếp tục đổ súp ra bát. Mùi thơm của súp bí đỏ khiến ai cũng phải xiêu lòng.

Xong việc nấu nướng, Diệp Mi liền lấy dao đĩa ra bày. Còn Dục Khiêm thì ngoan ngoan bê súp ra bàn. Lúc đó, tiếng giày và guốc lộp cộp cùng tiếng tức giận của Dục Nhi vang vào từ cửa.

“Dục Nam, em cũng chỉ muốn tốt cho anh thôi. Tại sao anh có thể đổ hết tội lên đầu em? Chúng ta là anh em mà!!!”

Dục Nam mặt lạnh như tiền, ngồi thẳng vào chiếc ghế đầu của bàn ăn. Dục Nhi thì vẫn liến thoắng, ngồi chiếc ghế bên cạnh. Diệp Mi bê khay sớt rồi đổ đều lên 4 đĩa. Cô cũng chẳng để tâm đến cuộc cãi vã.

“Chị Diệp Mi, chị nói gì đi chứ.”

Diệp Mi bị nhắc đến tên mà giật thót mình.

“Hả.”

Dục Nhi nhìn lên trời, chán nản.

“Không có gì, chị làm tiếp đi.”

Dục Khiêm chễm chệ trên chiếc ghế còn lại bên tay trái Dục Nam.

“Cô Dục Nhi, lát nữa con ở lại nhà cô nhé. Chúng ta tiếp tục tập luyện.”

“Tập luyện cái gì?”

Dục Nam nhíu chặt mày nhìn hai cô cháu. Dục Nhi thì im như tờ. Dục Khiêm thấy bố hỏi liền nhanh nhẩu trả lời.

“Dạ, học thành sát thủ...”

Cậu còn chưa nói hết câu đã bị Dục Nhi từ bên bàn đối diện chồm sang bịt chặt miệng lại. Dục Khiêm thấy thế liền im thin thít không hé răng nửa lời.

“Khổ quá, giấu làm cái gì. Cô Dục Nhi huấn luyện con thành sát thủ, có gì to tát đâu.”

Diệp Mi từ bếp ra, ngồi xuống ghế, ung dung nhìn màn hề trước mặt. Dục Nhi ngồi phịch về chỗ, len lén mắt nhìn ông anh trai.

“Nhìn gì. Sao phải sợ. Gia đình này có ai chưa từng giết người đâu. Sao phải giấu làm gì cho khổ.”

Dục Nhi thở phào ra. Dục Nam không ngẩng đầu lên, tay vẫn chậm rãi múc một thìa súp.

Bữa ăn trôi qua trong im lặng. Không ai nói gì. Ăn xong, Dục Nam và Dục Khiêm ra phòng khách chơi cờ vua. Còn Diệp Mi và Dục Nhi ở lại dọn dẹp.

“Chị à, sau này phải làm sao? Chẳng nhẽ xong nhiệm vụ rồi, chị lại đi.”

Diệp Mi rửa bát chậm rãi, mắt vẫn không có chút lo toan.

“Ừ. Nhiệm vụ lần này có chị mới được rút khỏi tổ chức. Còn em, Dục Nhi, chuyện của em sao rồi? Hợp đồng còn bao lâu?”

“Dạ còn 2 tháng nữa thôi.”

“Thế thì tốt.”

39. Chương 38: Phòng Huấn Luyện

“Dục Nhi này”

Diệp Mi quay người lại, hai tay cô chống lên thành rửa bát. Dục Nhi đang rửa bát cũng không để ý nét mặt lạnh băng của Diệp Mi.

“Sao chị?”

“Nếu được chọn giữa Dục Nam và Dục Khiêm, em sẽ chọn ai?”

Dục Nhi khựng người lại, cô ngẩng đầu lên nhìn Diệp Mi. Bóng dáng cô quanh, chìm đắm trong suy nghĩ của Diệp Mi khiến Dục Nhi có chút lo lắng trong lòng. Người chị này, cô rất hiểu tính cô ấy. Mỗi câu nói của Diệp Mi đều có ý nghĩa sâu xa của nó. Nếu không, cô sẽ không tự nhiên mà hỏi vậy.

“Diệp Mi, có chuyện gì kể cho em?”

Diệp Mi như tỉnh khỏi giấc mộng. Cô chợt dạ nhận ra mình vừa hỏi một câu vô cùng nhạy cảm. Diệp Mi liền cười tươi chất an Dục Nhi.

“Không có gì, chỉ là chị muốn...”

“Mẹ, mẹ.”

Dục Khiêm chạy như bay đến ôm chân Diệp Mi. Cậu rúc mặt vào chân Diệp Mi.

“Khiêm nhi muốn nhìn mẹ tập luyện dưới phòng huấn luyện. Đi mà.”

Diệp Mi yêu thương quỳ xuống, xoa xoa khuôn mặt mũm mĩm đáng yêu của thằng bé.

“Nhưng mẹ còn phải giúp cô Dục Nhi dọn dẹp, con chờ chút nữa nhá.”

“Không sao đâu chị, em tự làm được mà. Chị cứ xuống với thằng bé đi.”

Dục Nhi đẩy đẩy hai mẹ con đi. Diệp Mi liền bế Dục Khiêm lên, tiến về phía cửa - nơi Dục Nam đứng.

“Anh muốn xem không?”

Dục Nam gật đầu rồi bế Dục Khiêm từ tay Diệp Mi. Dục Nam đi theo Diệp Mi đến chân cầu thang ở đại sảnh. Diệp Mi ấn chiếc nắm trên đầu cầu thang bên trái. Tiếng lạch cạch vang lên, một cánh cửa từ sau cầu thang liền mở rộng ra. Bên trong tối om, không nhìn thấy gì.

“Để con.”

Dục Khiêm nhảy tốt từ lòng Dục Nam xuống rồi ấn nhẹ lên chiếc công tắc dấu kiềng sau bức tranh gần đó.

Cả không gian tối om liền sáng trưng. Cầu thang dẫn xuống tầng dưới được lắp kính. Hai bên đèn đèn được gắn dưới chân cầu thang hắt ngược ánh sáng lên trên.

Ba người cùng nhau bước xuống. Đến bậc cầu thang cuối cùng. Một bức tường sắt chặn lại. Diệp Mi nhấc tay đặt lên khung cửa. Một tia laze lướt qua bàn tay nàng rồi tắt. Một giọng nói vang lên.

“Vui lòng đọc mã xác nhận.”

“DM252.”

“Chào mừng Lâm đại.”

Tiếng cửa lạch cạch mở ra. Một hành lang rộng mở ra. Hai bên là những hàng vũ khí, giáp, quần áo,...

“Mẹ muốn mang theo vũ khí gì để con lấy cho.”

Diệp Mi không nói gì. Những ngón tay thon dài lướt qua mấy bộ quần áo bó treo ngay ngắn trên giá. Bỗng bàn tay dừng lại ở một bộ quần áo nữ bó sát, chất liệu co giãn bình thường, không hề chống đạn hay lấp thêm bất cứ chức năng gì. Cô cầm nó trên tay rồi hướng về một căn phòng ngay cạnh đó.

Dục Nam nhìn thân ảnh của cô khuất sau cánh cửa sắt của căn phòng. Anh dựa lưng vào tường, trông nhân nhả vô cùng.

“Mẹ con sao không mặc mấy bộ còn lại, trông có vẻ tốt hơn.”

Dục Khiêm vẫn đang lựa mấy chiếc dao gần đó. Cậu nhấc một chiếc lên. Chiếc dao ánh lên dưới ánh đèn trông vô cùng sắc. Bất giác cậu quay người lại phi chiếc dao về đúng chỗ đứng của Dục Nam. Dục Nam nhích nhẹ người, nâng tay nắm lấy chiếc dao ngắn. Chiếc dao không biết làm sao có thể nằm gọn trong lòng bàn tay anh. Khuôn mặt Dục Nam không chút biến sắc. Dục Khiêm ung dung như không có chuyện gì xảy ra, như thể cậu chưa hề phi chiếc dao ấy về phía bố mình.

“Mẹ thích những thứ đơn giản. Không cầu kì. Từ trước đến nay mẹ luôn mặc bộ đồ bó sát đó, trong bất kì nhiệm vụ nào.”

Dục Nam gật nhẹ đầu rồi mân mê chiếc dao trên tay.

“Con phi dao cũng khá đấy. Tốc độ nhanh nhưng chưa đủ uy lực. Cổ tay vẫn còn hơi cứng. Phải thả lỏng một chút. Coi chiếc dao như một phần của cơ thể con vậy.”

Dục Khiêm không nói gì, cậu vẫn chú tâm vào những chiếc dao. Nhưng thực chất cậu đã lưu giữ từng lời dặn vừa rồi của Dục Nam vào tâm trí.

Tiếng guốc nện xuống dưới sàn làm cả hai người đều hướng đến nơi phát ra tiếng động.

Thời gian mình đang rơi vào tầm 0h - 3h sáng. Còn đa phần mình không đăng trong ngày.

Tác giả

40. Chương 39: Đàn Sói

Diệp Mi chậm rãi bước về phía Dục Khiêm. Cô quỳ xuống vuốt ve mặt cậu.

“Nào, chọn cho mẹ một chiếc dao.”

Dục Khiêm ngoan ngoãn gật đầu rồi quay về phía dãy dao kia. Cậu chần chờ một lúc rồi nhặt một con dao lên. Lưỡi dao sắc bén, được mài cẩn thận. Cậu chìa cán dao về phía Diệp Mi. Cô cầm chặt lấy lưỡi dao rồi xoa đầu thằng bé.

“Cảm ơn, con trai.”

Dáng vẻ tao nhã, phát ra sự lạnh lẽo ngút trời của Diệp Mi làm người khác phải khiếp sợ. Trong bộ đồ bó sát, thân thể cô đẹp mê người. Đường cong hoàn hảo.

Diệp Mi ung dung tiến về phía cánh cửa được cài ba song sắt cuối dãy hành lang toàn vũ khí này.

“Cha, đi theo con.”

Dục Khiêm cất bước về phía căn phòng đối diện phòng thay đồ lúc nãy. Họ bước trên chiếc cầu thang uốn lượn. Lên đến nơi, một căn phòng được bao bọc trong kính mở ra. Qua lớp kính, bên dưới là một khu rừng rậm rạp.

Dục Khiêm chậm rãi ngồi lên một chiếc ghế, nhìn xuống dưới. Dục Nam ngồi cạnh con trai.

Thân ảnh của Diệp Mi xuất hiện ngay sau đó. Cô bước ra giữa khu đất không có rừng cây um tùm. Yên lặng đứng chờ đợi. Dục Nam có chút mất kiên nhẫn nhìn sang Dục Khiêm.

“Từ từ, bọn nó sẽ đến nhanh thôi.”

Cậu vừa dứt lời một đàn sói to lớn lừng lững từ khu rừng chập rây bước ra. Đàn sói cũng phải tầm 8,9 con. Con nào cũng lớn kinh khủng. Trung bình cũng phải cao 1,8m, dài 2m. Lông lá lù xù. Hàm răng lớn nhe ra. Những đôi mắt đỏ lừ nhìn về phía Diệp Mi.

Diệp Mi vẫn đứng im không nhúc nhích. Ánh mắt lạnh thấu xương nhìn về phía đàn sói.

Con đầu đàn chu một tiếng, cả đàn sói lao lên. Một con sói trắng lao về phía cánh phải của Diệp Mi. Cô liền bật nhảy người, lộn một vòng trên không chung. Sau đó đáp xuống đằng sau con sói trắng. Con sói còn hoang mang chưa biết chuyện gì xảy ra, quay đầu lại đã bị một đường dao ngọt sắc lia qua cổ. Thân và cổ đứt làm đôi. Máu bắn tung toé lên khuôn mặt vô cảm của Diệp Mi.

Hai con sói nâu thấy đồng loại bị giết liền điên cuồng lao lên. Diệp Mi nhấc nhẹ tay, cô phi nhanh chiếc dao. Không ngoài dự đoán, chiếc dao lao thẳng đến giữa hai mắt của con sói nâu. Nó ngã quỵ xuống. Con sói nâu còn lại càng điên cuồng lao lên hơn. Diệp Mi đạp vào thân cây đằng. Cơ thể lộn một vòng tròn, đáp nhẹ xuống lưng con sói. Cô ôm lấy cổ nó. Trong tích tắc, một tiếng rắc ghê rợn vang lên. Diệp Mi bẻ gãy cổ một con sói.

Cô trèo xuống khỏi lưng con sói trước khi nó ngã quỵ như hai người bạn đã chết kia. Sáu con sói còn lại có chút lưỡng lự khi nhìn những đồng loại của mình chết chỉ trong vòng mấy giây như vậy. Diệp Mi ung dung bước về phía con sói nâu ban nãy, cô rút chiếc dao trên đầu nó ra. Chiếc dao trong tay cô như một vũ khí tử thần, giết bất cứ vật nào ngang đường nó.

Trên phòng quan sát, Dục Nam không chút ngạc nhiên khi nhìn Diệp Mi giết mấy con sói kia trong tích tắc như vậy.

“Bố không ngạc nhiên sao? Khi mẹ giết mấy con sói kia nhanh như vậy ấy.”

Dục Nam nhếch nhẹ khóe môi. Một nụ cười như có như không.

“Bố từng chứng kiến mẹ con giết người còn tàn nhẫn hơn cả như thế này rồi.”

Dục Khiêm cũng không hỏi nữa. Mắt cậu bé tiếp tục chăm chú quan sát cuộc đấu 1 chọi 6 dưới kia.

Đàn sói nhìn nhau. Bắt đầu bàn kế hoạch để hạ gục đôi thủ. Chúng trao đổi rất nhanh. Xong xuôi, sói đầu đàn gừ nhẹ một tiếng. Đàn sói cẩn thận tách ra bao quanh Diệp Mi. Cô vẫn đứng im bất động như một pho tượng.

Sói đầu đàn chu lên một hơi dài rồi cả đàn lao vào tấn công một lúc. Diệp Mi không chút sợ hãi, như một cơn gió tránh nhanh những cú ngoạm đầy nhớp nháp. Bọn chúng bu lấy Diệp Mi nhưng cô chẳng hề nao núng vẫn tiếp tục tránh. Một lúc sau, một nụ cười lạnh nở rộ trên môi cô. Diệp Mi nâng dao lên quá ngang ngực. Cô chém tất cả chân của lũ sói. Tiếng chu lên đau đớn và tiếng máu bắn ra vang khắp. Cuối cùng tất cả liền im bật. Diệp Mi đứng giữa vũng máu, những cái xác nằm ngổn ngang xung quanh. Tất cả đều chết. Con thì bị chặt đầu, con thì bị cắt cụt hết chân tay rồi bị lia một phát qua cổ.

Một cảnh tượng đẹp đến lạ thường. Một cô gái mạnh mẽ giữa rừng xanh, giết một đàn sói. Máu tanh nồng nặc khắp bốn phía.

41. Chương 40: Cô Ngủ Với Hắc Chưa?

“Ôi trời ơi.”

Dục Nhi từ đằng sau bước về phía cửa sổ sát đất trên phòng theo dõi.

“Đó là đàn sói yêu thích của em mà. Sao chị ấy có thể một phát giết không còn một móng. Sứt tử, hỏ còn đầy ra mà không chọn. Lại đi chọn đúng đàn sói này.”

Trong lúc Dục Nhi đang than khóc cho đàn sói của mình thì hai bố con Dục Nam vẫn ung dung ngồi trên ghế như chẳng có chuyện gì xảy ra. Tiếng cửa tự động kêu cạch rồi từ di chuyển. Bóng dáng thư thái của Diệp Mi bước vào. Cô vẫn chưa lau máu dính trên tóc, quần áo và mặt.

“Mai chị tặng em đàn khác, được chưa?”

Diệp Mi tao nhã nhắc chai rượu từ trên giá xuống. Cô đứng ở góc quầy bar. Dáng vẻ mảnh mai rót rượu.

“Thật sao chị?”

Diệp Mi dừng tay lại, khuôn mặt sắc sảo lộ rõ vẻ phật ý ngược lên nhìn Dục Nhi. Dục Nhi liền biết mình vừa đắc tội với người phụ nữ vừa giết chết một đàn sói kia. Cô nhanh chóng im bật, quay về ngồi trên chiếc ghế cạnh Dục Khiêm.

“Con đã bảo với cô bao nhiêu lần rồi, hửm? Đừng trọc tức mẹ con khi mẹ vừa giết người hay làm bất cứ việc gì liên quan đến giết chóc và mâu me mà. Mẹ cũng chẳng nể tình chị em mà ra tay với cô khi bị cô chọc tức đâu.”

Dục Khiêm ngồi nghịch điện thoại. Khuôn mặt không vui khi phải nhắc đi nhắc lại một điều với người cô ngờ nghệch này.

“Mà này này. Con học cái cách nói thêm chữ ”hửm” cuối câu đấy từ khi nào vậy? Cô xin con Khiêm nhi à, đừng có như ba con. Trông đáng sợ lắm.”

Dục Nam đang mải ngắm nhìn Diệp Mi cũng quay sang cười nhẹ với cậu con trai. Dục Khiêm thì vẫn im lặng, chẳng muốn đáp lời.

Diệp Mi mang hai cốc rượu ra. Một cốc cô đưa cho Dục Nam. Song cô chẳng ngại ngừng ngồi thẳng lên đùi anh. Bộ quần áo bó trên người chẳng biết từ bao giờ đã là bộ quần áo sơ mi, vết thông thường. Cô dựa hẳn người vào Dục Nam. Cánh tay lực lưỡng của anh liền choàng qua eo cô.

“Dục Nhi, thế còn vụ bên Ninh Phú Minh xong chưa?”

Dục Nhi vừa nghe cái tên đó, mặt mày đã đen thui lại. Cái tên đàn ông bản thủ đó khiến cô buồn nôn.

“Sắp xong rồi, vụ này quá dễ. Anh ta tin tưởng em đến nỗi cho em quản lý mọi thứ. Vì anh ta muốn cái danh con rể trong Quan gia. Nhờ vào thế lực của Quan gia, anh ta có thể ngày một trèo cao. Hừ. Hừ, đừng hòng. Xong vụ này là em sẽ được rút khỏi tổ chức.”

“Cô ngủ với hắn chưa?”

Tiếng nói trong trẻo nhưng từ ngữ lại đen tối vô cùng phát ra từ đứa trẻ vẫn đang mải miết với chiếc điện thoại.

Mặt Dục Nhi giờ còn đen hơn đít nồi. Thằng bé này, nó nghĩ cô nó là ai mà ai cũng ngủ cùng, ai cũng lên giường cùng chứ!

“TẮT NHIÊN LÀ CHƯA RỒI!”

Dục Nam và Diệp Mi cùng bật cười ra tiếng trước điệu bộ muốn giết người của Dục Nhi. Dục Khiêm thật đúng là khắc tinh của cô nó.

“Con ở lại đây với cô Dục Nhi. Tập luyện đi nhé. Bố với mẹ có việc nên đi trước.”

Dục Nam kéo Diệp Mi đứng dậy. Anh kéo cô về phía cửa. Diệp Mi trước khi đi vẫn còn nhắc nhở mấy câu với Dục Khiêm. Thằng bé còn chẳng thèm ngẩng mặt lên nhìn mẹ. Nó thuộc lòng mấy câu đó rồi.

“Không bánh kẹo, không sử dụng súng, không đi chơi mà chưa có sự cho phép. Con biết rồi, mẹ cứ đi hẹn hò thoải mái đi.”

Diệp Mi thở dài rồi cùng Dục Nam bước đi.

Trên chiếc xe thể thao màu xanh, đôi nam nữ đang hôn nhau kịch liệt. Vừa mới vào xe, Dục Nam đã hấp tấp hướng xe về phía đường ngoại ô vắng người gần đó rồi đỗ kịch xe lại.

“Ừm...”

Bàn tay Dục Nam mò vào trong chiếc áo vest. Bầu ngực căng tròn chỉ cách hai lớp áo sơ mi mỏng và áo lót. Diệp Mi nhoài người sang bên ghế lái. Nụ hôn cuồng dã tiếp tục. Bỗng Dục Nam lật người Diệp Mi lại, để cô nằm dưới. Khuôn mặt hần đỏ lên vì kiềm chế.

“Đêm qua, quả thực không đủ mà.”

42. Chương 41: Nếu Có Kiếp Sau

Dục Nam hôn lấy chiếc cổ trắng ngần rồi từ từ kéo đôi môi mình xuống phía dưới. Dòng điện hình thành trên cơ thể Diệp Mi ở mỗi chỗ anh chạm vào. Cô khẽ run nhẹ người. Khuôn mặt ửng đỏ vì kích thích.

“Đừng xé quần áo. Em không muốn phải khoả thân đi mua quần áo đâu.”

“Em nghĩ anh sẽ cho em làm vậy à.”

Dục Nam cởi chậm rãi các cúc áo sơ mi của Diệp Mi và của mình ra. Chiếc quần âu bên dưới của cả hai người cũng bị lột ra. Chiếc áo lót màu da người của Diệp Mi cũng không ngoại lệ liền bị dứt ra, ném thẳng ra ghế sau. Dục Nam quay ngược người Diệp Mi lại để cô hướng lưng về phía hắn. Bộ ngực trần gợi cảm tì lên tay lái. Anh vén mái tóc dài của cô ra rồi đặt những nụ hôn chậm rãi lên tấm lưng mượt mà. Vật nam tính bên dưới đã lớn không tưởng, cọ sát vào bờ mông căng tròn của Diệp Mi.

Dục Nam kéo những mảnh quần áo duy nhất còn sót lại trên người cả hai ra. Anh ôm lấy bờ eo Diệp Mi rồi nhấc cô lên.

“Anh yêu em.”

Nói xong, với một lực ấn mạnh xuống, anh ngập trong cơ thể cô. Tiếng thét khoái cảm của Diệp Mi càng làm không khí thêm phần ái muội. Dục Nam ôm lấy eo cô nhấp lên nhấp xuống, liên tục không ngừng nghỉ. Diệp Mi thì sụi lơ trên tay lái, phát ra những tiếng rên rỉ liên hồi.

“Ừm... a... ưm... nhẹ thôi... Dục Nam à.... mạnh quá.”

Bỗng Dục Nam dừng lại. Anh quay người Diệp Mi lại. Để cô hướng về phía mình. Bộ ngực to lớn đập thẳng vào mắt anh. Dục Nam tiếp tục ra vào, khuôn mặt vùi vào trong bộ ngực. Diệp Mi ôm lấy đầu anh. Đầu ngửa lên, hai mắt cô nhắm chặt lại, hưởng thụ. Những tiếng va chạm vang ra từ chiếc xe thể thao đắt tiền khiến người khác phải đỏ mặt.

Khi Diệp Mi cạn kiệt sức lực gục trên vai Dục Nam thì một dòng nước đục ngầu liền rót vào cơ thể cô. Tiếng thở hổn hển của cả hai hoà quyện với nhau. Dục Nam đặt Diệp Mi ngồi lên đùi, âu yếm hôn mái tóc cô, để cô dựa hoàn toàn vào cơ thể mình.

Diệp Mi một lúc sau cũng tỉnh táo lại dần, bàn tay cô vé những nét vô định trên cơ thể rắn chắc của Dục Nam. Khuôn mặt xinh đẹp bỗng ngược lên nhìn.

“Nam à, anh yêu em nhiều không?”

“Yêu nhiều.”

“Anh yêu em đủ nhiều để tha thứ cho mọi thứ em làm chứ?”

”Đủ. Tất cả mọi thứ đều đủ

“Anh à, nếu sau này em phản bội anh thì anh sẽ làm gì?”

“Anh sẽ tiếp tục yêu em mà không có bất kì lời oán trách nào.”

Dục Nam không do dự trả lời. Anh cúi xuống hôn lấy bờ môi đỏ mọng bên dưới. Diệp Mi ản anh ra. Mắt cô man mác nỗi buồn.

“Em hỏi thật anh đấy. Em không đùa đâu.”

“Anh yêu em nhiều hơn để có thể hận em. Anh yêu em suốt kiếp này. Nếu gặp lại em ở kiếp sau, anh nguyện tiếp tục yêu em. Anh yêu em không có bất cứ lí do nào. Đơn giản vì anh yêu em thế thôi.”

Diệp Mi không nói gì, cô rúc vào lòng anh. Một giọt nước mắt lăn ra trên khuôn mặt mỹ lệ. Dục Nam giật mình khi cảm nhận được thân thể trong lòng đang run bần bật. Anh nâng cằm cô để cô đối mặt với mình. Anh khẽ nhủ chặt mày khi nhìn những giọt nước mắt lấp lem trên khuôn mặt cô.

“Em sao vậy...”

Dục Nam còn chưa kịp nói hết câu thì đôi môi anh đã áp chặt những lời nói của anh về. Dục Nam cũng không nghĩ ngợi gì nhiều, anh nhiệt tình đáp lại cô.

Nước mắt cô hoà với nụ hôn của họ. Họ tiếp tục cuộc hoan ái thứ hai.

Khi đã thấy Dục Nam kiệt sức mà nằm trên ghế ngủ. Diệp Mi ngòu trầm ngâm ngắm anh. Khuôn mặt cô lại một lần nữa nhòa đi vì nước mắt. Cô thì thầm vào tai anh. Sự ghen ngào làm câu nói của cô gần như chẳng nghe thấy gì nữa.

“Phải. Nếu có kiếp sau, em nguyện tiếp tục yêu anh. Nhưng em xin lỗi, kiếp này em nợ anh, nợ anh rất nhiều. Em yêu anh bằng cả trái tim này.”

43. Chương 42: Tặng Băng Lạnh Đó Giết Chết

Khi Dục Nam tỉnh lại thì trời cũng đã tối. Diệp Mi đã quần áo chỉnh tề ngồi bên ghế phụ, chơi điện thoại.

“Anh tỉnh rồi à?”

“Ừ.”

Dục Nam ngồi dậy, mặc lại quần áo. Dù có chút nhàu nhĩ nhưng cũng gọi là tạm được.

“Em muốn ăn gì?”

Diệp Mi bỏ điện thoại trong tay xuống. Cô ngồi ngắm nghĩ một lúc. Bỗng cô bật người lên như lò xo.

“Đúng rồi. Đi ăn sủi cảo đi. Ở chỗ ngày trước á. Để em gọi Như Ngọc, lâu lắm rồi không gặp nó.”

Dục Nma không nói gì. Anh rời ga, chiếc xe lao vun vút trên đường. Diệp Mi bên cạnh lúi húi bấm điện thoại. Tìm được số, cô áp điện thoại lên tai.

“Ngọc à, tao đây.”

“Diệp Mi. Ôi lạy chúa, mày còn sống à. Mày biết ba năm tao tìm kiếm mày cực khổ thế nào không!? Tao khóc thút thít mấy ngày. Sợ mày bị tặng băng lạnh đó giết chết rồi ấy chứ...”

Diệp Mi để chiếc điện thoại ra xa. Thế nhưng tiếng nói hùng hổ mang đầy vẻ tức giận cũng vang khắp xe.

Dục Nam không hài lòng mà nhíu mày khi nghe câu “tặng băng lạnh đó giết chết”. Anh chẳng nói chẳng rằng dứt điện thoại từ tay Diệp Mi.

“Thảm Như Ngọc phải không?”

Tiếng nói lạnh như băng kia khiến Như Ngọc kéo chặt khoá mồm mình lại, không dám hé răng nửa lời.

“Dạ..anh là ai vậy? Tôi vẫn đang nói chuyện với Diệp Mi mà.”

“Tôi là Quan Dục Nam. Thứ nhất, cô đến quán sủi cảo ngày trước cô và Mi Mi vẫn hay ăn. Thứ hai, cô nên giữ mồm, giữ miệng chút đi. Tôi sẽ không nể tình cô là bạn của Mi Mi mà cắt đứt lưỡi cô đâu. Cô hiểu chưa?”

“Dạ..dạ.”

Từ điện thoại có thể nghe thấy tiếng răng đánh vào nhau lập cập từ đầu dây bên kia.

Dục Nam tắt máy, lẳng chiếc điện thoại xuống ghế sau.

“Ồ hay, anh sao có thể làm thế với bạn em? Nghi ngờ của cô ấy cũng đúng thôi. Chẳng sai tí nào.”

Dục Nam dừng xe lại giữa đường. Anh quay sang nhìn Diệp Mi. Cô thì như con rùa rụt cổ liên biết mình chọc vào không đúng người. Tiếng còi xe, la ó đằng sau càng ngày càng to. Nhưng Dục Nam vẫn không có ý định nổ máy.

“Em nghĩ anh đủ can đảm để giết em sao? Em lắm to rồi. Anh chẳng sợ bất cứ điều gì, nhất là giết người. Nhưng bảo anh nhìn em chết hay tự tay giết em. Anh thà giết mình còn hơn.”

Nói xong Dục Nam quay mặt đi. Chiếc xe khởi động lại rồi tiếp tục băng băng trên đường. Khoảng không rơi vào im lặng. Diệp Mi lẩm bẩm câu nói của anh.

Chiếc xe chẳng mấy chốc dừng lại trước quán sủi cỏ. Diệp Mi cùng Dục Nam bước xuống khỏi xe. Cô dờ dẫm đứng nhìn quán sủi cỏ quen thuộc. Mọi thứ đều như cũ không có gì thay đổi. Cô lia mắt đến quầy bán hàng. Người phụ nữ tên Khương Thái Khê đang trở mặt nhìn cô. Bà bất động. Tay cầm chiếc bát sứ rơi lỏng ra. Chiếc bát liên rơi xuống đất vỡ choang.

Diệp Mi vội vàng chạy tới đỡ bác Khương đến ghế ngồi. Cô lo lắng xme xét tay và chân xem bác có bị thương không.

“Là con sao, Mi nhi của bác? Đúng là con sao?”

“Là con đây, con đây.”

Bác Khương khóc không thành tiếng. Bác ôm chầm lấy Diệp Mi. Cô vỗ về an ủi bác.

“Ngọc nhi nói với ta, con mất tích rồi. Chẳng biết còn sống hay đã chết.”

Diệp Mi thực chất cũng rất muốn thông báo cho họ một tiếng trước khi đi. Nhưng cô không kịp. Sau này cô cũng rất muốn nói, chỉ sợ Dục Nam sẽ đến làm khó họ thôi.

Bác Khương một lúc sau cũng đã bình tĩnh lại. Bác thu dọn bãi chiến trường dưới đất rồi vui vẻ mời hai người xuống bàn.

“Chàng trai trẻ, cháu ăn gì?”

“Cho cháu giống cô ấy đi ạ.”

Cùng lúc đó, chiếc xe thể thao đỏ nổi bật dừng khựng lại trước quán. Như Ngọc từ ghế phụ bước ra. Cái bụng to đùng của cô khiến Diệp Mi há to mồm vì ngạc nhiên. Sau đó một chàng trai tuấn tú từ ghế lái bước xuống. Hấn vội vàng chạy đến đỡ Như Ngọc. Cẩn thận, tỉ mỉ đúng kiểu người đàn ông chăm sóc vợ.

Như Ngọc thì chẳng còn quan tâm thế giới mang hình thù gì. Cô đi khó khăn vào quán, vừa nhìn thấy Diệp Mi, đi càng nhanh hơn. Diệp Mi liền vội vàng chạy đến đỡ. Hai người còn không ôm nổi nhau vì tưởng ngại vật bên dưới. Như Ngọc lấy tay xoa mọi thứ trên người Diệp Mi kiểm tra xem cô có làm sao không. Bất chợt Như Ngọc dừng lại trước vết thâm tím nơi cánh tay Diệp Mi. Cơn điên bắt đầu nổi lên.

“Kẻ nào làm ra cái này, hả? Kẻ nào để mình đi giết hấn.”

“Là tôi.”

44. Chương 43: Đòi Nợ

Như Ngọc bắt giắc quay về phía người đàn ông đang ngồi bên cạnh. Cô vội vàng buông Diệp Mi ra, lui về núp sau chàng trai tuấn tú kia.

Bây giờ Diệp Mi mới nhận ra gương mặt quen thuộc của cái gã đang che chở Như Ngọc kia. Diệp Mi chợt cười lạnh. Cái tên Đặng Thế Minh đó, dám làm Như Ngọc của cô bầu chứa to tướng vậy. Món nợ năm đó hắn còn chưa trả đủ đâu.

“Đặng thiếu, à không. Giờ phải gọi là Đặng tổng rồi chứ. Lâu lắm mới gặp, không ngờ lại được gặp cậu tại đây.”

Đặng Thế Minh vẫn đang mãi mê chăm sóc cho Như Ngọc của hắn thì giọng nói quen thuộc đó như nổ trong não hắn.

Hắn len lén ngược mắt lên nhìn. Đúng là Lâm Diệp Mi. Như Ngọc đi ăn với bạn thân mà, tại sao lại là cô ta. Năm đó gia tài nhà hắn đã bị đánh sập đến một nửa do bố cô ta, Lâm Đức Tiệp. Hôm nay gặp lại cô ta, chắc mất luôn nửa còn lại mất. Hắn lia mắt sang người đàn ông từ đầu đến giờ không nói lời nào kia. Ôi trời ơi. Là Quan Dục Nam. Sao hắn lại khổ thế cơ chứ?

“Thế Minh, anh quen Diệp Mi sao?”

Đặng Thế Minh nuốt nước bọt cái ực rồi gạt đầu lia lịa. Như Ngọc hơn ha hơn hở lắc lắc cánh tay hắn.

“Vậy tốt quá, đỡ phải giới thiệu.”

Diệp Mi không nói gì, cười nhẹ. Cô ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh Dục Nam. Thế Minh thì như pho tượng được Như Ngọc đẩy xuống chiếc ghế đối diện Dục Nam.

Bác Khương bê hai bát sủi cảo ra. Khuôn mặt vẫn lấm tấm nước mắt.

“Đây của mấy đứa đây.”

Bác quay vào rồi lại đem ra hai bát nữa. Không khí bữa ăn ngọt ngào đến kì lạ. Dục Nam không động đũa. Ánh mắt như dao sắc nhìn chằm chằm Thế Minh khiến hắn cũng chẳng nhắc nổi đũa. Diệp Mi và Như Ngọc cũng vì thế mà ăn không vào. Không thể chịu đựng được nữa, Như Ngọc đập mạnh đũa xuống bàn, hằm hằm nhìn Dục Nam.

“Anh không ăn đi mà cứ nhìn chằm chằm Thế Minh làm gì? Anh thấy anh ấy đẹp trai quá sao? Muốn tán tỉnh sao?”

Dục Nam không nói gì. Anh rút chiếc khăn trắng từ trong túi áo vest. Anh lau kĩ càng từng ngón tay một cho dù anh chưa hề ăn chút gì.

Diệp Mi ung dung ngồi xem kịch vui. Nhìn biểu hiện này thì Dục Nam đang bắt đầu lên cơn rồi. Tốt nhất là không nên nói gì thêm nữa. Anh cũng chẳng nể tình Như Ngọc đâu. Nhưng cô biết anh sẽ không làm hại gì Như Ngọc. Mà theo phán đoán của cô, anh sẽ ra tay trút giận với Thế Minh. 3 năm trước anh vẫn chưa làm gì hắn. Tất nhiên là bây giờ phải trả lại hết rồi.

Suy nghĩ cô vừa dùng đến đấy thì Dục Nam bên cạnh một phát phi thẳng chiếc đũa về phía họng Thế Minh. May thay, hắn nhanh chóng lấy tay đỡ. Chiếc đũa với lực quá mạnh đập thẳng vào lòng bàn tay hắn, rơm rớm máu.

Diệp Mi lắc đầu, quả thực cô đoán không sai. Nhưng cú ném vừa rồi của Dục Nam, quả thực còn nhẹ chán. Nếu anh mà ném hết lực thì cô chắc chắn chiếc đũa đã cắm luôn trên tay Đặng Thế Minh.

Như Ngọc bên cạnh sợ mất hồn, hét to lên. Cô vội vàng lao đến xem tay Thế Minh. Cô hét lên với Dục Nam đang tiếp tục lau tay như chưa có chuyện gì xảy ra.

“Thằng điên kia, sao anh dám làm vậy? Anh có tin tôi đến giết anh không? Anh cứ chờ đấy, tôi sẽ bảo bố tôi phái người đến chặt đầu anh.”

Diệp Mi lòi điện thoại ra nghịch. Vừa nghe đến câu vừa rồi của Như Ngọc liền cười phá lên.

“Như Ngọc à, mày nên xem là ai cắt cổ ai trước đâu.”

Như Ngọc tái mép nhìn sang Diệp Mi.

“Mày có phải là bạn tao không? Đây là chồng tao đấy. Sao mày có thể trơ mắt để hắn ta làm vậy!”

“Món nợ giữa họ, tao với mày không nên tham gia.”

“Thế Minh nợ gì anh ta hả?”

Diệp Mi ném điện thoại lên trên mặt bàn sắt. Mắt cô sắc lại như chim ưng nhìn về phía hai người kia.

“Hắn ta sàm sỡ, có ý đồ bất chính, hỗn láo với người phụ nữ của Dục Nam. Lý do như vậy là đủ chưa?”

Như Ngọc vẫn chẳng chịu thua mà găm gờ nhìn Diệp Mi.

“Chỉ là một người phụ nữ thôi mà.”

“Ừm, kể cả đó là tao đúng không?”

45. Chương 44: Ăn Cả Hay Ngã Về Không

Mấy ngày nữa, mình bận việc sẽ không đăng chap. Mong mọi người hiểu cho Jenm nha. Love U all.

Như Ngọc thất thần quay sang nhìn Đặng Thế Minh. Khỏi cần phải bàn cãi. Cô lao vào đánh hắn như phát rồ. Vừa đánh, cô vừa chửi hắn te tua.

“Tên khốn nạn này, anh không làm được việc gì cho ra hồn hay sao! Cái gì mà sàm sỡ Diệp Mi hả. Đến bạn thân của tôi mà anh cũng dám đụng vào. Anh muốn chết lắm đây. Hết lần này đến lần khác gây chuyện.”

Diệp Mi nhàn nhã tiếp tục xem kịch vui. Dục Nam thì tập trung ăn tô sủi cảo đã hơi nguội.

“Reng, reng, reng.”

Tiếng điện thoại của Diệp Mi vang lên. Cô liếc nhìn số trên màn hình. Số lạ. Cơ thể cô liền căng cứng lại. Đây là số của tổ chức. Diệp Mi nhanh chóng đứng lên ra ngoài. Cô ấn nhận cuộc gọi.

“Có chuyện gì?”

“Có vẻ như cô đã tiếp cận và dành được sự tin tưởng của mục tiêu.”

Giọng nói được bóp méo khiến cô chẳng thể nhận ra đây là giọng của đàn ông hay đàn bà.

“Tiếp theo cô biết phải làm gì rồi đấy.”

“Nhưng mà...”

“Đây là mệnh lệnh. Ngay tối nay, phải giết được Quan Dục Nam. Nếu không con trai cô cũng đừng hòng thoát khỏi tay tổ chức. Cô biết năng lực của chúng tôi mà.”

Tiếng ngắt điện thoại tút tút vang lên từ phía đầu dây bên kia. Diệp Mi như người mất hồn. Cô run rẩy. Nhưng rất nhanh cô liền lấy lại bình tĩnh. Đầu tiên cô phải gọi điện cho Dục Nhi.

“Chị gọi em?”

“Chị cần em và Dục Khiêm vào phòng bảo mật. Ở đấy tầm 2 ngày thì hẵng ra. Bố trí người canh gác xung quanh đi. Camera phải bật 24/24, không bỏ sót gì. Thấy người lạ cứ giết thẳng không cần hỏi han gì. Và cuối cùng làm ơn hãy bảo vệ Dục Khiêm giúp chị. Sau này chị sẽ giải thích sau.”

Diệp Mi dập máy. Cô xoa thái dương. Khuôn mặt mệt mỏi đến cực độ. Hôm nay tất cả mọi thứ phải thật hoàn hảo. Kế hoạch mà không thành công, cô sẽ mất cả hai người. Nếu thành công, cô sẽ cứu được cả hai. Vụ đặt cược liều mạng nhất trong cuộc đời cô.

Diệp Mi rảo bước vào trong quán. Cô ghé sát vào tai Dục Nam.

“Anh, em mệt. Em muốn về.”

Dục Nam không dẫn đo, liền đứng dậy ôm eo cô, cẩn thận dìu cô bước về phía chiếc xe. Như Ngọc và Đặng Thế Mãng vẫn đang trí troé, chẳng hề để ý đến dự rồi đi đột ngột của họ.

Chiếc xe thể thao dừng lại trước biệt thự của Diệp Mi. Dục Nam cẩn thận đỡ cô lên phòng. Vừa lên đến phòng, cô liền nhanh như cắt đập mạng vào cổ Dục Nam. Anh không để ý liền bị cô đập đúng huyệt, nhanh chóng ngất đi. Diệp Mi liền đỡ anh lên giường.

Cô cởi áo vét, xắn tay áo sơ mi. Đầu tiên, cô lôi một lọ thuốc và kim tiêm từ trong tủ đầu giường. Cô mau chóng tiêm vào người Dục Nam.

Thuốc này nhìn hay kiểm tra thì sẽ như một loại thuốc độc loại mạnh, tiêm vào chết tại chỗ. Nhưng thực chất đó chỉ là một loại thuốc khiến nạn nhân hôn mê bất tỉnh. Tim đập rất chậm, gần như không đập. Khoảng 12 tiếng trôi qua, sẽ hồi phục lại như bình thường.

Diệp Mi cởi hết quần áo của anh ra. Cô lấy chăn che bớt nửa thân dưới của anh. Cô cố tình để giường chiếu lộn xộn. Nhìn thoáng qua thì thấy ngay vừa xảy ra một trận mây mưa. Cô cũng tự véo vào cổ và ngực mình tạo nên những vết thâm rõ nét, trông rất mờ ám.

Diệp Mi ngồi xuống bên giường vuốt ve khuôn mặt của Dục Nam. Cô hôn nhẹ lên môi anh. Giữa Dục Nam và Dục Khiêm cô không thể lựa chọn được. Chỉ bằng một lần nông nổi. Ăn cả, ngã về không. Cô đã thay đổi kế hoạch của mình vào phút cuối. Cô không thể từ bỏ người đàn ông này được. Anh là tất cả của cô.

Diệp Mi lôi điện thoại ra, gọi vào số vừa này. Chỉ trong một tiếng tút, bầu dây bên kia đã nhắc máy.

“Xong rồi hả? Sớm vậy sao. Tôi tưởng cũng phải mất 1, 2 giờ nữa.”

“Đến nhanh đi. Tôi không có thời gian để tám chuyện.”

“Được rồi.”

46. Chương 45: Thời Gian Đang Trôi

Tiếng xe pha tan không gian tĩnh lặng ở khu biệt thự hạng sang. Hai chiếc xe Audi sang trọng tiến về phía cổng biệt thự. Từng tốp người đi xuống. Ai cũng vest chỉnh tề. Súng dắt thắt lưng.

Tất cả lui về sau. Một dáng người trong bộ áo váy sang trọng bước xuống. Bà ta đội chiếc mũ che kín mắt. Dáng đi yểu điệu, quyền quý.

Bọn họ tiến vào trong. Trong nhà không một bóng người. Tất cả vệ sĩ hai bên vô cùng cảnh giác, cẩn thận bảo vệ cho người phụ nữ đi giữa. Một lúc sau khi lục soát hết tầng một, tốp người liền nhanh chóng tiến lên tầng hai. Bọn họ mở tất cả cửa của các phòng. Phòng ngủ chính, phòng ngủ cho trẻ con, mấy phòng ngủ cho khách và phòng tranh. Tất cả đều đã được kiểm tra, chỉ còn một căn phòng ở dãy cuối cùng.

Đoàn vệ sĩ tiến lên trước. Một người đi đầu đứng trước cửa. Ai cũng lôi súng ra chuẩn bị hết. Họ ra ám hiệu, gạt đầu rồi mở cửa tiến vào. Căn phòng bên trong tối đen như mực, ánh sáng duy nhất phát ra từ cánh cửa bọn họ mở.

Cửa sổ sát đất, kéo hết rèm nằm ở giữa. Hai bên là hai giá sách. Giữa phòng là một bàn làm việc bằng gỗ được chạm trổ đẹp vô cùng. Đằng sau là một chiếc ghế ngồi sang trọng. Một thân ảnh nữ đang ngồi trong bóng tối trên chiếc ghế. Cô ta cầm ly rượu thưởng thức như không hề có bất cứ chuyện gì xảy ra. Ai cũng có thể cảm nhận được hơi thở lạnh đến rét run phát ra từ người con gái đó.

Diệp Mi bất động ngồi nhìn tốp người vẫn đang đứng ở cửa. Cô liếc nhanh mắt về phía sau, nhìn thẳng về phía người phụ nữ kia. Dáng người bà ta trông rất quen nhưng cô cũng không nhớ ra là ai. Diệp Mi liền gạt bỏ suy nghĩ ấy ra.

“Người đâu?”

Một tên áo đen hỏi. Giọng hắn mang chút câu gắt và mắt bình tĩnh.

“Đi theo tôi.”

Diệp Mi buông li rượu rồi đứng lên. Cô lách qua người bọn họ rồi bước về phía phòng ngủ. Ở bên trong chẳng hề có ai. Tên áo đen liền dẫn tới. Khuôn mặt hắn ta tức giận đến đỏ ửng. Người phụ nữ đằng sau liền để tay lên vai hắn chặn lại.

Diệp Mi thông thả tiến lên. Cô dơ nhẹ tay lên không trung. Bàn tay cô chạm vào một chiếc kính trong suốt gần như không nhìn thấy. Một dòng điện xanh lướt qua tay cô rồi tắt.

Trong mấy giây, chiếc kính tách làm đôi. Một căn phòng khác bên trong. Trên giường, một người đàn ông đang nằm bất động. Cơ thể rắn rỏi không mảnh vải nằm trong chăn.

Tên áo đen bước lên, hắn để tay trên mạch ở cổ. Hắn đứng dậy rồi nhìn về phía người phụ nữ kia.

“Chết rồi.”

Bà ta gạt đầu rồi nhìn về phía Diệp Mi. Gã áo đen tiến về phía Diệp Mi. Hắn ta không nhanh không chậm vén cổ áo cô ra. Một dấu tím xuất hiện ngay dưới chiếc cổ trắng ngần. Tên này còn dám dè mà lúi tay xuống dưới, chạm lướt qua bầu ngực căng tròn. Diệp Mi nghiêng rằng, khuôn mặt không biến sắc.

“Mỹ nhân kể sao. Thảo nào hắn ta lại mất cảnh giác như vậy. Nữ nhân xinh đẹp như em đây, quả thực chẳng cần tốn công sức dùng súng ống gì. Chỉ cần lặn lội trên giường một chút là thu phục được đàn ông.”

Hắn ta đưa tay, chạm lấy bờ môi của Diệp Mi. Cô vẫn đứng yên bất động, không phản kháng. Nếu giờ mà cô mạnh động, rất dễ liên lụy đến Dục Nam đang hôn mê.

“Nếu em chưa biết, tôi là Quang Ngữ. Rất vui được quen biết em. Nghe danh đã lâu.”

Quang Ngữ chào hỏi cô với một nụ cười đều. Hắn ta đưa tay xuống dưới, xoa nắn bờ mông tròn trịa của cô.

Mặt Diệp Mi vẫn im lìm như pho tượng. Cô phải nhẫn nhịn để chờ bọn họ bỏ đi. Liều thuốc kia chỉ có tác dụng trong 3 tiếng thôi. Nếu theo ước tính của cô, Dục Nam sẽ tỉnh lại sau 20 phút nữa.

“Các người có thể về chưa? Tôi đã hoàn thành xong nhiệm vụ. Theo hợp đồng, tôi sẽ hết nghĩa vụ với tổ chức sau nhiệm vụ này. Bây giờ nhiệm vụ cũng đã xong. Chúng ta không còn bất kì mối liên hệ nào nữa.”

47. Chương 46: Là Mẹ Đây

“Từ từ bình tĩnh nào cô em. Chưa gì đã mạnh động thế rồi.”

Quang Ngữ lùi lại. Ánh mắt hắn ta dán chặt vào Diệp Mi.

“Đưa đây.”

Quang Ngữ hất tay về phía bọn người đằng sau. Một tên lôi từ trong túi áo ra một kim tiêm. Bên trong đục ngầu. Nhìn qua, cô đã biết là gì. Ma túy loại hiếm có. Đây cũng chính là điều mà cô sợ nhất. Nếu bọn chúng không có loại thuốc này thì cô cũng chẳng suy nghĩ nhiều mà giết cả tổ chức.

Ma túy được sản xuất riêng cho tổ chức. Thuốc dạng lỏng, khí, rắn. Chỉ cần hít hay làm bất cứ điều gì khiến chút ma túy này vào trong cơ thể người thì coi như hết thuốc chữa. Một tuần phải sử dụng một lần. Nếu quá hạn hay không sử dụng thì độc tính của thuốc sẽ phát tác. Độc tính mà đã phát tác thì chỉ cần trong 5 phút thì người đó sẽ chết ngay tại chỗ.

Diệp Mi nắm chặt tay lại. Khuôn mặt có chút tái mét.

Quang Ngữ cầm ống tiêm, tiến gần đến chỗ Dục Nam. Hắn ta nâng tay Dục Nam lên.

Khi chiếc kim tiêm chuẩn bị đâm vào, Diệp Mi lao đến đá văng ra. Cô đứng chắn trước Dục Nam.

“Để anh ấy yên.”

Quang Ngữ cười ha hả. Khuôn mặt hắn ta vì cười mà méo mó đủ hình thù.

“Đúng như dự đoán. Quan Dục Nma chưa chết. Và cô, Lâm Diệp Mi, cô chưa hoàn thành nhiệm vụ.”

Diệp Mi vẫn im lìm đứng đó. Khuôn mặt không cảm xúc nhìn Quang Ngữ. Ánh mắt cô lạnh lẽo như muốn xé tan bất kì ai ngáng đường. Quang Ngữ cúi xuống cầm ống tiêm lên.

“Một là cô tránh ra. Hai là liều thuốc này sẽ chạm đến con trai cô.”

“Dục Khiêm được an toàn rồi.”

Quang Ngữ lại cười nắc nẻ. Hắn ta rút điện thoại ra, bấm một dãy số. Đầu dây bên kia nhanh chóng nghe máy.

“Bên đó sao rồi? Bắt được tên nhóc đó chưa?”

“...”

“A lô?”

“Người dừng hòng động đến một cọng tóc của mẹ tôi. Người cứ chờ xem.”

“Tút, TUT, TUT.”

Mặt Quang Ngữ hết trắng, đen rồi lại đỏ.

“Cô..cô..tránh ra! Cút ra không ta sẽ giết cô!”

Quang Ngữ nổi khùng lên. Người hôm nay được phân công đi bắt Quan Dục Khiêm chính là em trai ruột của hắn. Đó là người thân cận duy nhất của hắn.

Quang Ngữ lao lên. Mất hắn đồ ngẫu. Hắn cầm kim tiêm đâm thẳng vào Diệp Mi. Cô nhanh tay đỡ lấy rồi nâng chân làm một vòng trên không. Chân cô đập mạnh vào đầu hắn. Quang Ngữ gục xuống như đồ chơi. Gần như mất hết ý thức.

Lũ vest đen cũng lao lên. Dù biết tiếng tăm của Diệp Mi nhưng ít ra cũng muốn gây chút ấn tượng cho chủ nhân, không ai khác chính là người phụ nữ kia.

Diệp Mi nhanh chóng hạ tên đầu tiên lao tới bằng một cú knock out thẳng vào mặt. Tên thứ hai cũng được cô thanh toán nhanh gọn bằng một đòn vào giữa bụng. Lục phủ ngũ tạng của hắn không lòi ra là còn may mắn.

Những tên đi sau liền rút kinh nghiệm. Bọn chúng bị một vòng quanh Diệp Mi. Tên nào cũng lòi súng ra thủ thế. Diệp Mi nhắc chân lồi từ gót giày ra một chiếc áo găm sắc lém.

Ánh mắt cô lướt một vòng quanh bọn chúng. Chỉ trong nháy mắt, cô nâng dao, quay người. Chiếc dao từ tay Diệp Mi phi thành hình vòng cung. Chiếc dao đi đến đâu, súng trong tay gã ấy liền đứt làm đôi. (*au tự thấy rất ảo* --)

Bọn chúng hoảng hốt ném cây súng ra xa. Khuôn mặt kinh hãi nhìn về phía Diệp Mi.

“Đủ rồi.”

Giọng nói uy nghiêm nhưng không kém phần lạnh lùng cất lên từ cửa. Diệp Mi như bị sét đánh. Cô bắt động nhìn về hướng đó.

Giọng nói này dù bao lâu rồi cô cũng không thể nhầm. Giọng nói này đã từng dịu dàng gọi cô hai chữ “con gái”. Cô ngày đêm nhớ mong nó. Bây giờ, ngay tại đây, nó được cất lên.

Người phụ nữ tiến về phía sáng. Bà ta lấy tay nhắc chiếc mũ ren che kín mặt lên. Khuôn mặt xinh đẹp không tì vết lộ ra trước ánh sáng. Bà ta không hề bị ảnh hưởng bởi thời gian. Chỉ có thời gian cúi đầu trước bà. Từ dáng đi đến cử chỉ điệu bộ và khuôn mặt đều có thể thấy Diệp Mi thừa hưởng được nét đẹp nghiêng nước nghiêng thành kia từ đâu.

“Con gái à, là mẹ đây.”

48. Chương 47: Hận Thù

Diệp Mi đứng như trời trồng nhìn người phụ nữ kia. Phải là mẹ cô, Thiều Đan Diệp. Cô lắc đầu như muốn phủ nhận mọi chuyện. Không thể như vậy được. Tại sao? Tại sao lại như vậy!?

Diệp Mi hít sâu. Đầu óc cô trống rỗng. Những kí ức ủa về. Từ lúc mẹ nằm trên giường bệnh cho đến lần cuối cùng cô đi thăm bà.

“Sao có thể như vậy được? Bà là ai?”

Thiều Đan Diệp mím chặt môi rồi bước đến ôm lấy Diệp Mi. Cảm nhận được vòng tay ấm áp của bà, cô liền khóc nức lên.

“Mẹ xin lỗi, là mẹ sai. Mẹ giấu giếm con. Mẹ bắt ép con. Nhưng con phải hiểu cho mẹ. Hai mươi ba năm trước, Quan gia chen ép gia đình ta. Quan Đức Phú đã không từ mọi thủ đoạn để giết ông bà ngoại con để dành lấy tổ chức sát thủ. Vì chỉ khi có được nó, hắn ta với nắm được toàn quyền trong giới hắc đạo.”

Diệp Mi cũng bình tĩnh lại đôi phần. Cô lẳng lặng nghe cũng không nói gì.

“Hắn ta giết ông bà ngoại của con. Mẹ bắt buộc phải giả bất tỉnh như thế để ngầm thu xếp ổn thỏa cho tổ chức, bảo vệ cha và con.”

Diệp Mi suy nghĩ, chấp các mảnh ghép vào với nhau.

“Thế còn mỗi lúc bố và con đi thăm mẹ thì sao?”

“Mẹ làm việc tại phòng bệnh. Mẹ phân phó cho Quang Ngữ chỉ huy tại tổ chức.”

Diệp Mi lùi lại nhìn thẳng vào mắt Thiều Đan Diệp.

“Tại sao mẹ lại sai khiến con như vậy!? Mẹ làm tất cả mọi việc chỉ để trả thù được Quan gia thôi sao?”

“Phải. Mỗi thù đó, mẹ không thể quên. Cho đến khi nào Quan gia tàn lụi thì mẹ mới nhắm mắt xuôi tay.”

Diệp Mi đi dật lùi lại. Cô nhận ra sau hai mươi ba năm, người mẹ cô kính trọng đã khác xưa rồi. Bà ích kỉ, lòng thù hận che mờ mắt bà.

“Dù vậy sao mẹ có thể lờ con ra như một món vũ khí để sử dụng. Mẹ còn đe dọa đến chính cháu trai của mẹ nữa.”

Thiều Đan Diệp vừa nghe đến chữ “cháu trai” liền tức giận đến tột. Mắt bà hằn lên hàng vạn tia máu. Bà rống to.

“MẸ KHÔNG CHẤP NHẬN MỘT ĐỨA CHÁU MANG HỌ QUAN. KHÔNG THỂ. RIÊNG VIỆC CON QUA LẠI VỚI TÊN VÔ SĨ ĐANG NẪM TRÊN GIƯỜNG KIA ĐÃ LÀ MỘT NỖ NHỤC LỚN VỚI THIỀU GIA RỒI. CON CÒN MANG THÊM MỘT THÀNH QUẢ LAO ĐỘNG VỀ ĐÂY NỮA. MẸ KHÔNG CHO PHÉP CON LÀM THẾ. CON KHIẾN MẸ PHẢI XẤU HỔ VỚI ÔNG BÀ NGOẠI CON.”

Diệp Mi buồn bã nhìn thẳng vào mắt mẹ.

“Hình tượng của mẹ trong mắt con đã tan thành mây khói kể từ giờ phút này. Thứ nhất, Dục Khiêm nó cũng là cháu mẹ, là con rút ruột đẻ ra, mẹ đừng nói thẳng bé như vậy. Thứ hai, con là con mẹ, là đứa con

gái duy nhất của mẹ. Trong khi đó mẹ lại hành hạ con. Để con sống không khác gì pà công cụ trả thù của mẹ. Liệu mẹ có xứng đáng là mẹ con không?”

Thiều Đan Diệp nắm chặt lấy bắp vai Diệp Mi. Bà hoảng loạn như một con thú bị bắt.

“Không phải, mẹ không muốn con sống như vậy, không muốn, không muốn..”

Giọng bà tắt lịm rồi bỗng bà ngược lên. Ánh mắt sáng quắc như vừa phát hiện ra điều gì.

“Chắc chắn là do tên Quan Dục Nam kia nó đánh đập, hành hạ con. Phải là do hắn. Mẹ sẽ trả thù cho con.”

Bà nhặt súng từ dưới đất lên, nhắm thẳng về phía Dục Nam. Diệp Mi phản xạ nhanh liền bẻ ngoặt cổ tay khiến Thiều Đan Diệp vì đau mà thả khẩu súng xuống.

Diệp Mi ấn bà ra, đứng chắn giữa hai người. Thiều Đan Diệp vẫn không để ý mà tiếp tục lao tới. Bà ta rút từ váy một chiếc dao găm được mài sắc.

Diệp Mi lao lên chặn bà lại. Cô chỉ chặn đòn, không hề đánh lại, chỉ chờ Thiều Đan Diệp nhanh chóng kiệt sức.

Bỗng bà lôi từ đâu ra khẩu súng. Diệp Mi thì đang hai tay nắm lấy hai tay của bà nên không thể ngăn cản. Thiều Đan Diệp chuẩn bị bóp cò.

Giây phút ấy chỉ trong chớp mắt. Diệp Mi theo phản xạ cầm bàn tay cầm dao của Thiều Đan Diệp bẻ ngoặt lên. Chiếc dao liền cắm chuẩn vào trái tim của Thiều Đan Diệp. Khẩu súng bị hướng lên, bắn vào trần nhà.

Thiều Đan Diệp gục xuống nhanh chóng. Diệp Mi giờ mới nhận ra mình đã làm gì. Cô điên loạn đỡ lấy bà.

“Mẹ, mẹ,...”

49. Chương 48: Bị Tiêm

Dục Nam mơ màng tỉnh dậy. Đầu anh đau như búa bổ. Người lại không một mảnh vải che thân. Liếc nhìn sang bên cạnh thì thấy toàn xác chết. Nếu là người khác thì đã ngất lịm từ lâu rồi.

Dục Nam vớ lấy chiếc áo ngủ, quàng qua người, nhanh chóng đứng lên. Đập thẳng vào mắt anh lúc đó là hình ảnh Diệp Mi ngồi góc phòng. Cô để đầu một người phụ nữ trong lòng, ôm chặt lấy khuôn mặt bà. Mắt cô vô hồn như xác chết.

Anh không chần chừ tiến về phía cô.

“Chuyện gì xảy ra?”

Diệp Mi ngược lên nhìn anh. Cô liền bật khóc. Nước mắt lăn dài trên khuôn mặt xinh đẹp.

“Là em. Là em giết mẹ. Là em..”

Dục Nam giờ mới để ý đến người phụ nữ trong lòng cô. Hai người đến 8, 9 phần là giống nhau. Anh cũng thoáng hiểu ra.

Anh không nói gì, đứng dậy. Anh tiến về phía quần áo của mình nằm trông trơ cạnh xác một tên áo đen đã chết. Lôi chiếc điện thoại ra, anh gọi cho Hùng Kiện.

“Gọi người đến đây dọn dẹp.”

Dục Nam tắt máy. Anh ném điện thoại lên giường rồi yên lặng ngồi trên ghế sofa góc phòng.

Chỉ tầm mười phút sau, Hùng Kiện cùng mười vệ sĩ khác đã tới. Anh gật đầu chào Hùng Kiện và Diệp Mi rồi thu dọn rác, không tò mò hỏi nhiều.

Cuối cùng chỉ còn lại Thiều Đan Diệp vẫn đang trong lòng Diệp Mi.

“Lâm tiểu thư, xin phép.”

Diệp Mi cũng không kháng cự liền buông bà ra. Cô thần thờ ngồi nhìn họ đưa xác bà đi.

Bọn họ lau dọn sạch sẽ không còn chút máu, liền lui ra nhanh chóng như lúc đến.

“Anh biết từ khi nào?”

Diệp Mi ngồi ôm gối, ngược mắt lên nhìn Dục Nam. Cô thấy qua phản ứng của anh khi nãy, cũng đủ hiểu là anh biết rồi.

“Mới hôm qua.”

“Sao anh không nói gì với em?”

Dục Nam mất kiên nhẫn đứng dậy tiến về phía cô. Ánh mắt anh bùng lên lửa giận.

“Thế em có từng nói với anh chuyện gì không? Hay để mọi thứ ra đến nông nổi này em mới chịu nói rõ ràng. Anh cũng chẳng hiểu nổi em. Em coi anh là cái gì, công cụ ấm giường cho em?”

Diệp Mi im lặng, bất động vùi mặt vào hai chân. Dục Nam cũng không muốn nói nữa đành kéo cô ngồi dậy.

“Đi tắm cái đã.”

Anh bế cô lên đưa vào nhà tắm. Anh cởi bỏ bộ vest đã thấm đầy máu của cô. Bất giác cô ngược nhìn lên khuôn mặt tuấn mỹ của anh.

“Em cứu anh nên đã giết mẹ. Giữa mẹ và anh, em đã chọn anh. Em không hối hận nhưng...”

Tiếng cô tắt dần. Dục Nam cũng không nói gì, ôm chặt cô vào lòng. Anh biết cha anh khiến cô mất đi ông bà ngoại, mất đi sự yêu thương của tìn mẫu tử. Nhưng giờ cô có anh rồi, anh sẽ thay họ yêu thương cô thật nhiều, bù đắp cho cô.

Diệp Mi không thể kìm nén mà gục mặt vào vai Dục Nam khóc nức nở một trận. Cô ích kỷ, cô hiểu. Cô luôn luôn như vậy. Chỉ biết lo nghĩ cho cảm giác của mình mà không nghĩ cho người khác.

Diệp Mi được Dục Nam tắm rửa sạch sẽ và mặc quần áo cho. Cô vừa cùng anh xuống dưới nhà đã nhìn thấy Dục Khiêm đang im lặng ngồi dưới. Thằng bé ngược mắt nhìn lên. Ánh mắt lạnh lẽo đến thấu xương.

“Cô Dục Nhi bị bọn họ tiêm cho một liều thuốc màu trắng trắng. Con cũng không biết là gì? Bố mẹ mau đến xem.”

Diệp Mi đang bước xuống cầu thang vừa nghe đến liền hốt hoảng suýt ngã, may mà được Dục Nam đỡ lại.

“Cô Dục Nhi sao? Tại sao lại như vậy được?”

Dục Khiêm cũng nhanh chân lên dìu mẹ. Khuôn mặt có chút bối rối khi nhìn phản xạ hoảng hốt đến suýt té ngã của mẹ.

“Đó là một loại ma túy. Uống hoặc tiêm vào sẽ như nghiện. Một tuần phải tiêm một lần. Nếu không ma túy sẽ tự quay lại tấn công thân chủ. Chỉ trong vòng 5 phút nếu quá hạn một tuần, 100% sẽ chết.”

Dục Nam thất kinh. 100% sẽ chết, sẽ chết...

Au đạo này lười kinh khủng. Định tuần này có truyện mới đăng nhưng viết mãi mới được 3 chương. Thánh lười quay lại ||-||

50. Chương 48-2: Dạy Dỗ

Diệp Mi lao lên mô tô ngoài ga ra, chạy như bay trên đường. Trong vòng chưa đầy mười phút, cô đã độ kịch lại trước biệt thự của Dục Nhi. Lao vào trong như tên bắn thì thấy Dục Nhi ung dung ngồi trên ghế sofa.

“Diệp Mi, chị có chuyện gì mà gấp gáp vậy? À, đúng rồi. Chị yên tâm, em bảo vệ Dục Khiêm rất tốt, không để bọn họ đụng đến một sợi tóc của nó.”

Dục Nhi đưa điều thuốc lên môi. Thuộc hạ đằng sau liền tiến lên châm lửa.

“Em không sao chứ? Dục Khiêm nói chị em bị tiêm thuốc của tổ chức.”

Dục Nhi như nghe được truyện cười, không giữ được bình tĩnh mà cười ha hả.

“Trời, thế mà chị cũng tin. Em là ai mà để bọn họ đụng đến chứ. Chị bị thằng bé lừa rồi.”

Diệp Mi ngớ ra một hồi. Sau khi dung nạp đủ những gì Dục Nhi nói, cô vì thẹn quá hoá giận, quay thẳng ra khỏi cổng.

Dục Khiêm cũng đứng lúc đó cùng Dục Nam thản nhiên đi vào như không có chuyện gì. Nhìn thấy Diệp Mi giận đến đỏ mặt, liền không nín lại được mà nhoẻn miệng cười. Dù cười nhẹ thế thôi nhưng đối với cậu đó là một kì tích.

“Mẹ có chuyện gì mà tức giận vậy?”

Diệp Mi không nói không rằng lao đến tóm áo Dục Khiêm. Dục Nam bên cạnh vẫn ung dung đi vào như chẳng hề có chuyện gì xảy ra bên cạnh. Anh để bọn họ tự giải quyết, vào uống trà có phải hay hơn không.

Diệp Mi ném thân hình bé nhỏ xuống bãi đất trống. Dục Khiêm hoa mắt nhìn lên, cuối cùng cũng nhận ra đây là nơi tập súng. Cách nhà cô Dục Nhi chỉ có 500m.

“Con, đứng lên đó.”

Diệp Mi vừa nói, vừa chỉ về phía tấm bia đằng xa. Dục Khiêm ngoan ngoãn nghe lời, đứng cạnh nó.

“Ai bảo con đứng cạnh, đứng lên trên.”

Dục Khiêm có chút bất mãn nhìn tấm bia cao hơn cậu hai cái đầu. Cậu cũng chẳng biểu hiện gì thêm nữa, lộn một vòng tròn lên đứng trên đó.

Diệp Mi ấn xuống bãi cỏ dưới chân. “Cạch” một tiếng, một đoạn cỏ hình chữ nhật nhô lên. Trong đó có súng lục, dao, phi tiêu đủ kiểu dáng.

Cô chần chờ một lúc rồi cẩn thận nhặt chiếc phi tiêu màu đỏ, trông có vẻ yếu ớt nhất. Cô cầm trên tay chiếc phi tiêu, quay sang nhìn Dục Khiêm.

“Con mà ngã xuống một lần thì một tháng cấm không được động vào bất kì vũ khí nào. À, cả tháng đó cũng ăn cháo luôn đi. Hiểu chứ?”

Dục Khiêm thầm than. Cậu chỉ cần lỡ chân một cái là hỏng hết. Cậu gật đầu tỏ vẻ đã hiểu.

Không chần chờ, Diệp Mi giơ phi tiêu, ném thẳng vào chiếc bia mà Dục Khiêm đang đứng. Nó rung lắc dữ dội vì lực ném không hề nhẹ của Diệp Mi.

Dục Khiêm hoảng hốt vịn vịn một lúc mới đứng yên được. Trán cậu đầy mồ hôi.

Diệp Mi hài lòng nhìn nét mặt lo lắng của cậu. Cô tiếp tục lấy thêm một chiếc dao. Không nói năng gì, cô lại một lần nữa phi thẳng vào tấm bia. Lần này thì tấm bia như vỡ làm đôi, sụp xuống. Và điều đương nhiên, Dục Khiêm cũng ngã theo. Chân cậu vừa chạm đất thì liền nghĩ đến một tháng sau không được dùng vũ khí, lại còn ăn cháo, cậu rùng mình mấy cái.

Diệp Mi cầm khẩu súng lục trên tay, lau vuốt.

“Sang tấm bia bên cạnh.”

“Mẹ...”

“Không, đừng gọi mẹ giờ này. Nếu không phải là con mà là người khác thì chắc đã mất mạng từ lâu rồi. Nhưng con là con trai mẹ, mẹ dạy bảo con.”

“Thứ nhất, là đàn ông. Con không được nói dối chỉ để trên chộc người khác. Tất nhiên ở một số trường hợp, nó sẽ vui. Nhưng đừng lòi mạng sống của con người ra đùa giỡn. Thứ hai, liệu mẹ có phải mẹ con? Nếu đúng thế tại sao con lại nói dối mẹ, làm mẹ lo lắng. Con có phải là bị mọi người nuông chiều đâm hư rồi không. Hôm nay, cũng chỉ là muốn nhắc nhở con thôi. Lần sau thì đừng hóng đứng được ở bãi súng này.”

Diệp Mi quay người bỏ đi, còn không quên bồi thêm một câu.

“Một tháng. Không hơn không kém không mặc cả.”

Dục Khiêm đằng sau tức không nói thành lời. Trời ơi, một tháng đó. Cậu biết phải làm sao!?

51. Chương 49: Cảnh Xuân Trong Khách Sạn

Diệp Mi quay về biệt thự, liền thấy Dục Nam và Dục Nhi đang nhàn hạ ngồi uống trà.

“Sao rồi?”

Dục Nhi lười nhác liếc mắt lên.

“Chị phạt nó. 1 tháng ăn cháo, không đụng vào súng ống.”

Cả hai người khi nghe vậy cũng gật đầu đồng tình. Dục Khiêm vừa vặn lúc đó cũng bước vào.

“Mọi người thật quá đáng mà. Hòa với nhau phạt con.”

Dục Khiêm giận đỏ lựng cả mặt, đi thẳng lên trên tầng.

Diệp Mi cũng chẳng can hay dỗ dành. Cô ngồi xuống cạnh Dục Nam.

“Chị Diệp Mi, đó là mẹ chị thật sao?”

Diệp Mi uống ngụm trà, gật đầu. Cô không hối tiếc về hành động đó của mình. Cô thuộc loại người chỉ đau khổ nhất thời. Sau đó cũng chẳng muốn giữ mãi. Cô yêu mẹ nhưng bà thực sự đã xa ngã, bà lừa dối hai bố con cô. Bà muốn trả thù bằng mọi giá. Điều cô không muốn nói nhất chính là mẹ cô, Thiều Đan Diệp, lấy con gái bà ra để làm vũ khí cho chính bà. Cô không khác gì món đồ để bà ấy lợi dụng trong suốt mấy năm qua.

“Dục Nam, anh biết trước đúng không?”

Dục Nam im lặng thay cho câu trả lời “có”. Diệp Mi có chút giận giữ nhìn anh.

“Sao anh không nói cho em?”

Dục Nam đứng phắt dậy nhìn cô.

“Em giấu anh, tự ý làm mọi chuyện. Chẳng phải em lúc đầu định giết anh sao!? Em còn muốn chất vấn anh. Anh không có nghĩa vụ gì phải nói cho em khi chính bản thân em cũng giấu giếm.”

Dục Nam giận giữ bước ra ngoài. Một lúc sau, tiếng động cơ xe liền truyền đến.

Diệp Mi không nói gì đúng hơn thì là cô không biết nên nói gì. Dục Nhi cũng im lặng.

Chẳng biết bao lâu sau, Diệp Mi đứng dậy muốn ra về.

“Chị ở lại ăn cơm.”

“Chị về thôi. Em nhớ cho thằng bé ăn cháo thôi. Cầm không được cho ăn cái khác. Nó mà tuyệt thực thì kệ nó.”

Dục Nhi cũng không ngăn cản, cô gật đầu.

Diệp Mi leo lên xe ô tô. Đi một đoạn, cô mở cửa kính. Gió tung bay mái tóc dài mượt mà của cô.

Lòng cô nặng trĩu. Cô biết giấu giếm không phải là tốt nhưng cô không muốn liên lụy đến Dục Nam. Diệp Mi chẳng biết tại sao mình lại dừng xe trước Vọng Mộng. Cô lấy điện thoại ra, gọi cho Mặc Ngộ.

“Dạ, lão đại.”

“Cho anh em nghỉ ngơi một ngày.”

Cô dập máy rồi xuống xe. Ném chìa khoá cho bảo vệ, cô bước vào trong.

Tiếng nhạc xập xình khắp quán. Những chiếc cột dựng đứng đều có các vũ công đang uốn lượn trên đó.

Diệp Mi ngồi trước quầy bar. Không khí ở đây sau bao năm vẫn vậy. Mọi thứ vẫn vậy chỉ có người là thay đổi. Cô yên lặng thưởng thức ly whisky trong tay. Hương vị của rượu làm đầu óc cô tỉnh táo hẳn.

Chiếc điện thoại trong túi áo rung lên. Cô cầm điện thoại lên nghe.

“Alo.”

“A...nhẹ thôi...Nam...nhẹ thôi..xin anh đó.”

Tiếng kêu dâm dục phát ra từ điện thoại khiến cô phải đưa ra xa. Đây là số của Dục Nam. Diệp Mi bất chợt nhũn chặt mày. Người phụ nữ trong đó cũng kêu là Nam.

Cô mở thiết bị định vị điện thoại. Khách sạn Dalin. Cô bước ra ngoài.

Xe nhanh chóng được đánh đến. Diệp Mi ngồi vào rồi lao thẳng đến đó. Khuôn mặt cô không có bất kì cảm xúc nào. Lạnh tanh như thần chết.

Chiếc xe trong đêm tối, lao vùn vụt. Chẳng mấy chốc đã dừng lại ở một khách sạn sang trọng. Biển hiệu chữ D treo trên cổng biểu hiện cho tên khách sạn Dalin.

Diệp Mi để xe đẩy đi thẳng vào trong. Đến trước lễ tân, nhân viên liền cười nhẹ chào đón cô.

“Xin hỏi, cô muốn đặt phòng?”

“Người đăng kí phòng, Quan Dục Nam ở phòng bao nhiêu?”

Sắc mặt Diệp Mi khiến cô nhân viên chết run. Cô ta lắp bắp nói không nên lời.

“20..8...9 ạ.”

Diệp Mi không nói nhiều nữa liền tiến thẳng thang máy mà đi. Cô bước vào trong thang máy, ấn lên nút in chữ 20. Cô bám vào thành đằng sau. Khuôn mặt cô không biểu hiện gì nhiều nhưng đôi tay đã run lẩy bẩy, cổ trụ vững.

Thang máy tỉnh một phát, cô liền đi ra. Chẳng mấy chốc, cô đã dừng lại ở phòng số 2089. Diệp Mi không vào được vì không có thẻ. Ngay lúc đó, một nhân viên làm việc trong khách sạn liền đi qua. Cô túm cổ hắn lại.

“Thẻ.”

Tên nhân viên sợ không nói nên lời liền chìa tấm thẻ màu vàng ra.

“Cút.”

Không cần phải nói, vừa được thả ra, hắn đã chạy như bay.

Diệp Mi hít thật sâu rồi dí thẻ vào cửa. Chiếc cửa hiện nút xanh liền tự động mở ra.

Cô vừa bước vào, không khí ám muội đã ngập tràn. Phòng khách rải rác quần áo của cả nam và nữ. Có cả áo lót và quần.

Cô chậm rãi bước vào. Đi qua chiếc ghế sofa trong phòng khách, cô còn nhìn thấy chút vết dịch và máu trên ghế. Hai bàn tay cô bất giác nắm thành quyền. Khuôn mặt có chút tái mét rồi lại bình thường nhanh chóng.

Diệp Mi vừa đứng trước cửa phòng ngủ đã nghe tiếng rên rỉ không ngớt từ bên trong. Lấn vào đó là tiếng thở nặng nhọc của nam nhân. Diệp Mi mở hé chiếc cửa ra. Cảnh xuân bên trong liền đập vào mắt cô.

Nữ nhân đang quỳ trên giường. Cơ thể mảnh mai oằn xuống trên giường. Nam nhân đằng sau thì không ngừng ra vào. Nam nhân kia còn không ngừng xoa nắn bầu ngực căng tròn của nữ nhân.

Diệp Mi nhìn thẳng vào nam nhân kia. Đó là người cô yêu, Quan Dục Nam. Anh đang dây dưa với người phụ nữ khác trong khi đó cô ngồi uống rượu tự trách bản thân mình. Trái tim cô bị bóp nghẹt đến nỗi không thể thở nổi.

52. Chương 50: Đoan Chính Đoãn

Dục Nam tỉnh dậy liền nhận thấy cánh tay mềm mại đang ôm lấy mình. Anh bật dậy. Người phụ nữ bên cạnh liền nhúu mày quay người sang bên kia.

Đầu anh đau như búa bổ. Bất giác, anh vén chăn nhìn xuống dưới. Phần dưới của anh vẫn vương vấn đầy chất dịch bóng loáng, đủ biết tối qua đã xảy ra chuyện gì.

Dục Nam vào nhà tắm, vệ sinh qua loa rồi khoác áo ngủ đi ra ngoài. Bỗng anh nhớ đến Diệp Mi. Cảm giác phản bội ngập tràn trong anh.

Vợ lấy điện thoại, anh bước ra phòng khách.

“Định gọi cho ai sao?”

Tiếng nói từ góc phòng khiến anh trấn động. Dục Nam ngược về phía chiếc ghế sofa được bao phủ bởi bóng tối. Dáng người cô ngấp trong bóng tối. Giọng nói có chút khàn khàn vì đã thức cả đêm.

Dục Nam không biết nên nói gì. Sao cô ngồi đây? Anh không biết. Sao tỉnh dậy ở đây? Anh cũng không biết. Sao lại phát sinh quan hệ với cô gái trong phòng kia? Anh không biết nốt.

Bỗng một bàn tay từ đằng sau choàng qua eo anh.

“Sao dậy sớm vậy?”

Giọng nói trong trẻo phát ra từ sau lưng Dục Nam. Thân hình mảnh mai mặc chiếc áo sơ mi của anh ngày hôm qua áp chặt vào cơ thể anh, lộ ra đường xong mề người.

“Người ta hỏi kìa sao không trả lời?”

Diệp Mi cười khinh bỉ đứng lên nhìn đôi nam nữ đang tình chàng ý thiếp kia.

Người phụ nữ kia giờ mới biết sự có mặt của cô liền hét toáng lên.

Diệp Mi bước đến gần Dục Nam vẫn đang bất động như tượng gỗ.

“Tối qua thoả mãn rồi chứ? Thấy anh sung sướng lắm cơ mà.”

Diệp Mi chạm lấy cái gằm góc cạnh của Dục Nam. Anh như bừng tỉnh trước sự đụng chạm của Diệp Mi.

“Diệp Mi, anh..”

“Đừng nói gì. Anh muốn nói về nhà rồi hẵng giải quyết.”

Diệp Mi bỏ đi thẳng.

Người phụ nữ đằng sau giờ mới hoàn hồn.

“Cô ta là ai vậy anh?”

Dục Nam hất tay cô ta ra.

“Cô giỏi lắm, trèo được lên giường với tôi. Không biết tốn bao nhiêu thuốc nhĩ.”

Người phụ nữ kia liền ngẩn ra. Khuôn mặt xinh đẹp liền hoảng hốt nhìn hẩn. Nước mắt lênh tròng.

“Sao anh có thể đối xử với em như vậy!? Hôm qua là đêm đầu tiên của em.”

Cô ta kéo anh ra ghế sofa. Trên đó vết máu vẫn còn rõ ràng.

Dục Nam nhú chặt mày. Anh quay người.

“Cô tên gì?”

“Đoan Chính Thanh ạ.”

“Mặc quần áo vào rồi đi với tôi.”

Dục Khiêm về nhà liền nhìn thấy mẹ đang ngồi lặng như tờ trên ghế sofa trong phòng khách. Đôi mắt hằn vết đỏ do thiếu ngủ.

“Mẹ sao vậy?”

“Bố con hôm qua vừa ra ngoài với người khác.”

“Ý mẹ là..”

Cậu còn chưa nói hết lời đã nhìn thấy bố cậu vào nhà cùng một người phụ nữ khác. Cậu nhú chặt mày, ngồi gác chân trên ghế sofa.

“Cuối cùng cũng về rồi đó. Còn cô ta, vác về đây làm gì?”

“Tôi là người yêu của anh ấy. Tại sao lại không?”

Đoan Chính Thanh hất mặt rồi bám lấy tay Dục Nam.

“Nhà tôi, cô là khách, muốn đuổi ai là quyền của tôi.”

“Đây cũng là nhà của Dục Nam.”

Diệp Mi cười thành tiếng. Tiếng cười thấu xương tất cả mọi người trong phòng.

“Từ khi nào đó là nhà của Dục Nam. Tôi mua, tiền tôi. Anh ta cũng chỉ là khách.”

“Hai người. Đủ rồi.”

Dục Nam tức giận gầm lên. Anh hất tay Đoan Chính Doãn ra. Dục Nam ngồi xuống ghế sofa đối diện Dục Khiêm.

“Đêm qua là do quá say nên mới thành ra như vậy.”

“Nguy biện.”

Dục Khiêm từ phía bên kia nói. Khuôn mặt thẳng bệ tức giận lên đến cực hạn.

“Bố có uống rượu nhưng không hề say đến mức ấy. Mùi rượu không hề nồng nặc. Con vừa xem lại theo dõi định vị trên thiết bị của bố. Bố ở trong bar có 10 phút liền ra. Với tử lượng của bố, uống say trong 10 phút sao!?”

Dục Nam nhất thời cứng họng. Hôm qua anh không nhớ rõ lắm. Chỉ biết anh uống rượu xong sau đó gặp Đoan Chính Doãn. Không nhớ bất cứ chuyện gì sau đó.

“Anh...”

“Dục Nam, đưa con tiện tì bên cạnh anh đi đi. Nhìn thấy hai người tôi muốn mắc ói.”

“Diệp Mi, anh...”

“Cút ra xa khỏi tầm mắt tôi.”

Một thời gian nữa mình sẽ không up truyện vì mình đang muốn đầu tư cho truyện mới. Mong mọi người hiểu cho. Love U all:333

53. Chương 51: Nước Mắt

Dục Nam có chút chân chừ liền bị ánh mắt sắc như dao của Diệp Mi nhìn. Anh lẳng lẳng lùi bước, đi ra ngoài. Doan Chính Doãn liền chạy theo anh như con chó.

Dục Khiêm ném điện thoại trên tay xuống.

“Khốn nạn.”

Diệp Mi liền trừng mắt lên nhìn Dục Khiêm.

“Cấm được nói bố con như vậy.”

“Ông ta phản bội mẹ. Đi lẳng nhăng bên ngoài. Không những thế còn dắt con đi tiện nhân đó về đây. Ông ta không xứng làm bố con. Mẹ muốn nói gì thì nói. Mẹ muốn tha thứ gì thì tùy mẹ. Nhưng ông ta làm mẹ đau buồn, đó là điều cấm kị của con. Con không cho phép ai tổn thương mẹ.”

Dục Khiêm nói xong liền đi thẳng ra khỏi cửa, để lại Diệp Mi thần thờ trên ghế sofa. Cậu lao ra ngoài thì vừa nhìn thấy cảnh tượng trước mắt.

Hai người bọn họ. Quan Dục Nam và Doan Chính Doãn đang hôn môi nhau. Cậu giận đến không nói nên lời. Cậu quay lại nhìn vệ sĩ bên cạnh.

“Đưa bất kì thứ vũ khí gì người có ra đây.”

“Dạ.. Nhưng mà...”

“Nhanh.”

Tên vệ sĩ liền lấy ra một con dao. Dục Khiêm liền tiến đến đúng lúc hai người kia buông nhau ra. Cậu không chân chừ phi thẳng con dao vào cánh tay cô ta. Chiếc dao găm sâu vào cánh tay trắng nõn nà. Máu chảy lênh láng.

Dục Nam bất động nhìn người phụ nữ khụy xuống trước mặt. Cô ta chẳng là gì khiến anh phải để tâm.

Dục Khiêm tiến đến đứng sau Doan Chính Doãn đang đau đớn ngã khụy xuống.

“Ông tốt nhất đừng nên xuất hiện trước mặt mẹ tôi. Ông làm bà ấy đau khổ thế là đủ rồi. Nhìn người đàn ông mình yêu âu yếm với người phụ nữ khác, chẳng người phụ nữ nào có thể giữ bình tĩnh được như mẹ ngày hôm nay. Là người khác thì chắc ông đã ăn mấy cái tát rồi. Ông không xứng với tình yêu của bà ấy.”

Dục Khiêm nói xong liền quay người leo lên chiếc xe đã được mở cửa sẵn cho cậu.

Dục Nam thở dài rồi liền đỡ Doan Chính Doãn dậy. Chiếc dao găm sâu đến độ chỉ còn nhìn thấy cán dao không. Dục Nam đỡ cô lên xe.

Từ trên cao, từ cửa sổ tầng hai của biệt thự, Diệp Mi đứng dút tay túi quần nhìn cảnh tượng trước mắt. Khuôn mặt có chút đen lại.

Hoá ra là vậy. Anh ấy yêu cô ta đến thế cơ à. Vòng tay ấy ngay từ đầu đúng ra dành cho cô để an ủi cô. Vậy àm giờ đây nó thuộc về người phụ nữ khác. Anh cũng không giải thích gì liền cùng cô ta bỏ đi, hôn nhau đắm đuối ngoài cổng. Thật đúng là. Cô chưa từng cảm thấy bất lực như bây giờ.

Nước mắt không hề rơi thì bây giờ như được buồn tha mà lao ra như như điên. Tầm nhìn cô mờ ảo đến độ không còn nhìn thấy gì nữa.

Cú phi dao của Dục Khiêm trúng dây thần kinh vận động của Đoan Chính Doãn. Khả năng cử động được lại gần như là con số không tròn trĩnh. Thằng bé trả thù cho cô. Cô biết chứ. Nhưng thằng thay đổi được gì. Trái tim đã thay người đổi chủ thì chẳng thể quay lại bên cô nữa.

Chiếc xe lăn bánh đi, để lại dáng người mảnh khảnh vẫn đứng nhìn theo.

54. Chương 52: Hẹn Gặp

Vừa bảo nghỉ ra chap một phát là mấy độc giả thân yêu lao vào vote rầm rầm. Lần sau cứ thế phát huy:))

Dục Nam lái xe đến bệnh viện. Hắn ném lên mặt cô ta một xấp tiền.

“Cái này là trả cho tối qua. Cô cũng giỏi thật. Chắc là trăm phương ngàn kế dụ tôi lên giường. Không ngại dùng cả nước hoa tắm được nữa. Cô đừng nghĩ tôi không biết là Diệp Mi, cô ấy đứng trên tầng hai nhìn xuống nên cô mới cố tình hôn tôi.”

Đoan Chính Doãn có chút giật mình. Anh ta nói chuẩn không sai tí nào. Là cô ta cố tính để Dục Nam hướng lưng về phía Diệp Mi để cô không nhìn thấy khuôn mặt chán ghét của Dục Nam lúc đó.

“Tự xuống xe hay để tôi đạp cô xuống.”

Đoan Chính Doãn tức giận nóng sầm cả bằng tay không bị thương còn lại. Cô ta cầm tập tiền, khó nhọc bước vào bệnh viện.

Thân là tiểu thư cao quý của tập đồn Đoan thị, cô không ngờ lại có ngày hôm nay. Cô nhất định sẽ trả thù. Nhất là con đàn bà tên Lâm Diệp Mi kia. Cô ta chỉ là con gái của Lâm Đức Tiệp thôi. Lâm gia cũng dần sụp đổ rồi, cô cho bọn họ nghỉ hưu sớm cũng đỡ một mối.

Dục Nam đồ kịch trước biệt thự của Quan gia. Anh lao xông xộc vào trong, khuôn mặt giận đến đỏ ửng.

Quản gia và phục vụ trong nhà cũng không biết chuyện gì đang xảy ra nữa. Bọn họ cũng chẳng dám ngăn cản thiếu gia.

Quan Đức Phú cùng Lý Kỳ Hàn đang mặt nặng mày nhẹ với nhau ở phòng khách. Quan Đức Phú thì lạnh lùng như băng còn Lý Kỳ Hàn thì bưng bưng lửa giận.

Dục Nam bước vào nhìn cảnh tượng trước mắt cũng không biết chuyện gì xảy ra. Anh cũng chẳng muốn quan tâm.

“Mẹ, sao mẹ sai khiến Đoan Chính Doãn hạ thuốc con.”

Lý Kỳ Hàn quay người lại tức giận nhìn Dục Nam.

“Lâm Diệp Mi chẳng khác gì mẹ cô ta. Một con đi đâm loạn. Cô ta không hợp với con. Tránh xa cô ta ra!”

Dục Nam không kìm chế nổi mà hất đổ cái bàn trước mặt.

“Mẹ không được nói cô ấy như vậy. Cô ấy chẳng làm gì sai cả. Sao cô ấy lại không xứng với con cơ chứ!?”

“Mẹ cô ta là một kẻ thứ ba tráo trở, cướp chồng người khác.”

“Liên quan gì ở đây chứ.”

“Cô ta từng là tình nhân bao nuôi của cha con đó. Thiều Đan Diệp đó, trong lúc mẹ mang nặng đẻ đau Dục Nhi thì cô ta quan hệ ngoài luồng với bố. Chỉ để trả thù cho bố mẹ cô ta.”

Dục Nam có chút chấn động nhìn bố mình. Anh không ngờ một người đàn ông như bố anh lại có thể bao dưỡng tình nhân khác bên ngoài. Không ai khác lại chính là mẹ Diệp Mi.

“Nhưng mà Diệp Mi khác mẹ cô ấy. Mẹ làm như thế là không đúng. Con với cô ấy dù gì cũng có với nhau một đứa con rồi. Chẳng nhẽ để thằng bé cả đời này cũng không có một gia đình hoàn chỉnh.”

Lý Kỳ Hàn có chút sững sờ.

“Cô ta..cô ta sinh cho con một đứa con.”

“Phải. 3 năm trước cô ấy bỏ đi là đang mang trong mình cốt nhục của con.”

Lý Kỳ Hàn ngồi bịch xuống ghế sofa. Khuôn mặt có chút tái xanh.

“Mẹ muốn gặp riêng Lâm Diệp Mi.”

“Được thôi.”

Dục Nam không nói không rằng xoay người bỏ đi.

Lý Kỳ Hàn vẫn thất thần ngồi đó. Quan Đức Phú đứng lên, ôm lấy bà.

“Tại nó yêu nhau, bà không nên ngăn cản. Chuyện 3 năm trước, Dục Nhi cũng đã giải thích rõ ràng rồi. Là Diệp Mi muốn bảo vệ con trai chúng ta nên mới cố tình gây hiểu lầm.”

Lý Kỳ Hàn dựa vào người Quan Đức Phú. Đôi vai bà run bần bật trong lòng ông. Nước mắt ướt nhoè cả mảng áo.

“Tôi thực sự muốn con trai chúng ta hạnh phúc. Tôi muốn nó hạnh phúc.”

Dục Nam gọi điện cho Diệp Mi. Đến hồi chuông thứ ba cô mới nhấc máy.

“Việc gì?”

“Mẹ anh muốn gặp em. Liệu có thể hay không?”

Đầu dây bên kia im lặng một lúc mới trả lời.

“Được.”

“Anh sẽ gửi địa chỉ sau.”

Dục Nam cúp máy day day trán.

Lúc anh ra rời giường sáng liền nhìn thấy một điện thoại của Đoàn Chính Doãn trên bàn. Còn cô ta vẫn say ngủ. Anh không do dự mà mở ra xem. Tất cả các cuộc gọi gần đó đều hướng về một số, số của mẹ anh. Anh tất nhiên hiểu rõ người đứng sau vụ này là mẹ mình.

55. Chương 53: Địch Tôn

Trong phòng VIP tại Dạ Long, Lý Kỳ Hàn cùng Diệp Mi ngồi đối diện nhau. Hai người không ai nói lời nào. Mặc Ngộ đứng đằng sau cũng bị áp lực bởi cuộc đấu mắt nảy lửa giữa hai người.

Diệp Mi nhắc nhẹ tay lên. Mặc Ngộ tự hiểu liền rời ra ngoài để không gian lại cho hai người.

Sau khi cánh cửa đóng lại, Diệp Mi liền nâng ly rượu lên uống một hớp. Khí thể tao nhã toả ra cảm giác bức người vô cùng.

“Quan phu nhân có gì chỉ bảo, xin hãy tự nhiên.”

Diệp Mi nhìn xoáy vào ánh mắt của Lý Kỳ Hàn khiến bà cũng có chút run sợ. Cô xem ra đã bộc lộ khí thế thật của bản thân mình. Khuôn mặt không cảm xúc.

Lý Kỳ Hàn ho khan mấy tiếng rồi cố gắng giữ bình tĩnh bản thân mình.

“Bác đã nghe qua chuyện của Dục Nam. Cũng có nghe nói cháu đã nuôi lớn con trai của nó.”

Diệp Mi bưng bưng nhìn lên Lý Kỳ Hàn.

“Dục Khiêm là con trai của tôi, không liên quan gì đến Quan gia cả.”

“Không liên quan là không liên quan thế nào được. Nó là cháu đích tôn của Quan gia. Bác xin cháu hãy để Quan gia tiếp tục nuôi thành bé. Cháu có thể sang thăm thành bé bất cứ lúc nào mà.”

Diệp Mi giận giữ đứng lên, ly rượu trong tay bị cô bóp chặt đến nỗi vỡ tanh bành. Tiếng vỡ choang làm vang động đến bên ngoài. Lý Kỳ Hàn hoảng hốt hét lên.

Mặc Ngộ từ bên ngoài lao vào, tay lăm lăm súng.

Tay Diệp Mi toàn máu là máu. Ánh mắt hằn lên muôn vạn tia máu. Cô định lao đến chỗ Lý Kỳ Hàn liền bị Mặc Ngộ đứng chặn lại.

“Lão đại, hãy bình tĩnh lại đi ạ.”

Diệp Mi quay người hít sâu. Khuôn mặt khôi phục lại vẻ mặt lạnh lùng. Cô quay lại nhìn thẳng vào Lý Kỳ Hàn.

“Bà thử động một ngón tay đến Dục Khiêm xem. Tôi sẽ không kiêng nể bất cứ ai mà bóp chết bà.”

Nói xong Diệp Mi bỏ đi. Mặc Ngộ liền theo xong cô rời đi.

Dục Nam đang họp tại công ti. Trong lòng anh có chút lo lắng không biết mẹ và Diệp Mi nói chuyện ra sao.

Hùng Kiệt từ ngoài vào. Anh ghé sát vào tai Dục Nam nói gì đó. Ngay lúc đó, mặt Dục Nam liền đen.

“Kết thúc cuộc họp.”

Dục Nam vội vàng đi ra. Anh vội vào thang máy xuống tầng trệt. Chiếc thang vừa kêu “tinh” một tiếng, anh đã lao ra. Hùng Kiệt đằng sau cũng hét hải đi theo. Trên đại sảnh, bao nhiêu nhân viên ngỡ ngàng nhìn tổng giám đốc ngày thường lạnh lùng mà bây giờ hét hơ hét hải.

Anh lên xe cùng lúc với Hùng Kiệt leo được vào ghế lái.

“Chuyện là thế nào mà đến nông nỗi mẹ tôi bị dọa đến phát hoảng ngồi bệt xuống đất.”

“Nhân viên cũng không biết thế nào. Chỉ thấy Lâm tiểu thư đi ra với tâm trạng xấu. Còn vệ sĩ vào đến nơi thì Quan phu nhân không chịu nói gì. Bà hoảng loạn không chịu đi đâu, ngồi lì trong phòng.”

Dục Nam tháo lỏng cà vạt, nhắm mắt thả lỏng cơ thể.

Anh không rảnh hơi để suốt ngày phải đi giải quyết chuyện như thế đâu. Công việc còn đang trông trát kia kìa.

Chiếc xe đỗ kịch lại trước quán Dạ Long. Dục Nam xuống xe, đi thẳng vào trong.

Lý Kỳ Hàn đang thất thần ngồi trên ghế. Dưới đất gần đó là mảnh thủy tinh rơi lả tả từ cốc rượu mà Diệp Mi bóp vỡ.

Dục Nam liền quỳ xuống trước mặt mẹ. Lý Kỳ Hàn nhìn thấy anh vội vàng ôm chặt lấy.

Dục Nam không có thời gian để ôm ấp lúc này. Anh nắm lấy hai bả vai của Lý Kỳ Hàn.

“Mẹ, mẹ nói gì với cô ấy?”

“Mẹ, mẹ... Mẹ chỉ bảo cô ta, cô ta giao lại con..con trai của con về Quan gia nuôi thôi mà. Đó cũng đâu phải yêu cầu quá đáng gì đâu. Thành bé là đích tôn của Quan gia, nó phải để Quan gia nuôi nấng chứ.”

Dục Nam nghe mẹ nói vậy liền thất kinh.

“Mẹ bảo cái gì cơ!? Mẹ bảo cô ấy giao Dục Khiêm ra á!! Khỉ thật. Mẹ làm cái quái gì vậy?”

“Mẹ, mẹ..có làm gì sai đâu. Sao cả con cũng thế!? Cô ta còn đe dọa giết mẹ nữa cơ.”

Dục Nam giận giữ đứng lên. Người anh lo bây giờ không phải Diệp Mi mà chính là mẹ mình. Diệp Mi nói là sẽ làm. Nếu cứ vậy chắc Lý Kỳ Hàn cũng chẳng bao giờ gặp được cháu trai nữa.

56. Chương 54: Buông Thả

Diệp Mi đuổi tất cả vệ sĩ đi, kể cả Mặc Ngộ. Cô tự mình lái xe. Chiếc xe lao như điên trên đường. Tốc độ lên đến hơn 200km/giờ, mặc dù cô đang đi trong nội thành.

Diệp Mi lái lên đường cao tốc thì nhận ra có hai xe Audi đen đang bám theo. Cô dấn chân ga, chiếc xe lao vun vút.

Chẳng mấy chốc đã không thấy bọn họ đằng sau. Diệp Mi lái về một vùng ngoại ô. Cô bước xuống xe. Cô đứng ôm lấy cơ thể mình nhìn về đường chân trời đằng xa.

Cô chẳng hề có duyên với mảnh đất, nơi cô sinh ra này. 3 năm trước bỏ đi mang theo bao tiếc nuối. 3 năm sau quay về, nổi lại tình yêu bỏ dở thì liền phát hiện ra bí mật của mẹ mình. Tự tay cô giết chết mẹ đẻ. Bắn tay cô ngày hôm đó, dính đầy máu của mẹ. Cô còn không khóc một giọt. Cô tự thấy bản thân mình như một con quái vật. Giết người quen đến độ không còn chút nhân tính nào nữa rồi.

Diệp Mi tựa vào cánh cửa xe, ngồi thụp xuống đất. Cô bật khóc như một đứa trẻ.

Cô tự cô độc trái tim mình quá lâu rồi. Cô cần một vòng tay sưởi ấm và cảm thấy an toàn. Nhưng tất cả đều không như mong đợi. Bọn họ từng người từng người phản bội cô. Chẳng nhẽ chẳng còn ai đủ để cô tin tưởng sao. À không, cô vẫn còn Dục Khiêm, con trai cô mà. Nó sẽ không bao giờ phản bội cô đi theo bọn họ, phải không!?

Tiếng xe dừng lại phía sau mà cô chẳng nghe thấy gì nữa rồi. Một bóng đen che cô khỏi ánh sáng từ hoàng hôn.

Diệp Mi ngược khuôn mặt đầm nước mắt lên liền chạm ngay vào nòng súng lạnh lẽo. Tiếng cười lạnh lạnh phát ra ngay sau đó.

“Lâm Diệp Mi, cô cướp đi Dục Nam của tôi, còn con trai cô còn khiến tôi suýt nữa mất đi một cánh tay. Món thù này, tôi phải trả.”

Đoan Chính Doãn từ đằng sau tiến đến, giương cây súng từ tay tên áo đen.

Diệp Mi vẫn lặng yên ngồi đó. Cô chẳng nhúc nhích.

“Cô không nghe thấy gì sao!? Tôi sẽ giết cô đó.”

Bỗng Diệp Mi cảm thấy thật buồn cười. Cô bật lên tiếng cười thê lương đến lạnh người, nước mắt cô thì không ngừng tuôn rơi.

“Giết đi, ha ha. Giết tôi đi. Tôi bây giờ không còn gì để lưu luyến nữa rồi. Dục Khiêm chắc chắn sẽ tìm đến với ông ngoại nó thôi. Nó sẽ không về với Quan gia đâu. Cô có thể thoải mái làm Quan phu nhân rồi đó. Đúng như cô mơ ước. Giờ thì giết tôi đi.”

Đoan Chính Doãn hơi ngớ người nhìn người phụ nữ bên dưới.

Diệp Mi gần như lú lẫn rồi. Cô còn chẳng cảm nhận được hành động và điều khiển trí não mình được nữa. Sự phản bội của mẹ và Dục Nam, sau đó là cái chết của mẹ do chính tay mình làm ra, mọi thứ gần như đã vượt qua tầm kiểm soát của cô. Đã kích dồn dập lên đầu và bây giờ cô mới có thể quay lại là con người thật của mình. Mông manh, yếu đuối giống như tất cả người con gái bình thường khác.

Đoan Chính Doãn nước nước bọt lấy cái ực. Tay cầm súng của cô ta có chút run run. Nhưng vì danh chức Quan phu nhân cô ta đã tỉnh tâm lại và để tay lên chuẩn bị bóp cò.

Chỉ trong tích tắc trước khi chiếc súng được nổ, một bàn tay đã nắm lấy khẩu súng đoạt đi. Nhưng vẫn không kịp, khẩu súng đã nổ, viên đạn nhắm thẳng vào tim.

Diệp Mi chẳng cảm nhận được gì nữa. Cô thấy ý thức mình tắt lịm. Hình ảnh mẹ dịu dàng dang tay chào đón cô khiến trí óc cô thanh thản bao nhiêu. Cô được về với mẹ rồi, tránh xa những cái mang tên “tình yêu” tại đây. Cô nghe thấy tiếng gọi của cả mẹ và Dục Nam.

Khuôn mặt tuần tú của anh hiện ra trước mặt cô. Cô lấy tay mân mê gò má anh, mỉm cười mãn nguyện rồi tắt cả đèn chìm vào trong một mảnh đen.

57. Chương 55: Xử Tội

Rất xin lỗi mấy bạn vì mấy hôm rồi ko up truyện. Sau khi au up chương 54, au vui vẻ tìm truyện nằm đọc mà lúc đó là 3 h sáng rồi. Hơn nữa lại đọc SE nữa. Chắc mấy chế biết cuốn Gấm rách chứ. Ad đọc đến 7h sáng. Mắt thì sưng vù vì khóc. Đọc xong lăn ra ngủ đến 1 giờ chiều. Ngồi dậy đầu óc choáng váng thế là bắt đầu sốt. Sốt 2 hôm rồi ngủ li bì. Mấy bạn ko biết chứ có lần au còn đọc đến 6h sáng rồi dậy đi học luôn mà sáng hôm đó lại còn thi. (Thế mà điểm còn cao hơn bình thường, nhất lớp hẳn hoi hô hô.) Au sau khi ngủ bù thì đã lại sức và tiếp tục up truyện cho các mem. Tự vác hoạ vào thân hazz. Mong các bạn thông cảm cho 3 tiếng nông nổi của au. Love U a”.

Chiếc xe cấp cứu dừng lại trước cổng bệnh viện. Dục Nam cùng các bác sĩ cùng nhau ấn xe vào trong. Diệp Mi thì nằm trên cán, người toàn máu là máu.

Cán xe dừng trước phòng cấp cứu. Y tá chặn Dục Nam trước cửa. Anh điên cuồng ấn cô ta ra. Bác sĩ liền đứng ra ngăn cản.

“Anh vào đó cũng chẳng có tác dụng gì đâu. Tốt nhất anh nên chờ ngoài này đi đừng cản trở chúng tôi. Anh đừng làm tốn thời gian của chúng tôi trong việc cấp cứu cho bệnh nhân nữa.”

Bác sĩ không nói lời nào liền đi vào trong. Dục Nam thẫn thờ trước cánh cửa đang đóng dần lại trước mắt. Tín hiệu đèn đỏ ghi “cấp cứu” bên trên sáng chói.

Hùng Kiệt từ đằng sau tiến lên.

“Lão đại cứ bình tĩnh. Chúng ta không thể làm gì ngoài chờ đợi lúc này đâu. Thuộc hạ tin Lâm đại sẽ ổn thôi.”

“Mang Đoàn Chính Doãn đến đây. Nhanh.”

“Dạ.”

Tại bãi cỏ vắng vẻ sau bệnh viện, những ngọn gió làm lay động cành lá. Ánh trăng chiếu xuống khuôn mặt như tượng tạc của người đàn ông.

Đoàn Chính Doãn được người của bang Nam Nhiếp đưa đến. Cô ta được thả ra, quỳ rạp trước mặt Dục Nam.

“Nam, thật sự em sai rồi. Em sai rồi. Em không cố ý giết chết cô ta. Nam à xin anh tha cho em đi.”

“TÊN TÔI KHÔNG PHẢI ĐỂ CÔ GỌI.”

Dục Nam gầm lên. Khuôn mặt ngày càng đen lại. Hai tay anh nắm chặt lại.

“Em xin lỗi. Em yêu anh. Em muốn ở bên anh thôi mà. Em chỉ là muốn tốt cho anh thôi.”

Đoàn Chính Doãn khóc lóc bám lấy chân Dục Nam. Nước mắt làm trôi hết mascara của cô ta nên lúc này khuôn mặt cô ta không khác gì con quỷ.

Mặc Ngộ từ đằng sau không biết từ lúc nào tiến lên.

“Quan đại, việc này xin hãy giao lại cho bang Dục Nại chúng tôi xử lí. Dù gì thì người bị bắn cũng là lão đại của bang chúng tôi. Không nên để bang Nam Nhiếp phải nhúng tay vào. Hung thủ nên để chúng tôi phán xét theo luật lệ của bang chúng tôi, mong Quan đại hiểu cho.”

Đoan Chính Doãn hoảng sợ nhìn lên Mặc Ngộ.

“Anh bảo cô ta là bang chủ bang Dục Nại sao!?”

“Phải.”

Đoan Chính Doãn thất thần sụp người xuống. Bang Dục Nại không ai không biết, huống hồ cô còn có hiểu biết một chút về hắc đạo. Dục Nại là bang phái lớn, nổi lên nhanh chóng trong vòng những năm gần đây, cạnh tranh trực tiếp với Nam Nhiếp. Bang chủ của bọn họ gần như là một huyền thoại khi xây dựng lên một đế chế riêng trong vòng chưa đầy 3 năm. Hơn nữa lại còn là phụ nữ. Cô ta gần đây mới lộ diện tại lễ đính hôn của Quan Dục Nhi. Hôm đó cô lại không tham gia nếu không thì cũng biết mặt bang chủ lừng lẫy đấy rồi.

Đoan Chính Doãn cười khổ sở. Người cô có thể cầu cứu bây giờ chắc chỉ còn có Quan phu nhân. Nhưng nghe nói trưa nay bà ta bị Diệp Mi dọa sợ đến mất hồn rồi.

“Tôi giao lại cho cậu.”

Dục Nam nói xong liền đứng lên đi thẳng vào trong bệnh viện. Đoan Chính Doãn bị người của Mặc Ngộ lôi đi.

“Tổng cô ta vào lao ngục, chờ bang chủ về xử lí.”

Đoan Chính Doãn gào khóc điên cuồng. Cô ta chỉ mới 25 tuổi, chẳng nhẽ lại chết thảm khóc như thế này. Cô vẫn còn hơn nửa cuộc đời nữa mà, còn bố mẹ. Cô chưa muốn chết đâu.

58. Chương 56: Tôi Và Quan Gia Không Dính Dáng Gì Đến Nhau

Đèn Cấp cứu tắt. Bác sĩ mệt mỏi tháo khẩu trang bước ra ngoài.

Dục Nam lập tức đứng dậy tiến đến.

“Sao rồi bác sĩ?”

“Viện đạn chỉ cách tim chưa đến 1cm. Chúng tôi đã rất cố gắng nhưng hiện tại cô ấy hôn mê vì mất máu quá nhiều. Viên đạn cũng được gấp ra nhưng tim ít nhiều cũng bị ảnh hưởng. Nhịp tim rất yếu. Trạng thái hôn mê sẽ tiếp tục duy trì. Chúng tôi cũng không rõ khi nào cô ấy tỉnh lại. Tất cả là nhờ vào bản thân cô ấy có muốn tỉnh dậy hay không. Nếu không thì thực sự chúng tôi cũng hết cách. Người nhà cũng nên chuẩn bị tinh thần cho tốt. Mau chóng đăng kí phòng bệnh cho cô ý. Những tháng này phải dùng máy trợ tim.”

Bác sĩ nói xong liền bỏ đi. Dục Nam trầm lặng khiến người khác phát sợ. Anh chỉ nhìn Hùng Kiện một cái. Anh ta nhanh chóng đi làm thủ tục.

Dục Nam tựa vào ghế chờ.

Chiếc giường được đẩy ra. Khuôn mặt xanh mét của Diệp Mi làm cho trái tim anh như bị bóp nghẹt. Nước mắt rơi trên khuôn mặt tuần tú của anh.

Lúc anh nhìn Diệp Mi bị Đoan Chính Doãn chĩa súng vào. Anh tưởng cô sẽ ra đòn đáp trả nhưng cô lại để yên cho cô ta. Cô cười rất tươi như lần cuối cùng được cười vậy. Khi anh ôm cô máu đầm đìa thì nụ cười hạnh phúc của cô như lời từ biệt với anh. Cô muốn chết.

Dục Nam bỏ đi. Anh ra khỏi bệnh viện. Không khí có chút hơi lạnh về đêm làm đầu óc anh thư thả chút ít.

Anh lên xe. Chiếc xe lao nhanh trên đường, hướng về phía Quan gia.

Dục Nam ngồi đối diện Lý Kỳ Hàn trên ghế. Quan Đức Phú ngồi trên ghế dành cho người chủ.

“Mẹ, mẹ biết cô ấy bị Đoàn Chính Doãn mà vẫn thản nhiên như vậy.”

“Sao mẹ phải lo lắng cho cô ta cơ chứ. Chết quách đi cho xong.”

Dục Nam đứng thẳng dậy. Sự tức giận gần như lên đến đỉnh điểm.

“Mẹ không thích vì cô ấy là con gái của người tình cũ của ba. Thế mẹ thì sao? Mẹ cũng đừng nghĩ là mình không làm sai chuyện gì.”

“Con nói thế là có ý gì!? Con muốn bảo mẹ không chung thủy với bố con sao!? Con đừng vu oan như vậy.”

Dục Nam cười ra tiếng.

“30 năm trước gả vào Quan gia, mẹ mang bầu. Đến đứa con trong bụng là của người yêu cũ mà mẹ vẫn có thể thản nhiên nói dối là của bố. Mẹ sợ chuyện này lộ ra ngoài nên đã giết người diệt khẩu. Giết luôn người đàn ông kia. Mẹ an vị ngồi vững chắc trên cái ghế Quan phu nhân. Mẹ chưa từng thấy hổ thẹn với lòng sao. Dù sao bây giờ con cũng nói toẹt ra rồi, họ con không phải họ Quan. Con không mang huyết thống của Quan gia. Từ nay về sau, không dính dáng gì đến nhau.”

Dục Nam nói xong, quay gót đi thẳng ra khỏi cửa.

“Đức Phú, không phải như vậy đâu. Em không lừa dối anh. Em không...”

“Cút ra khỏi đây. Đừng để tôi nhìn thấy bà lần nữa. Một con đi không hơn không kém.”

Nói xong, Quan Đức Phú đi thẳng về phòng. Lý Kỳ Hàn gục xuống khóc không thành tiếng. Giấu 30 năm cuối cùng lại bị chính con trai mình tiết lộ ra. Bà vì tiền bạc của cải, giết luôn người con trai mình yêu. Bây giờ đến gia đình cũng không còn. Bà chẳng còn gì nữa rồi.

Tất cả là tại con Lâm Diệp Mi đó. Không phải vì nó, Dục Nam đã không nhắc đến chuyện này trước mặt Quan Đức Phú. Con tiện nhân. Ta hận người. Tất cả là tại người ta mới ra nông nỗi này.

Lý Kỳ Hàn lộ ra khuôn mặt nham hiểm đến rợn tóc gáy. Đời này bà không giết cô ta, bà không mang họ Lý thà chết con đỡ nhục hơn.

59. Chương 57: Tình Yêu Là Thứ Thuốc Độc Đẹp Để Nhất

Dục Khiêm ngồi bên mẹ trong phòng bệnh. Mùi thuốc khử trùng làm cậu cảm thấy khó chịu kinh khủng.

Cửa phòng mở ra. Dục Nam chậm rãi bước vào.

“Còn đến đây làm gì. Con tình nhân của ông hại mẹ tôi ra nông nỗi này ông còn vác xác đến đây hửm!?”

Dục Khiêm lạnh lùng nhìn bố ruột của mình. Dục Nam thở dài bước về phía cửa sổ đằng sau Dục Khiêm.

“Con không thể thôi lắm nhảm một lúc hay sao. Ta không muốn phải tranh cãi cả với con nữa đâu.”

Dục Khiêm cười khùng khục. Cậu đứng dậy. Thân hình bé nhỏ tiến về phía Dục Nam.

“Ông không có quyền để tranh cãi với tôi. Mẹ tôi mà có mệnh hệ gì. Người chịu trách nhiệm đầu tiên chính là ông đấy. Kể cả ông có là bố tôi đi nữa thì tôi cũng không nể mặt mẹ mà đâm con dao thẳng vào tim ông đâu. Còn Đoàn Chính Doãn, chính tay tôi sẽ xử lý cô ta.”

Dục Khiêm bước thẳng một mạch ra khỏi cửa. Tiếng cửa đóng sầm vang dội cả hành lang.

Dục Nam bất lực xoay người tựa vào thành cửa. Ánh mắt anh mang đầy vẻ mệt mỏi nhìn về phía Diệp Mi.

“Anh giờ không còn bố mẹ, con trai cũng cầm thù. Chẳng nhẽ đến cả em cũng bỏ anh mà đi.”

“Đoàn Chính Doãn đâu?”

“Thưa thiếu gia, cô ta đang trong phòng giam.”

“Ta muốn gặp cô ta.”

“Nhưng mà..”

“Người muốn nhưng nhị cái gì.”

Dục Khiêm hét lớn về phía tên cảnh vệ. Cậu dơ thẳng súng về phía hắn ta.

Tên cảnh vệ sợ hết hồn liền mau chóng quỳ xuống.

“Thiếu gia, đây là luật lệ trong bang. Cấm không được ai ngoại trừ bang chủ và bang phó mới được quyền vào lao ngục. Nếu có lệnh của bang chủ mới được vào.”

Dục Khiêm tức đến nổi khẩu súng trên tay cũng càng ngày càng gần cái trán đang đầm mồ hôi của gã kia.

“Thiếu gia không nên manh động.”

Mặc Ngộ từ đằng sau chậm rãi tiến đến. Anh ta khoác tay. Hai tên cảnh vệ liền lui ra.

“Thiếu gia, mời.”

Dục Khiêm không nói không rằng liền đi thẳng vào trong.

“Thiếu gia, điều kiện duy nhất của tôi.”

Mặc Ngộ gọi với lại.

“Đừng giết cô ta.”

Dục Khiêm không quay đầu, đi thẳng vào trong.

Đoan Chính Doãn ngồi bó gối trong góc giam. Cả người gầy rộc đi vì khóc. Tóc tai bết lại vào người. Sơn phấn trên mặt cũng bị trôi đi gần hết.

Một bóng người bé nhỏ đứng trước cửa song sắt. Ánh mắt sắc bén như chim ưng nhìn cô.

Đoan Chính Doãn nhìn vào ánh mắt đó mà cảm nhận được luồng nhiệt lạnh thấu xương. Sâu thăm thẳm, không thể đoán nổi. Cô bất giác rùng mình. Ánh mắt lạnh thấu xương ấy giống Dục Nam như đúc chỉ có điều nó màu xanh lá cây. Ngay cả từ khuôn mặt đến cử chỉ cũng giống hệt nhau. Như một bản sao còn hoàn hảo hơn bản gốc vậy.

“Cậu là con trai của Dục Nam đúng không?”

Cậu ta im lặng không nói gì. Ánh mắt sắc bén vẫn quan sát cô.

“Cậu giống anh ấy thật.”

Đoan Chính Doãn cười rất tươi nhìn cậu bé.

“Cậu thật may mắn vì còn cả mẹ lẫn cha. Tôi chỉ còn mình cha thôi. Ông rất yêu thương tôi, nuông chiều tôi. Tôi cũng tự coi mình là công chúa trong vương quốc của mình. Tôi chỉ muốn Dục Nam anh ấy làm hoàng tử của tôi thôi. Lần đầu tiên gặp anh ấy, tôi đã chính thức coi như vậy. Tôi cố gắng để anh ấy để ý đến mình nhưng có vẻ như người anh ấy yêu cũng chỉ có mình Lâm Diệp Mi. Ngay cả đến lúc làm tình với tôi, anh ấy vẫn kêu tên của cô ta. Thật là nực cười mà.”

Đoan Chính Doãn vừa khóc vừa cười trông vô cùng thảm thương.

“Hôm đó thực chất tôi cũng không muốn giết mẹ cậu. Chỉ tại lúc đó Dục Nam lao đến làm tôi hoảng loạn đến nỗi bóp cò. Tôi cũng không muốn giết cô ấy đâu. Cô ấy có được tình yêu của Dục Nam nhưng lại không hề coi trọng nó. Cô ấy muốn tôi giết cô ấy. Cô ấy vừa khóc vừa bảo tôi giết chết cô ấy. Chỉ có người phụ nữ tuyệt vọng đến cùng cực hay muốn tìm bình yên tại nơi chốn khác mới đại dốt muốn tìm cái chết như cô ấy. Tôi vừa thấy ghen tị vừa thấy thương thay cho cô ấy. Tình yêu đúng là thứ thuộc độc đau đớn nhất trên thế giới này. Nó giết người ta từ từ ngày qua ngày. Dù gì nó cũng là thứ thuốc độc đẹp đẽ nhất và làm người ta mê muội nhất. Nghiện rồi không thể cai được.”

Dục Khiêm vẫn yên lặng nghe những lời tâm sự của người phụ nữ kia.

Đoan Chính Doãn khập khiễng đứng dậy, bắm vài song sắt.

“Mẹ cậu sao rồi?! Tôi..tôi thực sự không giết cô ấy đấy chứ?”

“Bà ấy vẫn hôn mê.”

“Gửi lời xin lỗi của tôi với cô ấy khi nào cô ấy tỉnh lại.”

“Tôi sẽ làm vậy.”

Dục Khiêm quay gót đi thẳng.

60. Chương 58: Một Tháng Sau

Độc Đông Cung đến lần thứ 5 rồi mà vẫn khóc như điên. Mấy bạn ai đọc chưa.:))

Diệp Mi đã hôn mê bất tỉnh 1 tháng rồi. Dục Nam như gầy hẳn đi. Tóc đã điểm ít bạc thì thiếu ngủ trầm trọng. Đôi mắt sâu thẳm dường như càng sâu hơn. Cả tháng này anh không hề đến công ti. Công việc là giải quyết qua máy tính và điện thoại.

Anh có thể ngồi hàng giờ bên cạnh Diệp Mi ngắm nhìn cô. Anh tâm sự với cô mỗi ngày. Tất cả mọi việc đều là anh làm. Từ tiêm thuốc đến lau người cho cô.

“Con nên khuyên anh ý đi. Cứ tiếp tục thế nên không sớm thì muộn anh ấy cũng đổ bệnh mất.”

Dục Nhi đứng cùng Dục Khiêm từ cửa phòng bệnh bằng kính trong suốt nhìn Dục Nam đang tỉ mỉ chăm sóc Diệp Mi.

“Cô nghĩ ai khuyên nổi bố ngoài mẹ con cơ chứ. Cô thử động vào xem. Ông ý không nổi xung lên mới là chuyện lạ. Cứ kệ để ông ấy làm.”

Dục Khiêm thản nhiên nói. Dục Nhi có chút thương xót nhìn vào trong.

“Anh ấy giờ đây chẳng còn lại ai. Bên bố mẹ thì cũng không yên ổn. Mẹ hiện sống ở chỗ cô. Bố thì ngày chìm trong rượu. Ông ý thương nhất là đứa con trai này. Giờ đây nó cũng chẳng phải máu mủ ruột thịt của mình.”

Một gia đình giờ đã tan đàn xẻ nghé. Mỗi người một ngã. Tình thân bây giờ không còn lại gì. Tình yêu cũng bị vùi lấp một cách tàn nhẫn.

Lâm Đức Tiệp đứng trước bia mộ của vợ. Ông ôm bó hoa hồng đỏ thắm để lên đó. Vuốt ve khuôn mặt tươi cười trên bia mộ, một, hai giọt nước mắt chảy xuống.

“Tôi nhớ bà lắm. Con gái chúng ta giờ hôn mê, bà thì rời khỏi tôi.”

Lâm Đức Tiệp ông khi nghe tin Lâm Diệp Mi hôn mê sâu trong bệnh viện. Ông lao đến không chút chần chừ. Nhìn được mặt con gái tái xanh trên giường bệnh, ông đâm vào bản mặt mà ông hận nhất lúc đó.

“Quan Dục Nam, là mày. Mày hại con gái ta ra nông nỗi này. Nếu nó không về đây chỉ để muốn xem mày sống tốt hay không thì cũng không đến bước đường ngày hôm nay. Cũng không đến nỗi để con bé phải dính vào ân oán giữa Quan gia và Thiệu gia, để nó phải chính tay giết mẹ đẻ của mình. Tại mày, tên họ Quan. Tất cả là tại mày.”

Dục Nam bị ăn hết đòn này đến đòn khác cũng chỉ im lặng để Lâm Đức Tiệp trút giận. Máu chảy từ miệng từ mũi anh. Đầu không đau bằng vết thương trong tim đang rỉ máu.

Lâm Đức Tiếp sau một hồi trút bỏ tức giận trong lòng liền bỏ đi. Ông không thể nhìn người con gái ông yêu thương chìm vào giấc mộng giống mẹ nó được. Ông không thể. Một lần là quá đủ rồi. Trái tim ông không chịu đựng được nhiều đả kích như vậy.

Hết Thiều Đan Diệp lại Lâm Diệp Mi nhận tin giữ. Ông không thể kìm lòng lại mà khóc thành tiếng. Rượu đương nhiên là thứ người ta tìm kiếm đầu tiên để trốn khỏi nỗi đau.

Lý Kỳ Hàn thần thờ trước gương trên bàn trang điểm. Bà vuốt ve khuôn mặt xinh đẹp khờ hề bị lão hoá của mình. Khẩu súng trên bàn phần ám vào căn phòng một bầu không khí lạnh thấu xương. Tên thuộc hạ đeo mặt nạ cúi đầu kính cẩn đứng đằng sau bà.

Lý Kỳ Hàn nhắc khẩu súng lên vuốt ve nó như bảo bối. Bà đứng dậy tiến về phía tên thuộc hạ. Bà chia khẩu súng về phía hắn. Hắn cúi người nhận lấy nó.

Lý Kỳ Hàn ghé sát vào tai hắn ta.

“Cậu biết mình phải làm gì rồi. Nhanh, gọn, nhẹ. Không thành công thì tự kết liễu mình. Hiểu chưa?”

“Dạ vâng thưa chủ nhân.”

“Mang đầu cô ta về nhưng đừng đụng đến Dục Nam. Cậu mà đụng đến một sợi tóc của Quan Dục Nam, tôi sẽ lấy từng đay mạng của người thân cậu.”

61. Chương 59: Âm Sát

Au đã hết nghỉ hè và phải đi học. Thế nên lịch up truyện sẽ là 2 ngày/1 chương nha.

Đêm xuống, bệnh viện vô cùng im ắng. Dục Nam đang ngủ trên chiếc giường cho người nhà bệnh nhân cạnh Diệp Mi.

Tiếng cửa cọt kẹt đẩy vào. Bóng người mặc quần áo đen tiến vào. Hắn ta trùm kín mặt. Hắn bước vào phòng, tiến về phía Dục Nam. Hắn ta lôi ra một ít bột, rắc phía trên mặt Dục Nam. Thuốc mê nhanh chóng có tác dụng khiến Dục Nam chìm hẳn vào giấc ngủ. Khi tỉnh dậy cũng không hề phát giác rằng có thuốc mê.

Hắn ta cầm khẩu súng gắn giảm thanh, chậm rãi tiến về phía giường của Diệp Mi. Khẩu súng nằm trên tay hắn ta chia thẳng vào đầu Diệp Mi. Ngay giây phút sắp bóp cò, một giọng nói truyền đến.

“Cậu làm việc quả thực vô cùng cẩn thận. Tôi đoán không nhầm cậu là người của Lý Kỳ Hàn.”

Diệp Mi chậm rãi ngồi dậy. Cô tháo kim truyền nước trên tay rồi đứng dậy.

“Cô..cô..cô...sao có thể như vậy!?”

Hắn hoảng hốt lùi lại. Khuôn mặt đằng sau lớp che mặt túa đầm đìa mồ hôi.

“Cậu nên mau chóng tử tử coi như nhiệm vụ không thành đi. Nếu không, cậu vác xác về cho bà ta mà không có đầu của tôi thì cậu cũng chết thôi. Nhưng không chỉ cậu chết mà còn có bố mẹ, vợ con cậu nữa. Cho nên tôi khuyên thật cậu.”

Diệp Mi chậm rãi tiến về phía cửa sổ. Cô thần nhiên vận động cơ thể do lâu ngày nằm giường mà trở nên cứng đơ.

“Tốt nhất cứ coi như là Dục Nam giết chết cậu đi. Còn vụ ám sát này sẽ không bị phát hiện ra. Tôi sẽ lo hậu sự cho cậu đảng hoàng. Nếu Dục Nam mà biết được thì tôi không cần nói cậu cũng hiểu.”

Tên sát thủ im lặng từ nãy đến giờ bỗng bật cười khoái trá.

“Nếu tôi giết cô thì chẳng phải sẽ đơn giản hơn nhiều sao. Hậu sự của cô thì chắc không đến phiên tôi lo.”

Hắn ta liền dơ súng thẳng về phía Diệp Mi đang cách mình 3 mét. Còn chưa kịp bóp, hắn ta đã ngã xuống. Cái xác xụi lơ nằm dưới đất. Diệp Mi đứng đằng sau bẻ răng rắc ngón tay. Cô lâu ngày chưa giết người nên có vẻ thao tác chưa ổn lắm. Cú bẻ cổ vừa rồi trông rất hoàn hảo nhưng chưa đủ để làm vừa lòng cô.

Diệp Mi lấy điện thoại trên bàn của Dục Nam. Cô thoăn thoắt ấn mấy số rồi ngồi trên giường nhìn Dục Nam chờ đầu dây bên kia nhắc máy.

“Quan đại, có gì mà nửa đêm nửa hôm gọi cho tôi.”

“Mặc Ngộ, đến dọn xác. Các cậu canh chừng không cẩn thận gì cả. Bọn chúng đến dí súng vào đầu tôi rồi mà các cậu cũng chẳng biết. Vô tích sự.”

Diệp Mi tức giận ném thẳng điện thoại vào tường. Từng mảnh từng mảnh rơi lả tả. Cô khoanh tay đứng trước cửa sổ, nhìn vô định vào không trung.

“Không nên hung dữ như vậy. Thế là không tốt cho tim đâu.”

Một vòng tay ấm áp choàng qua vòng eo cô. Tầm lưng rộng lớn bao bọc lấy cơ thể mảnh mai của cô.

Diệp Mi giật thót mình. Dục Nam hít hà lấy mùi hương của riêng cô.

“Ngoan, về giường nghỉ ngơi không ảnh hưởng đến bảo bối.”

Diệp Mi nhú mày quay người lại.

“Bảo bối nào?”

“Bảo bối trong bụng em. Mới được có 4 tuần. Ngoan nghe lời anh. Về giường nghỉ ngơi.”

Diệp Mi thất thần nhìn anh.

“Sao anh biết em đã hết hôn mê? Còn chuyện đó là em có thai sao?”

Dục Nam yêu thương hôn lên má cô. Anh vuốt ve cái bụng phẳng lì.

“Cả ngày chăm sóc. Chẳng nhẽ em tỉnh anh lại không biết. Còn đứa bé, sáng nay bác sĩ sang khám rồi thử xét nghiệm nước tiểu thì hoá ra em có thai. Bác sĩ nói đó là kì tích khi cái thai không hề bị ảnh hưởng sau lần phẫu thuật trước.”

Diệp Mi ẩn Dục Nam ra. Cô ngồi thụp xuống sofa kê gần đó.

“Em vẫn chưa tha thứ cho anh đâu. Anh chờ đó. Em không phải do tình nhân của anh hại ra nông nỗi này sao.”

“Tại sao lúc đó không phản kháng?”

“Em nhớ mẹ. Bà ấy gọi em đi theo bà ấy. Hơn nữa lúc đó em rất tức giận về chuyện của anh. Cho nên...”

Diệp Mi còn chưa nói hết câu. Dục Nam đã ngấu nghiến hôn lấy bờ môi đỏ mọng của cô.

62. Chương 60: Cô Không Xứng

Diệp Mi bị anh đè sát vào tường. Ý thức trôi dạt đi như đám mây. Mọi thứ xung quanh đều lu mờ. Chỉ còn lại nụ hôn bùng cháy của Dục Nam và hai cơ thể đang áp sát vào nhau.

Dục Nam xốc Diệp Mi lên, để hai chân cô bao quanh lấy vòng eo rắn chắc của anh. Hai tay Dục Nam lần mò đến bầu ngực nảy nở của Diệp Mi. Anh thêm thường xoa nắn nơi tròn tròn, đầy đặn của người con gái. Nụ hôn dần rải rác xuống cổ rồi cúc áo của Diệp Mi cũng dần dần bị cởi ra.

Tiếng cửa bật mở, Mặc Ngộ không hề hay biết chuyện trong phòng, đi vào. Nhìn cảnh xuân lộ lộ trước mặt, anh không khỏi giật mình, quay người đi.

Diệp Mi đã cài lại cúc áo của bệnh nhân lại đàng hoàng. Dục Nam mặt không cảm xúc, như chuyện vừa rồi chẳng có gì là to tát.

“Thu dọn, lần sau vào nhớ gõ cửa.”

Mặc Ngộ vâng dạ mấy câu, liền cùng thuộc hạ đặng sau khênh xác của tên sát thủ dưới đất đi.

Mặc Ngộ cũng thật thấy hai người họ tài. Một xác chết nằm ngay dưới đất cạnh chân mà vẫn có thể cùng nhau ân ái như chẳng có chuyện gì xảy ra.

Sau khi Mặc Ngộ cùng thuộc hạ lui xuống hết, Dục Nam liền hôn ha hôn hử tiến về phía Diệp Mi.

“Nào, nào. Chúng ta tiếp tục.”

Diệp Mi lườm anh. Về không đồng ý nổi rõ như in trên mặt cô.

“Đang mang thai, 3 tháng đầu cấm chuyện vợ chồng. Anh tốt nhất tránh xa xa em ra.”

Dục Nam mặt tối đen, giận dỗi định bỏ đi.

“Tính đi đâu? Ở đây chờ, lát đi với em.”

Dục Nam nhú mày quay lại, ngồi xuống cạnh Diệp Mi trên giường.

“Đi đâu?”

“Thăm Đoàn Chính Doãn.”

Tiếng cửa mở lạch cạch ra. Đoàn Chính Doãn không có ý định ngẩng mặt lên. Cho đến khi một con dao kề ngay cổ cô. Đoàn Chính Doãn sợ đến nổi tái xanh mặt mày lại, chầm chầm lùi lại ngược nhìn người cầm con dao.

Là Lâm Diệp Mi.

Ngoài song sắt, Dục Nam đang đứng nhìn hai người.

“Lâu rồi không gặp.”

Diệp Mi cười tà mị nhìn cô. Con dao trong tay có chút lệch dần về phía cổ cô ta.

Đoàn Chính Doãn không dám cử động.

“Diệp Mi, cô tính..tính làm cái gì!?”

“Tôi chỉ đến thăm một n..g..ư..ờ...i b..ạ..n c..ũ”

Ba chữ người bạn cũ bị kéo dài. Nụ cười trên môi Diệp Mi càng đậm hơn.

Diệp Mi thu con dao lại. Đoàn Chính Doãn như trút được gánh nặng, thở hồng hộc.

“Dục Nam, em muốn nói chuyện riêng.”

Dục Nam gật đầu rồi đi ra ngoài. Còn lại mỗi Diệp Mi và Đoàn Chính Doãn.

“Cô muốn gì?”

“Cô biết luật của bang Dục Nại mà. Tôi đến theo đây làm gì thì cô cũng thừa hiểu. Cô cũng chẳng ngạc nhiên đến độ không biết chuyện gì xảy ra sau khi tôi tỉnh.”

Đoàn Chính Doãn nghe xong bất chợt run người.

“Dục Nam sao anh ý gây vậy?”

“Cô hỏi đến anh ấy làm gì? Nhớ thương quá hay sao?! Hay là để tôi gọi anh ấy vào nói chuyện với cô.”

“Cô không xứng đáng với tình yêu của anh ý.”

Đoàn Chính Doãn tức giận gầm lên với Diệp Mi. Diệp Mi nghe vậy liền cười như nghe được truyện gì đó vô cùng lạ.

“Tôi? Tôi không xứng chỗ nào. Là tôi ngu ngốc không hiểu. Mong Đoan tiểu thư lí giải.”

“Anh ấy yêu cô như vậy mà cô đối xử với anh ấy vô cùng quá đáng. Cô bỏ đi 3 năm để anh ấy đợi chờ. Cô lừa gạt anh ấy, suýt đẩy anh ấy vào chỗ chết...”

“Câm miệng. Cô nghĩ cô là ai mà được quyền đánh giá tôi là người như thế nào. Cô còn không biết truyện thật sự là như thế nào mà ngồi đây nói nhăng nói quạ. Tôi vì cứu anh ta mà giết mẹ đẻ của mình. Ngay sau đó nhận luôn đả kích việc anh ta ngủ với cô. Còn 3 năm trước vì bảo vệ anh ấy, tôi xách va li bỏ đi. 3 năm xa xôi, hai người hai chân trời, tôi nhớ anh ấy kinh khủng đến thế nào cô đâu có hiểu. Một mình tôi nuôi nấng Dục Khiêm. Dạy cho thằng bé bố nó là người đàn ông thế nào, giỏi giang, đẹp trai,... Nhưng có lần nào tôi kể cho thằng bé anh ta là một con quái vật, hành hạ mẹ nó như một món đồ chưa?”

Tiếng Diệp Mi gào lên. Bao chuyện xảy ra mấy năm gần đây. Người ngoài cuộc không thể hiểu nhưng người trong cuộc rõ hơn ai hết cái cảm giác nhớ nhung đến thấu xương, đau đớn chịu đựng nó từng ngày.

63. Chương 61: Mang Thai

Diệp Mi sấn tới, hai mắt đỏ ngầu. Người đầy sát khí. Đoan Chính Doãn sợ hãi lui lại phía sau.

Diệp Mi giơ một tay tóm lấy cổ Đoan Chính Doãn như con điều hầu cấp được con chim sẻ. Cô nâng Đoan Chính Doãn đang ngồi lên. Chỉ bằng một cú đẩy, toàn thân Đoan Chính Doãn đập thẳng vào tường phía sau.

Tiếng tường gạch đang rơi lả tả cho thấy lực đẩy không hề nhẹ. Tường gạch vỡ mấy mảnh rơi xuống đả động đến người bên ngoài.

Dục Nam vội vàng chạy vào. Thấy Đoan Chính Doãn đang ngồi thất thểu trên đất, sắc mặt tái nhợt. Máu từ cánh tay và từ má rơm rớm chảy xuống. Diệp Mi thì lừng lững đứng. Thân thể cao ngạo đầy khí phách không kém gì nam nhi. Hơi lạnh lan toả khắp phòng giam.

Bỗng Đoan Chính Doãn ôm chặt lấy bụng. Khuôn mặt tái nhợt lộ rõ vẻ đau đớn khôn nguôi.

“A..đau quá. Giúp tôi, giúp tôi với.”

Tiếng kêu thảm thiết. Người Đoan Chính Doãn co coấp lại.

Diệp Mi không lạnh không nhạt hô to một tiếng với Mặc Ngộ đang chờ bên ngoài.

“Gọi bác sĩ.”

Tầm mấy phút sau, bác sĩ hốt hải chạy tới. Đập vào mắt ông là người phụ nữ lạnh lùng đang thông dong nhìn cô gái nằm dưới đất. Cô gái nằm dưới đất đỏ đằm đằm mồ hôi, ôm chặt lấy bụng. Ông lén liếc về phía góc trại giam nơi không có ánh sáng. Một thân thể cao to của người đàn ông đang đứng dựa vào tường, gần như chìm ngấm vào bóng tối.

“Lâm đại cho gọi tôi.”

“Xem cho cô ta.”

Ông không dám cãi lời, nhanh chóng tiến về phía cô gái nằm dưới đất.

“Dạo này cô có thấy buồn nôn không?”

“C..ó.”

Cô gái có chút khó khăn trả lời. Hai tay vẫn ôm chặt lấy bụng.

Ông ta nhẹ nhàng xoa quanh vùng bụng. Mắt ông bỗng sáng lên.

“Thưa Lâm đại, tôi đoán rằng vị tiểu thư đây đang mang thai, bị chấn động mạnh ảnh hưởng đến cái thai trong bụng. Nên nhanh chóng đưa cô ấy đến bệnh viện để kiểm tra.”

Ông ta vừa dứt lời, căn phòng như chìm trong cái giá lạnh từ người phụ nữ.

“Mấy tuần tuổi?”

“Theo như tôi dự đoán thì tầm vào khoảng 2 tháng tuổi.”

Ông ta vừa nói xong thì liền bị bàn tay hất văng đi.

“CON ANH, ANH ĐI MÀ XỬ LÍ.”

Người phụ nữ lạnh lùng gầm lên một câu rồi bước thẳng ra ngoài.

Dục Nam vội vàng định đuổi theo.

“Tiên sinh, thế còn cô gái kia. Nếu không đưa vào bệnh viện rất dễ dẫn đến xảy thai.”

Tay bác sĩ lồm cồm ngồi dậy nhìn người đàn ông cao lớn đang dừng lại trước cửa phòng giam. Ông thấy rõ sự lưỡng lự trong bóng dáng anh.

Dục Nam quay người, tiến về phía Đoàn Chính Doãn, bế cô ta lên.

Đoàn Chính Doãn tỉnh dậy đã là sáng ngày hôm sau. Cô vẫn còn nhớ rõ lời của tay bác sĩ ngày hôm qua. Là cô có thai. Đứa bé là của cô và Dục Nam. Bây giờ cô có thể cạnh tranh công bằng để giành được Dục Nam rồi. Cô có thai, Diệp Mi có Dục Khiêm. Chẳng phải ngang bằng nhau rồi sao. Cô không tin mình không thể thắng.

Đoàn Chính Doãn lấy tay xoa xoa bụng vẫn còn phẳng lì của mình. Nụ cười nở rộ trên môi.

“Vui mừng sao? Mang thai con tôi nên vui sao?”

Tiếng nói băng lạnh từ góc phòng truyền đến.

Đoàn Chính Doãn giật mình nhìn lên. Dục Nam ngồi ở ghế sofa góc phòng. Khuôn mặt mang theo ý khinh thường nhìn cô.

“Anh, em...”

Đoàn Chính Doãn thở dài một hơi, quyết nói thẳng.

“Anh, em và Lâm Diệp Mi đều cùng có con. Em so với cô ấy không xinh đẹp, sắc sảo, thông minh bằng. Nhưng em cũng không đến nỗi tệ. Em muốn cạnh tranh công bằng với cô ấy.”

Đoàn Chính Doãn vừa nói xong, run rẩy chờ đợi người đàn ông kia.

“Cô, không có khả năng.”

Đoàn Chính Doãn có chút thất thần. Anh chỉ đơn giản nói một câu vậy sao!?

“Em có điểm nào không được. Em sẽ sửa, cố gắng làm người phụ nữ anh thích.”

“Được.”

Đoàn Chính Doãn mừng như muốn nhảy cẫng lên. Anh ấy đồng ý kia.

“Khi nào em là Lâm Diệp Mi khi đó anh yêu em.”

Câu nói khiến Đoàn Chính Doãn rơi thẳng xuống đáy địa ngục.

“Em sẽ cố gắng giống cô ấy. Được không anh? Em sẽ cố gắng..”

“Cô nên hiểu một điều: tôi, Quan Dục Nam sẽ không bao giờ yêu cô. Trái tim tôi, thuộc về Diệp Mi.”

“À còn nữa, Diệp Mi cô ấy có thai rồi. Cô sau khi đẻ đứa bé ra, tôi cho cô một số tiền đủ để nuôi sống cả Đoàn gia cả đời. Cô đi Mỹ hay bất cứ nước nào khác. Đứa bé tôi sẽ chăm sóc.”

Những lời nói của Dục Nam chĩa vào lòng cô. Nước mắt lăn chã rơi xuống.

“Em, em chỉ đáng giá như vậy thôi sao. Không khác gì một con điếm đi để thuê cho anh.”

“À khác chứ, tôi đâu có thuê cô. Là cô tự tay đẩy mình vào con đường này.”

Nói xong Dục Nam đứng dậy đi thẳng ra khỏi phòng.

64. Chương 62: Cầu Hôn Bá Đạo

Dục Nam vội vàng quay về nhà Diệp Mi. Căn nhà tối om, người hầu cũng chẳng thấy ai. Anh vội vàng đi xem từng phòng. Không một bóng người. Căn nhà như bị bỏ trống. Bất giác, anh rùng mình mấy cái. Cái nghĩ Diệp Mi lại một lần nữa bỏ đi như bóp nghẹt trái tim anh.

Dục Nam vội vàng lấy điện thoại gọi Diệp Mi. Cô không thưa máy. Anh lại gọi tiếp cho Dục Khiêm. Sau ba hồi chuông, tiếng a lô của Dục Khiêm khiến anh thả lỏng mọi dây thần kinh.

“Có việc gì không?”

“Mẹ con đang ở đâu?”

“Con không biết. Con đang đi shopping với cô Dục Nhi. Mẹ chuyện gì không sao?”

“À không. Bố chỉ hỏi thế thôi. Đi đường nhớ cẩn thận.”

Đầu dây bên kia “ukm” một tiếng rồi tắt máy. Anh lo lắng ra ngoài.

“Thưa lão đại có gì sai bảo?”

Dục Nam một tay lái xe, một tay cầm điện thoại gọi cho Hùng Kiên.

“Tìm vị trí của Diệp Mi.”

“Dạ vâng.”

Hai bên cùng dập máy một lúc.

Chỉ mấy giây sau, một tin nhắn được gửi đến điện thoại của Dục Nam.

Khoa phụ sản, bệnh viện Long Vĩ.

Hùng Kiên

Dục Nam đọc lướt nhanh qua địa chỉ rồi ấn chân ga phóng rồ lên.

Nếu không có chuyện gì, cô đến khoa phụ sản làm gì chứ. Anh không muốn nghĩ đến nhưng đây rất có thể là sự thật. Cô, đi phá thai. Cô muốn giết đi mầm kết tinh giữa hai người, cũng coi như đã cắt đứt tình yêu của họ.

Càng nghĩ, lực ấn chân ga của anh càng mạnh. Chiếc xe lao thục mạng trên đường.

Chiếc xe dừng khựng lại trước cửa bệnh viện. Vì phanh quá gấp, bánh xe để lại vết đen trên đường. Thân xe nóng như lửa đốt.

Dục Nam chẳng hề quan tâm, vội vàng xuống xe đi thẳng vào trong trong ánh mắt tò mò của y tá, bệnh nhân.

Anh đi lòng vòng một hồi mới tìm được khoa phụ sản. Anh lao thẳng vào phòng của trưởng khoa.

Vừa tiến vào, anh liền thấy Diệp Mi đang ngồi trên ghế đối diện khoa trưởng Lục.

Khoa trưởng Lục ngơ ngàng nhìn anh, vội vàng đứng lên chào.

“Quan trọng, chào anh. Tôi có thể giúp gì?”

Diệp Mi từ đầu đến cuối nhìn thấy anh nhưng chẳng hề có động tĩnh. Bốn mắt đối nhau. Diệp Mi thản nhiên như hai người xa lạ.

“Khoa trưởng Lục, Diệp Mi đang muốn làm gì?”

“Việc này, việc này...”

Khoa trưởng Lục lúng túng nhìn Diệp Mi như muốn hỏi ý kiến.

Diệp Mi đứng dậy tiến về phía Dục Nam.

“Tôi làm gì liên quan đến anh sao?”

“Nhưng đó là con anh.”

“Đó cũng là con tôi. Và điều đương nhiên con nằm trong bụng tôi, tôi quyết.”

“Diệp Mi.”

Dục Nam gầm lên. Diệp Mi quay người cười lớn.

“Sao nào? Anh giận gì chứ. Tôi không giận anh thì thôi, anh giận tôi làm cái gì.”

“Khoa trưởng Lục, làm phiền ông.”

Dục Nam nói với viện trưởng Lục mà mắt nhìn chăm chăm Diệp Mi.

Viện trưởng Lục không chờ đến câu thứ hai liền chuồn thẳng ra ngoài. Không khí nóng lạnh thất thường trong phòng khiến ông sắp ngạt thở đến nơi rồi.

Viện trưởng Lục vừa đi ra, Dục Nam sấn thẳng tới, ấn Diệp Mi vào tường, bao bọc trong vòng tay anh.

“Đoan Chính Doãn sao rồi? Cái thai tốt chứ? Chắc cũng được anh bồi dưỡng nhiều rồi nhỉ. Sau này chắc phải gọi cô ta một tiếng Quan phu nhân cao quý rồi.”

Diệp Mi cười cười nhìn Dục Nam. Cô cố ý muốn trêu chọc anh.

Dục Nam tức giận bịt chặt lấy cái miệng vừa khiến anh như muốn nổ đom đóm mắt vì tức.

Bàn tay anh không an phận, lần mò lên cơ thể mảnh mai của Diệp Mi.

Diệp Mi dứt ra khỏi nụ hôn, liền từng mắt nhìn anh ta.

“Bỏ cái tay anh ra. Nhanh!”

Dục Nam như không nghe thấy gì liền hôn lên cổ Diệp Mi.

“Bỏ ra, ba tháng đầu không được làm chuyện đó sẽ ảnh hưởng đến em bé.”

Dục Nam nghe vậy liền dừng lại. Anh tựa cằm lên vai cô.

“Sao chúng ta đến với nhau lại khó khăn vậy!? Anh muốn em làm vợ anh hết đời này. Được không? Hứa với anh. Chỉ yêu mình anh, chỉ làm vợ của anh. Nhé?”

“Được rồi, em hứa.”

Dục Nam vui vẻ buông Diệp Mi ra. Anh nắm tay cô, kéo đi.

“Đi đâu thế?”

“Đi đăng kí kết hôn.”

65. Chương 63: Tiểu Tam

Tờ giấy kết hôn nằm trên tay Diệp Mi. Khuôn mặt cô không rõ lúc này là đang buồn hay vui. Cô gấp tờ giấy lại rồi nhét vào trong ngăn tủ.

Diệp Mi đứng dậy. Cô xuống dưới nhà lấy chìa khoá xe ô tô. Chiếc xe lao vút đi khỏi gara.

Dục Khiêm từ tầng hai nhìn xuống. Cậu rút tay túi quần, gương mặt lộ rõ vẻ dăm chiêu.

Chiều nay về đến nhà, nghe tin bố mẹ kết hôn rồi lại đến tin Đoàn Chính Doãn có thai. Rốt cuộc thì chuyện này là như thế nào!? Không những vậy, cậu còn biết được theo thông tin của bệnh viện là mẹ cậu đến đó phá thai.

Tin tức đổ ầm ầm, chưa xong tin này lại đến tin khác. Chưa nổi một ngày sau khi mẹ xuất hiện mà đã lắm tin như vậy, cậu bị xoay không khác gì quả bóng mả.

Lại còn ông bố của cậu nữa. Lão đạo với chẳng tổng tài. Chiều nay thấy hôn hả như được tặng quà. Chuyện tình nhân bầu bí còn lo chưa xong mà đã đòi rước mẹ cậu về dinh. Đúng là thần nhiên đến phát ghét mả.

Mẹ cậu thì ngược lại hoàn toàn. Khuôn mặt không cảm xúc. Từ chiều đến giờ im lìm, không dò đoán nổi.

Lại còn thêm cô Dục Nhi, từ sáng đến trưa dẫn đi shopping. Vô vị đến muốn giết người. Váy váy áo áo. Nhìn mà hoa hết cả mắt. Như mẹ cậu, cứ bộ vest có phải đơn giản hơn không.

Dục Khiêm nghĩ đến đây liền chẳng muốn nghĩ nữa. Mới có 4 tuổi mà đã phải lo nghĩ thế này chắc cậu già, lão hoá sớm mất.

Diệp Mi đỗ xe đối diện cổng bệnh viện mà Đoàn Chính Doãn đang nằm. Cô đi thẳng lên khu vực VIP. Bảng phòng tên Đoàn Chính Doãn hiện ngay trước cửa phòng bệnh sang nhất khu VIP. Diệp Mi không do dự, đẩy thẳng cửa đi vào trong.

Bên trong, phòng chỉ có chút ánh sáng từ bên ngoài chiếc rèm cửa. Trên giường bệnh, một cô gái đang cuộn tròn người. Khuôn mặt có những nét tương đối thanh tú chìm sâu vào giấc ngủ.

Tiếng guốc gõ lộp cộp trên sàn phòng bệnh, không kiêng nể gì mà muốn dẫm động đến người trên giường.

Đoàn Chính Doãn có chút khó chịu, nhồm người dậy. Đập ngay vào mắt cô là bóng dáng lạnh lùng của Diệp Mi.

Bất giác cả người Đoàn Chính Doãn run lên.

“Chị Lâm, chị...chị đến đây có việc gì không?”

Diệp Mi lẳng lặng đứng cuối giường bệnh. Hai tay khoanh trước ngực. Đôi mắt ghim chặt lấy Đoàn Chính Doãn.

Đoàn Chính Doãn không thể chịu nổi ánh mắt không cảm xúc của Diệp Mi, cô quay mặt đi.

“Là mẹ rồi thì phải biết bảo vệ con của mình. Đừng có đứng trước mặt người muốn hại con mình nhất mà quay ngoắt mặt đi như thế.”

Nụ cười tươi nở trên môi Diệp Mi. Nụ cười đó dù không mang đầy sự đe dọa nhưng còn khiến Đoàn Chính Doãn e ngại hơn.

“Chị Lâm đến đây có chuyện gì nói thẳng đi, đừng vòng vo. Còn nếu chị muốn tôi bỏ đứa bé hay buông tay Dục Nam thì xin lỗi tôi không thể.”

Tiếng cười bật ra trên môi Diệp Mi.

“Cô có quyền gì mà cạnh tranh với tôi!? Cô nên nhớ thân phận của mình là một tiểu tam.”

“Chị với tôi đều có con của anh ấy. Huống hồ Dục Nam anh ấy vẫn chưa kết hôn. Chị thử nghĩ xem. Tôi hay chị là tiểu tam còn chưa xác định được. Chị đừng cậy có được sắc đẹp và tình yêu của anh ấy mà thắng được tôi. Tôi dù gì cũng là tiểu thư danh giá. Tôi sẽ không như chị có thể buông tay anh ấy bất cứ lúc nào chị thấy cần thiết. Đời này tôi không thể buông tay anh ấy. Chị đừng tưởng tôi không thể thắng chị. Chị

thông minh nhưng chị có danh dự. Chị không thể làm chuyện bỉ ổi. Tôi thì khác. Tôi không có gì để phải xấu hổ. Tôi có thể trèo lên giường anh ấy, tôi có thể ra tay giết chị hay Dục Khiêm.”

Nói một hơi Doan Chính Doãn thoả hồng hộc, khuôn mặt đỏ ửng. Diệp Mi không biểu hiện gì là tức giận.

“Thế cô có tin là ngay tại đây tôi bóp chết cô không?”

Diệp Mi cười tà mị nhìn Doan Chính Doãn. Doan Chính Doãn cứng họng không biết nói gì.

“À còn nói thêm, chiều nay tôi với Dục Nam kết hôn rồi.”

66. Chương 64: Em Không Thích Chia Sẻ Người Đàn Ông Của Mình

Mọi người vào trang cá nhân theo dõi mình nha. Thank you!

Diệp Mi vừa đóng cửa lại thì tiếng đập phá vang vọng lại từ trong ra. Cô ung dung bước tiếp. Bác sĩ và y tá không hề để ý đến cô mà lao luôn vào phòng bệnh. Đây là khách VIP của bọn họ. Bệnh nhân này mà có mệnh hệ gì thì coi như sự nghiệp của họ cũng chấm dứt tại đó.

“Các người không cần vào đó.”

Bác sĩ và y tá liền đứng lại nhìn người phụ nữ kia. Một vóc dáng hoàn hảo đến từng mi li mét, khuôn mặt xinh đẹp sắc sảo. Nhưng dù cô ta có xinh đẹp thế nào thì cũng không quan trọng.

“Cô là ai?”

“Tôi là ai các người biết hay không biết cũng không là vấn đề. Nhưng lời nói của tôi là mệnh lệnh với những người trong bệnh viện này.”

Bác sĩ và y tá đều liếc nhìn nhau.

“Đó là khách VIP của chúng tôi. Nếu không vào, bệnh nhân có xảy ra chuyện gì, chúng tôi cũng không còn việc làm.”

“Các người mà bước một chân vào đó cũng đồng nghĩa các người mất việc rồi.”

Bác sĩ và y tá nghe vậy cũng có chút sợ hãi. Cô ta có chức có quyền thì mới dám ăn nói hùng hồn như vậy. Mà từ trên xuống dưới nhìn qua cũng biết ngay là người có tiền, không những có tiền mà còn có rất nhiều tiền.

“Chúng tôi biết rồi.”

Bọn họ liền vội vàng rời đi.

Diệp Mi cười nhếch mép rồi tiến thẳng về phía phòng viện trưởng.

Tiếng mở cửa làm gián đoạn sự tập trung cao độ của viện trưởng Khắc. Ông nhíu mày rồi nhìn lên. Vừa nhìn thấy người đang thản nhiên ngồi lên ghế sofa, ông liền vội vàng đứng dậy.

“Lâm tổng, có chuyện gì mà cô phải đích thân đến đây.”

“Đuổi bệnh nhân phòng VIP 1.”

Viện trưởng Khắc giật mình nhìn sắc mặt của Diệp Mi.

“Nhưng thưa...”

“Không cần lo về phía Quan tổng. Tôi sẽ lo. Bệnh viện này tôi nắm hơn nửa cổ phần mà Quan thị có 20% thôi. Không có họ không chết được.”

Viện trưởng Khắc thở dài, ông đứng lên tiến về phía điện thoại nội bộ trên bàn làm việc.

“Đuổi bệnh nhân phòng VIP 1.”

“...”

“Không cần biết. Cứ tổng cô ta ra đường.”

Viện trưởng Khắc đập máy. Ông cung kính tiến về phía Diệp Mi.

“Ông về nhà đi. Tôi ở lại đây. Lát sẽ có người muốn gặp tôi.”

“Tôi biết rồi.”

Viện trưởng Khắc vội vàng thu gom đồ đạc. Sốt khí toả ra từ người Diệp Mi khiến ông phải kinh hãi. Ở trong này thêm phút giây nào nữa chắc ông phải đeo thêm máy trợ tim mắt.

Viện trưởng Khắc rời đi, đèn trong phòng cũng được Diệp Mi tắt hết.

Diệp Mi đưa tay lên nhìn đồng hồ. Cô cười nhếch mép một cái, tiếng cửa liền bật mở.

Dục Nam tức giận mở cửa lao vào phòng viện trưởng. Người của anh mà ông ta dám đuổi đúng là không biết trời cao đất dày mà.

Trong phòng tối om. Dục Nam thích ứng rất nhanh với bóng tối. Một người đang ngồi trên ghế sau bàn làm việc nhìn ra sân cỏ sau của bệnh viện.

“Diệp Mi, là em?”

“Phải.”

Diệp Mi xoay ghế. Hai chân cô bắt chéo, hai tay đan vào nhau, khuôn mặt nửa tối nửa sáng.

“Tại sao em lại đuổi Chính Doãn đi.”

“Chính Doãn, gọi nhau trước mặt em cũng đâu phải thân mật thế. Dù sao em cũng là vợ anh.”

“Diệp Mi!”

Dục Nam tức giận tiến lên.

“Anh biết rằng em rất ghét chia sẻ người đàn ông của mình với người phụ nữ khác. Nếu không, em sẽ huỷ hoại người cạnh tranh với em hoặc là... khiến cho món hàng bị cạnh tranh tổn hại đến nỗi mà không ai muốn lấy nữa.”

Dục Nam khựng lại. Mới chiều nay, cô thành vợ anh, là một nửa của anh, vui vẻ kí lên tờ giấy hôn nhân. Bây giờ cô như một con người khác, lạnh lùng tàn nhẫn, không nhân nhượng.

“Thế rốt cuộc em chọn một hay hai?”

“Em vẫn còn đang suy nghĩ xem nên giết Doãn Chính Doãn hay là... giết anh.”

Giọng cô thản nhiên vô cùng khiến Dục Nam có chút đau nhói trong tim.

“Em sao có thể nói vậy? Em có yêu anh không?”

“Có tất nhiên là có. Nhưng cái em muốn giết không phải mạng sống của anh mà là trái tim anh, em sẽ khiến nó thối rữa đến nỗi không ai có thể yêu anh và anh cũng chẳng thể yêu ai. Em sẽ khiến nó bị nghiền nát đến không còn một mảnh như cái lúc mà anh để em nhìn thấy anh ngủ cùng Doãn Chính Doãn và khi anh không hề đuổi theo em mà lại đi với Doãn Chính Doãn tới bệnh viện. Nó đau lắm anh hiểu không? Em tưởng em tỉnh lại mọi thứ có thể trở về nhưng không, anh không hề hiểu em. Anh không hề hiểu em, hiểu trái tim em vậy mà anh cũng nói là anh yêu!”

67. Chương 65: Con Ai?

Tiếng gót giày vang lên tiến về phía Đoàn Chính Doãn đang ngồi thu lu ở góc phố. Cô ta không xu dính túi, không gọi được cho bố, không đi được đâu cả. Diệp Mi cúi người xuống nhìn cô ta.

“Đoàn Chính Doãn, chắc chắc...”

Tiếng nói làm Đoàn Chính Doãn phải ngẩng mặt lên.

“Diệp Mi! Tôi biết ngay là cô đã đuổi tôi đi mà! Cô đừng quên, tôi đang mang cốt nhục của Dục Nam. Anh ấy sẽ bảo vệ tôi. Cô đừng hòng được nước lấn tới.”

Tiếng cười ròn tan phát ra từ Diệp Mi.

“Thế thì cô cần biết, một cái phẩy tay của tôi đủ để sinh linh bé nhỏ trong bụng cô chào tạm biệt ánh dương không. Tôi thực sự không muốn giết đứa bé nhưng nếu cô còn ăn nói không biết trước sau như vậy thì đừng nghĩ đến việc tôi sẽ nể tình. Dù sao trong bụng cô cũng là cốt nhục của người đàn ông tôi yêu. Nói thế nào thì..bản thân tôi cũng không nỡ.”

Đoàn Chính Doãn tức đến đỏ ửng cả mặt. Cô ta như con mèo bị kích động lao lên. Bàn tay muốn vồ lấy cổ của Diệp Mi.

“Dừng lại.”

Đoàn Chính Doãn bị hất mạnh về đằng sau. Cơ thể mảnh mai va vào vỉa hè xi măng lạnh lẽo.

Dục Nam đứng chắn trước hai người phụ nữ. Khuôn mặt lạnh băng hướng về phía cô.

“Cô lại muốn giết cô ấy lần nữa sao!?”

“Em, em...tất cả là tại chị ta. Chị ta cố tình kích động em rồi khiến cho anh nhìn thấy cảnh này. Không phải lỗi tại em.”

“Có lời nào của tôi là sai sự thật không?”

Một câu nói khiến Đoàn Chính Doãn cứng họng.

“Cô! Tôi sẽ bảo bố tôi khiến cô tan gia bại sản. Hừ. Một con điểm ngu ngốc như cô lấy gì để so sánh với...”

Đoàn Chính Doãn còn chưa nói hết câu, một bàn tay lực lưỡng đã khoá cô vào bức tường đằng sau.

“Cô nói thử một lần nữa xem! Cô ấy là vợ tôi. Cô ấy là mẹ của con tôi. Cô, không xứng để nói chuyện hay nhắc đến tên cô ấy.”

Dục Nam rít lên như con thua dữ. Những ngón tay thon dài bao chặt lấy cổ Đoàn Chính Doãn. Đoàn Chính Doãn gần như đã tác thở đến nơi thì Dục Nam liền buông xuống. Cơ thể mềm yếu trôi tuột theo độ dài của bức tường.

“Dục Nam, em cũng là mẹ của con anh mà.”

“Đứa con trong bụng cô đến là ai cô còn không biết mà cứ nhận vợ.”

Mắt Đoàn Chính Doãn mở lớn khi nghe đến đây.

“Sao anh...”

“Đừng hòng nói dối. Tôi đã đi điều tra. Ngay trước đêm hôm cô ngủ với tôi, cô đã đi làm lại màng trinh. Trong thời gian trước đó, cô đã ngủ với bao nhiêu người liệu cô còn nhớ.”

Khuôn mặt Đoàn Chính Doãn trắng bệch như tờ giấy. Cô tưởng mấy chuyện này có thể giấu mãi mãi nhưng không ngờ lại được phơi bày ra nhanh như vậy. Cô còn mặt mũi nào mà nhìn người ngoài nữa chứ.

“Chờ đến khi thai nhi lớn hơn một chút. Tôi sẽ đi thử nước ối. Rồi lúc đó để xem nó có phải là con tôi hay không.”

Chuyện cũng sắp hết rồi. Khi nào đủ 100k mình sẽ up chuyện mới. Trong thời gian đây mình sẽ kết thúc chuyện này nhanh nhất có thể để chuẩn bị cho chuyện mới. Cảm ơn mọi người đã theo dõi. Hãy nhớ vote ở cuối mỗi chap.

Chap có hơi ngắn thông cảm vì mai mình phải dậy sớm đi học.

Lịch đăng mới: 3 chap/ 1 tuần

68. Chương 66: Kết Thúc

Trên xe, không khí bí bách đến ngột thở. Dục Nam tập trung lái xe, ánh mắt lâu lâu lại liếc sang phía Diệp Mi. Cô thì lặng yên ngắm nhìn cảnh đêm đang trôi qua cửa sổ. Ở cuối đường chân trời, mặt trời đã nhô lên một chút. Những tia nắng vàng đầu tiên trải nhẹ phớt qua trên những toà nhà cao nhất. Muôn hoa thức tỉnh khoác lên mình màu áo mới.

Cảnh vật đẹp đến rung động lòng người. Một ngày mới hạnh phúc lại bắt đầu. Diệp Mi bất giác cười nhẹ. Nụ cười mà cô đã để quên ở chính thành phố này hơn 3 năm về trước. 3 năm trôi qua, hàng ngàn chuyện xảy ra. Một Diệp Mi ngông cuồng, nổi loạn, yêu cuồng si Dục Nam đã ra đi và được cất giữ ở đâu đó trong thành phố này rồi. Còn Diệp Mi bây giờ lạnh lùng, quyết đoán khác hẳn những năm tháng trước đó nhưng chỉ duy nhất một điều không đổi thay đó chính là tình yêu mà cô dành cho Dục Nam. Bao năm tháng đã qua, tình yêu lặng lẽ nảy mầm và lớn lên.

Dục Nam nắm được nụ cười đầy sức sống của Diệp Mi. Anh lâu lắm rồi cũng chưa được nhìn thấy nụ cười hồn nhiên như vậy của cô. Tình yêu và thù hận đã khiến cho cô gái anh yêu thay đổi hoàn toàn nhưng dù năm tháng có đổi thay mọi vật thì anh biết và chỉ cần biết duy nhất một điều: Anh yêu Diệp Mi, Diệp Mi của anh.

“Em cười gì vậy?”

“Em thật sự đã về nhà rồi. Em thật sự muốn nghỉ ngơi rồi. Thời gian qua em mệt mỏi quá rồi.”

Diệp Mi cười thật tươi nhìn mặt trời đang dần lộ ra. Ánh sáng chiếu hắt vào trong xe làm nụ cười của cô không khác gì thiên sứ.

Bỗng Dục Nam dừng xe. Chiếc xe dừng khựng lại giữa đường. May sao bây giờ còn sớm, không có xe nếu không con đường đã bị Dục Nam làm cho tắc cả rồi.

Dục Nam lôi Diệp Mi ra ngoài. Cô vội vàng chạy theo anh. Bàn tay cô được anh nắm chặt. Sự ấm áp từ tay anh truyền đến làm tim cô đập rộn ràng như được bạn khác giới nắm tay thời đôi mươi.

Hai người họ chạy lên tầng thượng của một toà nhà gần đó. Lên đến nơi thì cả hai đều thở hồng hộc lấy lại sức.

“Anh kéo em lên đây làm gì?”

Diệp Mi dựa vào tường gần đó nhìn theo bóng dáng cao lớn của Dục Nam đang chắn trước mặt trời. Dù mặt trời sáng đến đâu nhưng với cô anh vẫn là nổi bật là ánh sáng đẹp nhất.

Diệp Mi cười tươi vòng tay qua cổ anh, hôn thật sâu vào bờ môi lạnh của anh. Dục Nam có chút sững sờ rồi nhanh chóng đáp lại nụ hôn.

Hai người buông nhau ra rồi lại thở hồng hộc vì thiếu oxy.

Bất chợt Dục Nam quỳ một chân trước mặt Diệp Mi. Anh lấy từ trong túi áo một chiếc hộp nhỏ. Diệp Mi không nói thành lời. Nước mắt như đã trực trào trong mắt cô.

Dục Nam mở nắp chiếc hộp. Một chiếc nhẫn được gắn một viên kim cương ở giữa. Chiếc nhẫn quá giản dị so với một người như Dục Nam.

“Tôi, Quan Dục Nam, lấy danh nghĩa của một người đàn ông bình thường, không phải một Quan lão đại, một Quan tổng. Hôm nay tôi là một người bình thường như bao người khác xin được cầu hôn cô Lâm Diệp Mi. Anh chưa từng cho em một màn cầu hôn chính thức hay một đám cưới đầy đủ, chưa từng cho hạnh phúc dù chỉ một ngày. Cho nên hôm nay tôi nguyện dùng nửa đời còn lại yêu thương, trân trọng và bảo vệ cô Lâm Diệp Mi. Diệp Mi, em có đồng ý lấy anh không?”

Diệp Mi khóc thành tiếng. Nước mắt tuôn như suối trên khuôn mặt cô. Giọng cô nghẹn lời trong cổ.

“Nhanh nào, cô gái, đừng làm anh phải quỳ mãi chứ.”

Diệp Mi lau nước mắt cuối cùng cũng bật được ra mấy câu.

“Em đồng ý, em đồng ý lấy anh.”

Dục Nam đứng dậy ôm chầm lấy cô. Môi và nước mắt giao nhau.

Trên sân thượng của một toà cao tầng, một đôi nam nữ đang quấn chặt và trao cho nhau nụ hôn nồng thắm.

~ END

~Cảm ơn các bạn đọc giả đã theo dõi chuyện của mình. Đây là tác phẩm đầu tay của mình mà đã nhận được nhiều lượt views và votes như vậy là nhờ có các bạn. Thời gian qua thực sự được đồng hành cùng các bạn qua câu chuyện, mình rất lấy làm vinh dự.

Mong các bạn vẫn sẽ tiếp tục theo dõi những tác phẩm tiếp theo của mình. Cảm ơn mọi người rất nhiều.

Dư kiến up truyện mới: 1/9

Tên truyện: Quên đi mua Gió

69. Chương 67: Ngoại Truyện 1: Đám Cưới

1 năm sau

“Trông chị xinh lắm.”

Dục Nhi đứng cạnh thắm tán thưởng Diệp Mi. Diệp Mi vừa mới để xong cách đây có 6 tháng mà thân hình chẳng hề chảy xệ. Không những vậy, cô còn chẳng hề tập luyện.

Chiếc váy cưới cúp ngực xoè rộng. Chân váy dài hơn 2m được đính 5000 viên kim cương ngọc bích đổi màu. Thân váy được dát vàng. Trên cổ cô là chiếc vòng cổ kim cương L” Incomparable. Nổi bật nhất đó là tấm khăn voan đính trên đỉnh đầu cô ở giữa có viên kim cương Oppenheimer Blue giá gần 60 triệu đô. Màu sắc dù có chút khác nhau về nhiều mặt nhưng kết hợp lại thì càng nổi bật lên hẳn.

Từ đầu đến chân, trông Diệp Mi chẳng khác gì nữ hoàng của Châu Âu những thời kì trước đây.

Tiếng gõ cửa vang lên. Dục Nhi quay sang mở cửa. Dục Nam trong bộ comple lịch lãm màu đen đứng trước cửa.

“Ấy ấy, trước khi vào lễ đường không được gặp cô dâu.”

“Ai ra cái điều luật đấy.”

Dục Nhi dơ tay đầu hàng lùi lại, lách qua Dục Nam.

“Em chịu anh. Chỉ 5 phút thôi nhé.”

Dục Nam vào trong tiện tay đóng luôn cửa.

Diệp Mi đang ngồi trước gương ngắm đi ngắm lại bản thân mình. Khuôn mặt không chút son phấn vẫn để lộ những đường nét xinh đẹp đến rung động lòng người.

Dục Nam tiến đến ôm chặt lấy bờ eo của cô. Hương thơm quen thuộc của cô liền ngập tràn trong anh.

“Lo nghĩ gì vậy?”

“Em cảm thấy có chút... lạ kì sao sao đó. Em không ngờ được là hôm nay em được làm cô dâu. Em thấy... ồm..lo lắng.”

“Không sao đây là chuyện bình thường thôi. Ai trước khi bước vào lễ đường chẳng vậy, huống hồ anh với em còn trải qua nhiều chuyện như vậy cứ tin ở anh, cùng anh bước tiếp.”

Diệp Mi bám lấy tay Lâm Đức Tiệp. Cô đang đứng trong nhà nhìn ra ngoài vườn. Đám cưới được chuẩn bị ngay tại sân sau nhà bọn họ. Căn nhà được trang hoàng không thể đẹp hơn. Nhất là khu vườn. Khu vườn như khoác tấm áo xanh đầy vẻ mê hồn. Những dải cây được làm cho rơi xuống tự nhiên tăng phần lãng mạn. Ghế ngồi đều được làm bằng gỗ. Dưới đất được trải cỏ thật. Xung quanh ngập tràn sắc hoa và lá.

Mọi người đang thoải mái nói chuyện với nhau. Khi được cha sứ thông báo ổn định thì không ai nói gì nữa đều tìm chỗ của mình ngồi.

Diệp Mi gật đầu với Lâm Đức Tiệp. Ông cười nhẹ rồi dẫn cô vào lễ đường. Tiếng vỗ tay vang lên không ngớt. Nhưng cô chỉ nhìn thấy một người. Đó là anh. Anh đang đứng cạnh cha sứ, khuôn mặt rạng rỡ như đứa trẻ lên ba. Hai tay anh chuẩn bị dang rộng như đón lấy cô. Mọi lo lắng trong cô như tan biến như bong bóng xà phòng. Sự cố gắng, đấu tranh của họ cuối cùng cũng được đền đáp. Cuối cùng, họ cũng chờ đợi được giây phút cùng nhau đứng trên lễ đường.

Diệp Mi lia mắt đến chỗ hàng ghế đầu tiên. Ở đó có Dục Nhi, hai đứa con bé bỏng của cô, Dục Khiêm và Dục Mi. Dục Khiêm đang ôm lấy đứa em gái nhỏ vỗ về. Con bé thì đang mở thao láo mắt nhìn cô.

Khi đến gần hai đứa nhỏ, cô tiến đến hôn lên trán mỗi đứa một cái rồi quay sang hôn cha tôi. Ông đang rơm rớm nước mắt. Ông đặt tay Diệp Mi vào tay Dục Nam.

“Tôi giao lại con gái tôi cho cậu. Hãy bảo vệ và yêu thương nó thay tôi.”

“Vâng thưa cha.”

Anh đỡ lấy bàn tay Diệp Mi và cúi người gật đầu lễ phép với bố cô. Ông quay về chỗ mình cạnh Dục Nhi.

Cha sứ mỉm cười hiền hậu nhìn đôi nam nữ.

“Con trai hãy nhắc lại theo ta... Tôi, Quan Dục Nam...”

“Tôi, Quan Dục Nam...”

“Hôm nay xin hứa sẽ bảo vệ và trân trọng Lâm Diệp Mi.”

“Hôm nay xin hứa sẽ bảo vệ và trân trọng Lâm Diệp Mi.”

“Cho đến khi chết cũng hứa sẽ không rời xa nhau.”

“Cho đến khi chết cũng hứa sẽ không rời xa nhau.”

“Con có đồng ý cưới cô Lâm Diệp Mi làm vợ không?”

“Con đồng ý.”

Diệp Mi cũng được hứa y hệt những lời của Dục Nam.

“Con có đồng ý cưới anh Quan Dục Nam làm chồng không?”

“Con đồng ý.”

“Hai con hãy trao nhẫn.”

Dục Nam nâng tay cô lên. Chiếc nhẫn đính kim cương ngay sau đó được luồn vào tay Diệp Mi. Cô cũng đeo chiếc nhẫn y hệt những khỏn đính kim cương mà mạ vàng lấp lánh lên tay Dục Nam.

“Con có thể hôn cô dâu.”

Dục Nam ôm lấy Diệp Mi. Nụ hôn của anh như hút hết lấy cô. Mọi thứ đều không hề tồn tại chỉ có tình yêu được gắn kết giữa hai bọn họ.

70. Chương 68: Ngoại Truyện 2: Diệp Mi

Cuộc sống của tôi sau khi cưới cũng không có gì đặc biệt. Từ công ti cho đến bang phái đều bình thường. Tôi rút phần lớn người của mình ra khỏi hắc đạo. Còn công ti thì tôi giao lại phần lớn cho Dục Nhi cũng có chút góp phần của Dục Khiêm.

Dục Nam cũng đã về lại Quan gia. Mỗi quan hệ cha con dù không ruột thịt nhưng cũng đã hơn 30 năm của Quan Đức Phú và Dục Nam cũng được hàn gắn. Nhưng dù tôi có khuyên nhủ thế nào thì anh vẫn không chịu gặp mẹ. Tôi cũng đành bó tay.

Đám cưới nhỏ của chúng tôi vẫn bị lọt chút tin tức ra ngoài. Báo chí tốn không ít giấy mực. Ảnh chúng tôi ở chung nhà cũng bị bọn “chó săn” chụp được. Nhưng cả hai chúng tôi chẳng ai quan tâm lắm. Tôi hỏi Dục Nam tại sao anh không để báo chí im lặng chút. Tôi không muốn ảnh hưởng đến hai đứa nhỏ. Anh vẫn ngồi trước máy tính, liếc nhìn tôi như sinh vật lạ.

“Em chưa gì đã muốn li thân rồi sao, chúng ta mới cưới chưa được bao lâu mà.”

Tôi cạ lời không nói nổi nữa.

Tôi làm riêng một phòng vẽ trong ngôi nhà mới. Trong đó cất giữ rất nhiều tranh vẽ Dục Nam. Nhưng đều là những bức ảnh vui cười không mang chút gì phiền muộn. Cũng có một số bức tôi vẽ Dục Khiêm và Dục Mi nữa.

Căn nhà đạo này ngập tràn tiếng cười của Dục Mi. Con bé hiếu động vô cùng. Tôi không thể trị nổi nó. Nó chỉ nghe lời mỗi bố và anh trai nó thôi. Chẳng nhẽ chức danh mẹ của tôi lại bé nhỏ vậy sao

Có lần nó lục được thanh socola từ tủ lạnh rồi bơi ra khắp nhà từ bếp đến phòng ngủ. Tôi về đến nhà hốt hoảng nhìn cảnh tượng mà được con bé gọi là..ừm...“thế giới kẹo” kia. Tôi tức đến không nói nên lời, gọi điện cho Dục Nam. Anh chỉ nói đúng một câu.

“Cho nó nghịch, lát gọi người đến dọn.”

Gọi xong tôi còn tức hơn. Tôi gọi tiếp cho ông anh trai của con bé.

“Con về trị con em gái con đi. Nó bơi đầy socola ra nhà rồi.”

Nó tắt máy luôn mà không nói một lời. Tôi chắc tức hộc máu mà chết mất.

Không thể chịu nổi cái cảnh mình bị coi thường như vậy nữa. Tôi tức điên bỏ đi ra khỏi nhà. Tất nhiên tôi cũng chẳng đi đâu. Chỉ là lái xe ra bãi biển ngồi hóng gió chút thôi.

Mặt trời đã sắp lặn thì tôi bèn bật điện thoại tắt hết chế độ định vị. Bố con họ không có tôi một ngày xem sẽ ra sao.

Tôi ném giày và túi xách lại bãi cát rồi chân trần bước về phía biển. Làn nước lạnh phủ lên bàn chân tôi. Tiếng sóng vỗ rì rào bên tai.

Bất chợt tôi lại nhớ đến mẹ. Tôi nhớ những ngày mẹ đưa tôi ra bãi biển vui đùa như vậy. Bà sẽ cầm dép cho tôi còn tôi sẽ đi những bước đi chập chững với cha. Mọi thứ thật đẹp.

Những cuộc gọi đổ liên tục trên chuông điện thoại của tôi. Tôi cố tình không nhắc máy. Tiếng “tinh” của tin nhắn vừa gửi đến. Tôi lôi điện thoại ra xem. Là của Dục Nam.

Nhớ ăn uống đầy đủ đừng bỏ bữa. Về sớm. Anh nhớ em.

Đọc được mấy dòng này bất giác tôi thấy nhớ anh kinh khủng. Tôi quay về lấy điện thoại và túi xách bị vứt chổng chơ trên cát. Tôi quay xe quay ngược về căn nhà đang có người đàn ông tôi yêu thương nhất trên đời.

Tôi ôm chầm lấy anh ngay khi nhìn thấy bóng lưng anh đang nhìn ra sân sau đợi tôi về.

“Bọn trẻ đâu rồi anh?”

Anh để tôi ôm vậy mà không quay người lại.

“Dục Khiêm mắng Dục Mi một trận lớn rồi làm con bé khóc thút thít. Lúc nãy thấy hai anh em cặm cụi lau dọn nhà. Chờ mãi không thấy em về, Dục Khiêm đưa Dục Mi đi ngủ rồi.”

Tôi quay người nhìn căn nhà sạch bong, sống mũi cay cay. Phải chăng tôi còn trẻ con hơn cả lũ nhỏ? Hờn dỗi bỏ đi?

Anh quay người lại ôm lấy tôi.

“Em đã là mẹ rồi. Không phải với ai cũng có thể như thế được. Là anh thì em có thể nũng nịu. Nhưng với tụi nhỏ là chuyện khác. Chúng nó còn bé. Em đừng cư xử như vậy. Chúng không hiểu được đâu. Dục Khiêm tự lập từ trước đến nay em không phải chăm sóc nó nhiều nhưng Dục Mi khác. Con bé rất hiếu động nhưng cực kì nhạy cảm với mọi chuyện. Em phải biết đúng sai và làm gương cho con. Hứa với anh được không, học cách làm mẹ thật tốt.”

“Em hứa.”

Sáng hôm sau, tôi bị anh làm cho không xuống nổi giường. Anh thật quá đáng mà. Anh mắng cũng được nhưng sao làm cái trò thô bạo như vậy chứ. Biến thái, quá biến thái.

71. Chương 69: Ngoại Truyện 3: Dục Nam

Cuộc sống của tôi sau khi cưới cũng không có gì đặc biệt. Mọi thứ vẫn trôi qua như vậy. Chỉ có điều tính tình Diệp Mi ngày càng trẻ con. Cô ấy như biến đổi sau khi kết hôn. Sát khí lặn mất tầm luôn. Ngày nào cũng thấy nói cười. Đôi lúc còn đi ghen với cả con gái nữa. Tôi cũng chẳng thể hiểu nổi.

Sau lần tại bệnh viện tôi cũng không gặp Đoàn Chính Doãn nữa. Cô biến mất không một dấu tích. Nhưng thế giới này thật nhỏ bé.

Gia đình tôi đi nghỉ tại Anh. Hôm đó Diệp Mi nằng nặc đòi đi picnic. Tôi cũng chẳng nói gì thuận theo ý cô ấy.

Ra công viên, vì hôm đó là chủ nhật nên cũng rất đông. Tôi dắt Dục Mi đi chơi loanh quanh đó và gặp Đoàn Chính Doãn. Cô mặc chiếc váy màu hồng nhẹ. Bên cạnh là một người đàn ông cũng chạc tuổi tôi. Trông họ hạnh phúc vô cùng. Trước đó là một bé gái tầm Dục Mi đang vui đùa.

Như biết được tôi đang nhìn, Đoàn Chính Doãn quay sang. Cô sững sờ một lúc rồi cười tươi nhìn tôi. Tôi cũng cười nhẹ đáp lại cô ấy.

Hai chúng tôi giờ là hai người xa lạ đi qua nhau. Dù có từng gặp cũng chưa chắc bây giờ còn quen biết được. Cuộc sống là vậy. Bạn bè, tình yêu là những thứ quá xa xỉ.

Hôm tháng sau khi về nước, tôi nhận được một bức thư không đề tên người gửi. Chần chờ một lúc tôi mới mở ra.

Phong thư viết chữ ngay ngắn cực dễ đọc.

Cuộc đời này, yêu anh em chưa hề hối tiếc. Yêu anh và buông tay anh, em hiểu được thế nào cách trân trọng tình yêu và bản thân mình.

Mãi yêu anh, tình yêu của em

Tôi cất bức thư vào phong bao rồi bảo cô trợ lí đem đi vứt nó.

Một thời gian sau, một gói quà nữa lại được chuyển về nhà tôi. Người nhận lại chính là Diệp Mi.

Chiều hôm đó, tôi về nhà. Thấy Diệp Mi mặt lạnh như băng ngồi trên ghế sofa. Dục Khiên với Dục Mi đều không thấy mặt mũi đâu.

Tôi mệt mỏi cởi áo vest vắt lên trên thành ghế.

“Có chuyện gì vậy?”

Cô ấy không nói gì chỉ ném lên bàn một tập ảnh. Đó là ảnh của một người phụ nữ và một bé gái xinh xắn.

Không ai khác chính là Đoàn Chính Doãn trong bức ảnh.

“Em đưa cho anh làm gì?”

“Anh còn nói như vậy?”

Lâu lắm rồi tôi mới thấy cái ánh mắt lạnh băng như muốn giết người của cô ấy. Nụ cười bật trên môi tôi.

“Em như vậy trông thật quyến rũ, Quan Phu nhân, à không phải là Lâm đại chứ nhỉ.”

Diệp Mi chẳng nói gì nữa, bước thẳng lên phòng. Tôi đương nhiên với nghĩa vụ của một người chồng là phải đuổi theo.

Tôi chặn cô ấy trước chân cầu thang.

“Từ từ đã nào chú mèo nhỏ? Anh còn chưa giải thích.”

“2 phút.”

Anh ho khan lấy lại giọng nói.

“Lần trước đi Anh, anh gặp cô ấy, cô ấy đã có chồng và đó chính là cha đứa bé. Cô ấy chỉ muốn hoá giải mọi chuyện. Em đã đọc phong thư trong bao chưa?”

“Em..chưa.”

Cô vội vàng cúi xuống lục lọi. Cuối cùng cũng thấy nó. Cô mở ra đọc lướt nhanh quá. Kinh ngạc, cô ngước mắt lên nhìn tôi.

Tôi chỉ nhún vai, bĩu môi.

“Anh à, cô ấy cười tổng thống Anh sao?! Ôi trời, hôm nào em phải sang đó chơi mới được.”

Tôi lắc đầu quầy quậy. Cô vợ nhỏ của tôi đúng là hết thuốc chữa mà.

Có một điều mà tôi phải công nhận:

Gia Đình Tôi Cực Chiều Nhất Là Dục Mi.

Để tôi kể cho các bạn một list danh sách chiến tích oanh liệt của Gia đình tôi.

Năm ngoái, con bé lần đầu đi học bị một bạn nam khác lỡ tay ầm ngã. Dục Khiên dắt cả tập đoàn đi tính sổ với cậu nhóc.

Tháng trước, con bé bị cửa sổ ở trường làm dập tay. Diệp Mi dắt theo cả băng đảng đến phá tất cả cửa sổ.

Lần gần đây nhất là tuần trước. Con bé bị giáo viên cho chép phạt đến mỏi nhừ cả tay. Cô ta còn to gan đến độ báo về cho phụ huynh là tôi đây. Đã không thương hoa tiếc ngọc thì thôi đi lại còn đi mách tội con bé. Tôi tức đến không chịu được. Tôi đuổi thẳng cổ từ cô giáo đến hiệu trưởng rồi lên chủ tịch...ấy chết, chủ tịch là bà xã đại nhân, tôi nào dám đuổi chỉ đến phó chủ tịch thôi.

Gia đình tôi sống rất “lương thiện” mà. Nói chung từ đầu chí cuối, cuộc sống của gia đình tôi tiếp tục trôi như các gia đình bình thường khác. Mọi thứ hạnh phúc và tràn hoà tiếng cười mà từ lâu tôi đã hằng mơ

ước. Bây giờ tôi thực sự chẳng cần gì ngoài ánh đèn ấm áp sau mỗi ngày làm việc, một người vợ tôi yêu thương đứng chờ tôi mỗi ngày. Hạnh phúc chỉ giản dị vậy thôi.

~ THE LAST END ~

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/dung-bat-toi-yeu-em>